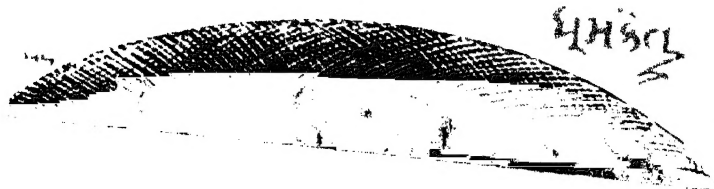

Синдбад

गूर्जर ग्रंथरत्न कार्यालय

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
[ગૂજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૬૪૨૫ કિંમત ર-૮-૦

ગ્રંથનામ વાતાયન

વર્ગાંક ૪-૬

‘ધૂમકેતુ’ ની ‘યુગદર્શન’ ગ્રંથમાલા’ પુસ્તક અઠાવીશમું [૨૮]

૪ ૪ ૪ ૪ વા તા થ ન

[‘સર્જન ચિંતન’ ‘જીવનચક્ર’ પછીનો ત્રીજો સંગ્રહ]

ધૂમકેતુ

અદી રૂપિયા

સોલેમન'ટ,
મૂળ-રસ-ચત્ત કાર્યાલય :

ગાંધીરાડ : અમદાવાદ.

પ્રકાશક : ગૌરીશંકર ગોવરધનરામ જોશી,
જાનપુર . . . . અમદાવાદ

પહેલી આવૃત્તિ
ફેબ્રુઆરી : ૧૯૪૭

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
જાનપુર
ગુજરાતી કૌપીરાઈટ-સંગ્રહ

૬-૬ ૨૬૪૨૫

['યુનિવર્સિટી ગ્રંથમાલિકા'ના સર્વ હકકો જોખકને સ્વાધીન છે]

મુદ્રક : મણિલાલ કલ્યાણદાસ પટેલ,
સૂર્યપ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ; પાંચકુવા; અમદાવાદ.

પ્રસ્તાવના

કેટલાંક લખાણો અને નિબંધો આંહી સંગ્રહવા છે. બીજા
સંગ્રહમાંથી આમાં ઔચિત્યને કારણે બે તથા થોડા લીધા છે,
તે સિવાયના સંપાદન, પુસ્તકાકારે પ્રથમ પ્રગટ થાય છે.

જાનપુર : અમદાવાદ.

ધૂમકેતુ

- ૧ સાહિત્યના લોકપ્રિય પ્રકારો
- ૨ સાહિત્ય અને લખાણ
- ૩ કલાકારની નિષ્ક્રિયતા
- ૪ સામ્પ્રીયતા : સરસતા
- ૫ જીવનની અક્રિયતા
- ૬ જીવનસંપ્રાપ્તિ : જીવનસંગીત
- ૭ ખુદ વિરુદ્ધ ભાવના
- ૮ જીવાની ટકાવવી હોય તો
- ૯ સાહિત્ય અને પ્રભજીવન
- ૧૦ આનંદ
- ૧૧ પત્રકારત્વનો અધિકાર
- ૧૨ આપણું ગુજરાત
- ૧૩ એ વિષય જાત શોધનનો છે
- ૧૪ લખાણમાં કૃત્રિમતાનું ખાદુલ્ય
- ૧૫ ડીમોક્રેસી-પ્રભવાદ કે ટોળાવાદ
- ૧૬ દુઃખ
- ૧૭ નવી વિચારણાની ભૂમિકા
- ૧૮ સિદ્ધાંત વિનાની પ્રવૃત્તિ
- ૧૯ સંદારો અથવા સંસ્કારો
- ૨૦ શ્લોકતંત્ર : વર્તમાનપત્ર : સાહિત્ય
- ૨૧ જીવન વિશે વિચાર
- ૨૨ આટલી વસ્તુઓ ફરી સજીવન કરો
- ૨૩ પરાજય
- ૨૪ ધર્મ : એક અચિંત્ય શક્તિ

- ૨૫ થોડાં રજકણ
- ૨૬ જ્ઞાતીક્રમ
- ૨૭ નવી પ્રજા : નવી રચના
- ૨૮ ગુજરાતનો પ્રાતિક વિકાસ
- ૨૯ રંગભૂમિનું સર્જન
- ૩૦ નવલિકા
- ૩૧ જીવનચક્ર
- ૩૨ ઈતિહાસ : જીવન અને કદપના
- ૩૩ ઉત્સવો મનના આરોગ્ય માટે છે
- ૩૪ સુખ
- ૩૫ મૃત્યુંજયી માનવ
- ૩૬ લોકાચાર
- ૩૭ અર્ધજ્ઞાન
- ૩૮ ગ્રામપુનરચના
- ૩૯ વિવેચનનો અધિકાર
- ૪૦ વાર્તાલાપની કલા
- ૪૧ દૂંધી વાર્તા
- ૪૨ ભિરખો
- ૪૩ પવિત્ર અને પતિત
- ૪૪ કવિતા
- ૪૫ ગુજરાતનો વીરકવિ નર્મદ

આની સાથે સાથે વાંચવા લાયક
'જીવન અને' 'સર્જન અને
ચિંતન' 'રજકણ' 'જાણિદુ'.

સાહિત્યના લોકપ્રિય પ્રકારો

સાહિત્યના અમુક પ્રકારો હમેશાં લોકપ્રિય રહ્યા છે. પંડિતોએ તો એટલા માટે એ પ્રકારોની—અર્ધદગ્ધો માટે ને સ્ત્રી માટે—એમ સૂત્રાત્મક ભાષાથી હળવી ઉપેક્ષા પણ કરી છે. સાહિત્યના આ પ્રકારો—નવલિકાઓ—અને નવલકથાઓ—પ્રત્યે અને એમની વધતી જતી લોકપ્રિયતા પ્રત્યે, વિચારકો ને ચિંતકોએ હમેશાં ચિંતા દર્શાવી છે. પુસ્તકાલયોએ વાંચનારાઓના વર્ગમાં એ વર્ગની અધિકત ધિછાની છે. વર્તમાનપત્રોમાં છૂટાછવાયા મણકા લખનારાઓને પણ આ લોકપ્રિયતા ખૂંચી છે. રાજદારી પુરુષોને સાહિત્યના આ પ્રકારો બચંકર લાગ્યા છે. સંસ્કારવાંછુઓને એમાંથી સમાજના વિનિપાતની કેડી મળી છે. મુરખ્ખીઓને અને વડીલોને એ પુસ્તકો સંતાડવા માટે કપાટો પણ સહીસલામત લાગ્યાં નથી. થોડાં વર્ગો પહેલાં, બહુ સંસ્કાર-વાંછુ કુટુંબોમાં ‘ગુજરાતનો નાથ’ કોઈ છોકરું વાંચી ન એસે એની ચિંતામાં એક શિક્ષકે અનેક જગરણો કર્યો હતો અને આધુનિક અહિંસા અને સત્યના ધામ સરખી વિદ્યાપીઠમાં ‘પૃથ્વીવલ્લભે’ મચાવેલી વિહ્વળતાથી કેટલાકને તપશ્ચર્યા કરવી પડી હતી. આટલું છતાં સાહિત્યનો એ પ્રકાર લોકપ્રિય મટી શક્યો નથી, અને પંડિતોની અત્યંત ડાહી સલાહ છતાં, લોકો વાર્તાસાહિત્યના ધાયનમાંથી નવરા થયા નથી. એટલે એ પ્રકાર રહેવાનો છે એમ ધારીને, એ અનિવાર્ય

સ્થિતિનો લોકસંગ્રહ માટે શી રીતે ઉપયોગ થઈ શકે એ વિચારણાનો વિષય બની શકે. અત્યાર સુધી હરિજનોને ગણુતા તેમ એ પ્રકારેને અરપૂજ્ય ગણુવાથી તો એ બમણા વેગ વડે પ્રવેશ પામે છે: કારણ કે તરુણોને ઈશ્વરે કદપના આપી છે, અને એ સમયે એમને માટે અને એમના જેવા માટે સાહિત્યનો જે પ્રકાર વધુ આકર્ષક થઈ શક્યો છે તે પ્રકાર વાર્તાઓનો જ રહ્યો છે.

પરંતુ નવલકથા કે નવલિકાઓ લોકપ્રિય થઈ છે માટે એક તરફથી પાંડિતો એમના પ્રત્યે ઘૂણા દર્શાવીને બેસી રહે એ જેમ યોગ્ય નથી, તેમ બીજી તરફથી એ પ્રકારના વાચનમાં કાંઈ શ્રમ પડતો નથી માટે લોકો એ વાંચ્યા કરે એ પણ બરાબર નથી. તેમ જ એ પ્રકાર લોકપ્રિય હોવાથી, થોડાબંધ પુસ્તકો માત્ર એ વિષયનાં જ બહાર પડે ને લોકસંસ્કારિતાનું ધોરણ નીચે જતું જાય એ પણ યોગ્ય નથી. એટલે એનો ખરો ઉપાય એ હોઈ શકે કે ખરેખરા સમર્થ અને પ્રખર ચિંતકોએ પણ એ વિષયમાં પોતાનો હાથ અજમાવી લોકની અભિરુચિને કાંઈક ધોરણ આપવું ઘટે.

ટોલસ્ટોય જેવાએ નવલકથાઓ લખી છે, ટાગોર જેવાએ લખી છે, તો પછી આપણા પ્રખર ચિંતકો આ વિષયને, બીજી રીતે છણાવટ કરી, જેમ નિર્મોહ્ય સાહિત્યથી બચવા લોકોને અંગુલિનિર્દેશ કરે છે તેમ, એ પ્રકારમાં પોતાની સમર્થ કૃતિઓ આપી કાંઈક ધોરણને ઊંચું લેવાનો પ્રયત્ન પણ ન કરે? નવલિકા અને નવલકથાઓનાં પ્રકાશન જોઈએ તે કરતાં વધારે થાય છે એ હકીકત સૌને જાણીતી છે: પ્રકાશક-સંસ્થાઓ એ બે પ્રકાર સિવાય ત્રીજા કોઈ પ્રકારનું સાહિત્ય બહાર પાડવા ખુશી નથી એ પણ સર્વવિદિત છે. પરંતુ અત્યારે સાહિત્ય પ્રત્યે લોકોમાં જે અભિરુચિ, રાજદારી આંદોલનોને અંગે, જાગ્રત થઈ છે, તે અભિરુચિને સ્થાયી બનાવવી હોય તો સમર્થ ને પ્રતિભાશાળી ચિંતકોએ પણ, નવલકથા, નવલિકા ને જીવનચરિત્રો ઉપર હાથ અજમાવવાનો ધર્મ જતો ન કરવો. કોઈક કહેશે, આ તો

આજ્ઞાનુવર્તી સાહિત્યનું નિર્માણ થયું, અને તેથી તેમાં નૈસર્ગિક તેજ નહિ આવે; પણ ભૂલવું ન જોઈ એ કે જે પ્રકારના સાહિત્ય માટે માંગ થાય તે પ્રકારનું સાહિત્ય રાજદારી પુરુષો તો ઘણી વખત સફળતાથી આપી શક્યા છે. એટલે આવો પ્રયત્ન થોડોધણો કઠંગો શરૂઆતમાં થાય તોપણ, પરિણામે તો સાહિત્યની અભિરુચિના ધોરણમાં વિશિષ્ટ તત્ત્વ દાખલ કરનારો થઈ પડશે.

અને એક બીજી વસ્તુ પણ છે. ટાગોરે ક્યાંક એક સુંદર વાક્ય કહ્યું છે કે, દેશને માટે સર્વોત્તમ શક્તિ વાપરનારા જ દેશને માટે સર્વોત્તમ લાભ મેળવી શકવાનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરે છે. આપણા રાષ્ટ્રનિયોજનની એટલી તો વિશાળ જરૂરિયાતો છે કે એમાં હરકોઈ ક્ષેત્રમાં પોતાની સર્વોત્તમ શક્તિ પ્રામાણિકપણે વાપરનારો માણસ કોઈ ને કોઈ રીતે રાષ્ટ્રસેવા કરી જ રહ્યો છે એમ કહી શકાય. રાજદારી પુરુષોને, ઘણી વખત કવિઓ, લેખકો, નવલકથાકારો એમના રાષ્ટ્ર-નિયોજનમાં નિરુપયોગી માલૂમ પડ્યા છે; ને વળી એમની દૃષ્ટિએ તો એ ક્રિયાત્મક જીવન ન ગાળનારા આળસુ પણ જણાયા છે, પરંતુ જે કોઈ માણસ, પોતાને મળેલ સર્વોત્તમ શક્તિનો, ફળનો ખ્યાલ કર્યા વિના, સ્રોત વહાવે છે, તે એક રીતે પોતાનો સ્વધર્મ જ પાળી રહ્યો છે, ને તેથી, ભાવણુખેરીના આ જમાનામાં એ આળસુ લાગે તોપણ, રાષ્ટ્રનિયોજનનો પોતાનો ફાળો પોતાની રીતે આપી રહ્યો છે એમ કહી શકાય. આટલી આડકતરી વાત દ્વારા મૂળ જે સૂચના હતી તેના ટેકામાં કહી શકાય કે, સાહિત્યનો કોઈ પણ પ્રકાર પોતે હુલ્લક નથી, નવલકથાઓ કે નવલિકાઓ પણ હુલ્લક નથી, એ પ્રકારને લખનારાઓ હુલ્લક બનાવે છે. પણ એ પ્રકાર એવી રીતે હુલ્લક થઈ ગયો હોય તોપણ, સમર્થ વ્યક્તિઓએ પોતાના સામર્થ્યથી એને ફરી જીર્ણગામી બનાવવો, એ સાચી વિચારણા છે. સાહિત્યમાં નવલકથાઓ દ્વારા તો જીવનના અટપટા પ્રશ્નોની છણાવટ થઈ શકે અને સંસારપ્રશ્નોનું જે સમાધાન મિત્રો કે સમાવહાલાં દ્વારા

શક્ય નથી તે સમાધાન એમાંથી મળી શકે—નવલકથાઓ તો નવી પ્રગ્નને જન્માવે. એટલે જરૂરિયાત, લલિત સાહિત્યના આ પ્રકાર પ્રત્યે ધૂણા દર્શાવવાની નહિ કે મુરખીવટધારેલી ઉપેક્ષાની પણ નહિ, પરંતુ એ પ્રકારની ઉન્નતિમાં સક્રિય ફાળો આપવાની છે. રાજદારી પ્રશ્નોની છણાવટ કરતી નવલકથાઓ આપણે ત્યાં છે જ ક્યાં? આપણા સાંસારિક પ્રશ્નોને નવા યુગમાં ઘટાવવાનો પ્રયત્ન કરતી નવલકથાઓ પણ ક્યાં છે? ખરી રીતે તો આપણે ત્યાં નવલકથાઓનું સાહિત્ય હજી વધુ ખેડાય એ જરૂરી છે. એટલા માટે તો ઉત્સાહી સંસારસુધારકો, સાહિત્યકારો ને રાજદારી પુરુષો ત્રિવેણી-સંગમ સાથે એ જરૂરનું છે. એ લલિત પ્રકાર પ્રત્યે ધૂણા દર્શાવવાથી તો કોઈ હેતુ નહિ સધાય.

સાહિત્ય અને લખાણ

દરેક જમાનો પોતાના આગલા જમાનાના ગુણ અને દોષ એ બંને સાથે લઇને જ જન્મે છે. જમાને જમાને માણસની શક્તિ અને અભિરુચિ ફરતાં રહે છે, એટલું જ નહિ, કેટલીક વખત ફેરફાર એટલા ઝડપી હોય છે—ખાસ કરીને મંથનયુગમાં—કે આજે જે વસ્તુનું અતિ મહત્ત્વ લાગે,—એ જ વસ્તુનું કાલે કાંઈ જ મૂલ્ય ન હોય. આવું બને છે ત્યારે સમાજમાં બે ભિન્નભિન્ન પ્રકૃતિ અને પ્રવૃત્તિનાં બળો ઉત્પન્ન થાય છે. એ બે બળો વડે વર્ગવિગ્રહ ઉત્પન્ન થાય છે, અને એક વર્ગની અભિરુચિ અને શક્તિ એ બીજા વર્ગને મન અશક્તિ અને અનભિરુચિના વિષય બની જાય છે. જો કે થયું તો એમ જોઇએ કે એક વર્ગે બીજા વર્ગની અશક્તિના દર્શનમાંથી પોતાના સામર્થ્યની મર્યાદા પિછાનીને વધારે સમર્થ થવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઇએ. પણ એમ બનતું નથી. ઉડાઉ અદ્ભૂતગીર એ વ્યાજ-ડાહ્યા વાણિયાની મશ્કરી જ કરતો રહે છે. જે વસ્તુસ્થિતિ સમાજના ક્ષેત્રમાં પ્રવર્તી રહી છે, એ જ સાહિત્યના ક્ષેત્રમાં પ્રવર્તે છે; એટલે સાહિત્યમાં પણ સામાજિક જીવનના પડઘાડપ બે બળો ઉત્પન્ન થાય છે. અને જો એ બે બળો પોતપોતાના વિષયનો ઉત્કર્ષ સાધવાને બદલે બીજાના અપકર્ષમાં જ આનંદ લેતાં થાય છે, તો પરિણામે સાહિત્યનો પ્રવાહ નિર્માલ્ય, કટાક્ષભર્યો, વિનાશક, અને અપરસપૂરક થઈ જાય છે.

આમ થવાનું કારણ એટલું જ છે કે સાહિત્યની જન્મભૂમિકા વિષે લોકોને ખોટો ખ્યાલ હોય છે.

કેટલાક માને છે કે સાહિત્ય એ જીવનવિગ્રહમાંથી ઉત્પન્ન થનારો પદાર્થ છે. ખીજા માને છે કે જીવનભીરુતામાંથી એ જન્મે છે. પહેલો વર્ગ પોતાને વાસ્તવવાદી ગણીને આનંદ છે ને ખીજાને જીવનભીરુ માને છે. ખીજો વર્ગ પોતાને આદર્શવાદી ગણીને આનંદ છે ને પહેલાને રસાભારી ગણે છે. ખરી રીતે સાહિત્ય એ જીવનવિગ્રહમાંથી પણ નહિ, જીવનભીરુતામાંથી પણ નહિ, જીવનના આનંદમાંથી ઉત્પન્ન થતો પદાર્થ છે.

જીવનનો આ આનંદ એ શું છે ? એ ક્યાંથી આવે છે ? ચાર આનાના ચેવડા ઉપર મિત્રો બેઠા આનંદ કરે એ આનંદ જીવનનો આનંદ છે ? કે ત્રણ પૈસાનો ચા પીતાં વાતો કરે ને વિષયચર્ચા કરે એ જીવનનો આનંદ છે ?

જીવનના જે આનંદમાંથી સાહિત્ય જન્મવું જોઈએ એ માણસની પોતાની વિશિષ્ટ શક્તિનો આનંદ છે. એ દષ્ટિનો આનંદ છે—જે દષ્ટિ એને મળી છે ને ખીજા પાસે નથી. પણ એ એકાકી, જનતાને ઉપેક્ષાથી જોનારો, માણસભીરુ માણસનો આનંદ નથી. એ આનંદ જે એને મળ્યો છે એ ખીજા સાથે વહેંચી લેવા માટે છે. ખીજાને એ દર્શાવવા માટે, એણે કોઈક રીતે પોતાની જાતને વ્યક્ત કરવી પડે છે. અને એવી રીતે માણસ જ્યારે પોતાને વ્યક્ત કરે છે ત્યારે સાહિત્ય ઉત્પન્ન થાય છે.

ઘણી વખત જ્યારે આ આનંદનું સ્વરૂપ કલ્પનાતીત હોય છે ત્યારે ભક્ત નરસિંહ ને મીરાં જેવી વાણી મળે છે.

એટલે સાહિત્યના પણ ખરી રીતે તો બે પ્રકાર છે. અને એ બે પ્રકાર અને એના વિવિધ સામર્થ્યની ખચર નહિ હોવાથી જ, વર્તમાન રંગમાં રાચનારા સાહિત્યકારો, પોતપોતાની મર્યાદા પ્રકટ કરીને, ખીજા વિષે કાં તો અતિશયોક્તિભરેલી પ્રશંસા કરે છે, અથવા તો કેવળ નિંદા કરે છે.

સાહિત્યનો આનંદ એ ઉત્કૃષ્ટમાં ઉત્કૃષ્ટ આનંદ છે. હિમાલયના

ઉત્તુંગમાં ઉત્તુંગ શિખરને પહોંચવાને જેમ અનેક શિખરો ઉપર માણસને વિજ્ય મેળવવા પડે છે, તેમ આ આનંદ પ્રાપ્ત કરતાં પહેલાં માણસને પોતાની જાત ઉપર ને પોતાની સામાજિક સ્થિતિ ઉપર અનેક પ્રકારના કાષ્ટ મેળવવાના હોય છે. સૌ સાહિત્યકારો આ પ્રયત્ન કરનારા મનુષ્યો છે. એમાંથી કોઈ એક શિખર ઉપર છે, કોઈ બીજા શિખર ઉપર છે. ઉત્તુંગ શિખર ઉપર પહોંચવું એ તો ધ્યેય છે. એ આનંદ-પ્રાપ્તિ સૌને માટે શક્ય ન પણ હોય. પણ જે આનંદ પોતાને મળ્યો નથી, એ આનંદ હોઈ જ ન શકે, એમ તો માત્ર પ્રયોગબીજા હોય તે જ બોલે.

જે વસ્તુ પોતાને મળી નથી તે વિષે વિવેચના કરવી એ પણ એક પ્રકારની ધૃષ્ટતા છે. મીરાં કે નરસિંહનાં કાવ્યો ઉપર ટીકા ને શબ્દાર્થ ઘણા કરી શકે; ખરી રીતે એનું વિવેચન માત્ર એ જ મનુષ્ય કરી શકે જે એ વિચારસરણીમાં માનતો હોય અને જેણે પ્રયોગથી થોડો પણ અનુભવાનંદ પ્રાપ્ત કર્યો હોય. બાકી તો લેખ લખાય કે એ ભક્તિયુગ હતો—ને સામાજિક બળોનો એમને ખ્યાલ ન હતો—ને એમણે જનતા વિષે કાંઈ ન લખ્યું—વગેરે વગેરે. એવા અપૂર્ણ લેખો જ બતાવે છે કે એક સાહિત્યકાર પોતાની પ્રગતિમાં હજી ક્યા શિખર ઉપર બિભો છે ને એનો કેટલો માર્ગ હજી બાકી છે.

કોઈએ સરસ રીતે મૂક્યું છે કે:

‘સુંદરતાનો ખ્યાલ આવે ત્યારે જ બીજો ખ્યાલ જન્મે છે: વિરૂપતાનો. નીતિના ખ્યાલથી અનીતિનું ધોરણ અસ્તિત્વમાં આવે છે. એટલે એક વસ્તુના કે ભાવનાના અસ્તિત્વ વડે જ બીજી નિષેધાત્મક વસ્તુ કે ભાવનાનું જાન થાય છે. જે સુખ છે, તો જ અ-સુખ છે. જે સત્ય છે, તો જ અ-સત્ય છે. એક વસ્તુ લાંબી ત્યાં સુધી જ છે જ્યાં સુધી એનાથી ટૂંકી બીજી વસ્તુ અસ્તિત્વમાં છે. જોયી વસ્તુના ખ્યાલથી નીચી વસ્તુનો ખ્યાલ આવી શકે છે.’

એટલા માટે સત્ય પ્રત્યે અભિરુચિવાળા પ્રાગ્જનો એ બન્નેથી પર રહે છે—કાર્ય-અકાર્ય, શબ્દ-અશબ્દ, વસ્તુ-ભાવના સઘળાંથી પર.

કારણ કે સત્ય સુખમાં પણ નથી, અસુખમાં પણ નથી; નીતિમાં પણ નથી, અનીતિમાં પણ નથી. એ બન્ને ભાવના ન જ જન્મે એવી ચિત્તની અત્યંત પ્રશાંત અવસ્થા, જેને સુખ સ્પર્શતું નથી, અને તેથી જેને અ-સુખના અસ્તિત્વનો ક્ષોભ નથી—એવી અત્યંત પ્રશાંત અવસ્થામાં સત્ય વસી રહ્યું છે. આ અવસ્થામાં પ્રજ્ઞા, પ્રેમ ને પ્રાણ—ત્રણ એક જ સ્વરૂપ થઈ રહે છે.

ભાગવતમાં જે અવસ્થા શુકદેવની વર્ણવી છે એ આનો ખ્યાલ આપે છે.

એટલે જે ચિત્ત સર્વદેશી હોય અને છતાં બાબક જેવું હોય, એ જે ઉત્કૃષ્ટમાં ઉત્કૃષ્ટ આનંદ પ્રાપ્ત કરે, અને એ જીવનના આનંદમાંથી જન્મે તે સાહિત્ય—અને બાકી બધું લખાણ.

સાહિત્ય અને લખાણ વચ્ચેનો આ તાર્ત્વિક ભેદ આપણી સમક્ષ રહે તો એવું મૂલ્યાંકન કરવાની આપણી દષ્ટિમાં પરિવર્તન થાય. આ જમાનામાં, લખાણ એટલે સાહિત્ય, એ દષ્ટિ આવવાથી એક પ્રકારની અરાજકતા ફેલાઈ ગઈ છે. અને તેથી ખરી રીતે તો જેમાં માત્ર પ્રાસંગિક ચતુર્ણી વિચારોનું પ્રદર્શન હોય છે એવા લખાણમાત્રને યુગદર્શન કરાવનારું ગણવાની આપઘાતી પ્રથા આવી ગઈ છે. સાહિત્ય નિર્માણ થાય—અથવા પ્રાસંગિક ચતુર્ણી વિચારો સિવાય વધારે ઉત્તત કે ઊંડા વિચારો ગ્રહણ કરવાની અશક્તિ એમાં આવે—તો છેવટને સરવાળે તો પ્રજાનો એમાં હાસ જ થાય છે. યુગદર્શન કરાવનારું સમર્થ સાહિત્ય આપણી વચ્ચે હોય એ જોઈતું જરૂરી છે એટલું જ લખાણને પણ યુગદર્શનના રંગથી રંગવાનું જરૂરી છે, એ સૌ કોઈ સમજ લે: છતાં સાહિત્યને નીચી કોટિએ મૂકવા કરતાં લખાણને ઊંચી કોટિએ લઈ જવાનો પ્રયત્ન થાય, એમાં પ્રગતીય વિકાસનું બીજ રહ્યું છે.

કલાકારની નિષ્ક્રિયતા

સાહિત્યકાર, કલાકાર કે હરકોઈ માનસી ક્રિયાના ઉપાસક ઉપર અત્યારે જે કોઈ મોટામાં મોટો દોષ આરોપાતો હોય તો તે તેની નિષ્ક્રિયતા વિષેનો છે. ક્રિયામાત્ર ઉપકારક છે માટે તેણે ક્રિયા કરવી એમ કોઈ કહેવા માગતું નથી; પણ પોતે જે વસ્તુને અંદર જીએ છે તેને બહાર મૂર્ત કરવાની ક્રિયામાં એ પોતાનો કાળો લૌકિક દષ્ટિએ આપી શકતો નથી અને એટલા માટે એનું આંતરદર્શન એ મિથ્યા સ્વપ્ન રહે છે.

આ આરોપ સામે એક પક્ષ કલાકારની તટસ્થવૃત્તિનો ઉલ્લેખ કરે છે. અને તેથી કલાકારનાં આંતરદર્શન અને નિષ્ક્રિયતા વચ્ચે એમને વિરોધાભાસ લાગતો નથી. બીજો પક્ષ આ તટસ્થવૃત્તિને જ નબળાઈ માને છે, ને કલાકારનું સ્વપ્ન મિથ્યા, ભ્રામક ને મોહક ગણે છે.

જીવંતજીવંત દષ્ટિબિંદુઓ રજૂ કરતી આ વૃત્તિમાંથી જ કેટલેક અંશે ભાવનાવાદ ને વાસ્તવવાદનો જન્મ પણ થયો છે.

આ સવળી વિવેચનાનો જન્મ એટલા માટે થયો છે કે ખરેખરા અર્થમાં મહાન એવો કોઈ કલાકાર અત્યારે જન્મતો નથી—[આ જગ્યાએ ‘કલા’ શબ્દ સવળી માનસી ક્રિયા પરત્વે વાપરેલો છે.] —એટલે એવી એક પ્રકારની શૂન્યતાને લીધે અનેક જાતની તોફાની વૃત્તિઓનું ધર્ષણ કલાના ક્ષેત્ર ઉપર થઈ શકે છે. ખરેખરા અર્થમાં મહાન કલાકાર, એક રીતે કહો તો, યુગપરિવર્તનની ધડી ઉપર જ દોષા દે છે ને એવા સત્ત્વસર્જન માટે કુદરત પણુ, એનો સમય આવ્યા વિના,

વંધ્યત્વ અનુભવે છે. આ વસ્તુ કોઇને અવૈજ્ઞાનિક લાગવાનો સંભવ છે ખરો, પણ અભારનું વિજ્ઞાન આંકડાની સાબિતી સ્વીકારે છે એ જોતાં, હિંદુસ્તાનપૂરતી વાત કરીએ તો તુલસીદાસ પછી કોઇ મહાન કલાકાર જન્મ્યો નથી, અને એમ ન થવામાં કાંઇક કારણ હોવું જોઇએ. મહાન કલાકાર એ છે કે જે, પોતાની માનસી ક્રિયા પરત્વે એટલા વિશાળ, ચિરસ્થાયી અને મહાન અનુભવોના સાગરમાંથી પસાર થાય છે કે, એનાં એ આંતરદર્શનને એણે આપેલું સ્વરૂપ, અનેક ક્રિયાઓના સંભવસ્થાન જેવું બની રહે છે. એની એ માનસી ક્રિયા એટલી તલસ્પર્શી, ચિરસ્થાયી, સત્ત્વશાળી અને વિશાળ હોય છે કે માનવના હૃદયમાં રહેલી સુષ્પ્ત ક્રિયાત્મક શક્તિને એ પ્રેરે છે, એટલું જ નહિ, પ્રેર્યા પછી પણ, માનવ, વારંવાર પોતાની મુશ્કેલીઓનો તોડ એમાં જુએ છે. આવી માનસી ક્રિયાનો જે સ્વામી હોય તે કલાકાર કહેવાય—અને એવા કલાકારની અત્યારે ખામી છે. એટલે જ હરકોઇ માણસ કહી શકે છે કે મિથ્યા સ્વપ્નની ભૂમિ એ કલા ન હોઇ શકે.

કલા માટે જે માનસસાધના કરવી પડે છે, તે એના જન્મ માટે જે તપ, ઉપાસના ને આરાધના કરવી પડે છે, તે અત્યારના જમાનાને અપરિચિત છે.

કદાચ આ પારિભાષિક શબ્દો પણ એને અપરિચિત જેવા છે, અને જેમ પારિભાષિક શબ્દોના પરિચય વિના કોઈ સૂત્રનો મર્મ પકડી શકાતો નથી, તેમ અત્યારે કલાનો મર્મ પણ ગ્રહી શકાતો નથી, અને જે વસ્તુ વિષે માણસને જ્ઞાન હોતું નથી, તે અપરિચિત વસ્તુને જેમ એ દેંડા દેવાની સહજવૃત્તિ ધરાવે છે, તેમ કલા વિષે એને પરિચય નહિ હોવાથી એને પણ એ દેંડા દેવા માગે છે. એ કહે છે—આ કલા નહિ, આ સ્વપ્ન નહિ, આ કલ્પના નહિ, આ સૌન્દર્ય નહિ—એમાંથી અમને કાંઇ મળતું નથી. ખરી રીતે માનવમાત્રને જોઇએ એવું આપવાનું તો મહાન કલાકાર પાસે જ હોય છે. કલાને પાશ્વર્ય જીવનમાં સ્થાન પ્રાપ્ત કરાવવું હોય તો મહાન કલાકારોને, મહાન

ભક્તોને, મહાન વ્યક્તિઓને, હરેક મહાન ક્રિયાને—સમજવાનું રહ્યું. ત્યારે જ ખખર પડે કે હજારો ને લાખો ક્રિયાઓ કરતાં પણ વધારે મહાન એવી નિષ્ક્રિયતા હોઈ શકે છે; અને તે માત્ર કોઈ મહાન ક્રિયાવાન સમૃદ્ધ આત્મા પાસે જ હોય છે.

કલાકારની નિષ્ક્રિયતા—એ હજારો અનુભવોનો નિર્ચોડ કૃતિઓમાં મૂક્યા પછી મેળવેલી જરૂરી શાંતિ છે; એ નિષ્ક્રિયતા વિના એ ફરીવાર ક્રિયાવાન થઈ શકતો નથી. પ્રાસંગિક વિવેચન કરનારાઓ જ્યારે કલાનો, વિદ્યાનો, સંસ્કારનો, સંસ્કૃતિનો કે વૈજ્ઞાનિક શક્તિઓનો ઉપ-હાસ કરે છે, ત્યારે તેઓ પોતે જેના વિષે કાંઈ જાણતા નથી એ વસ્તુઓનો ઉલ્લેખ કરે છે એમ સમજી, કોઈએ કલાદષ્ટિને જીવનમાંથી ગુમાવવી ન જોઈએ. જે પ્રગ્ન એક વખત કલાદષ્ટિ ગુમાવે છે, તેને માટે સર્વસ્વ ગુમાવવું બહુ સહેલું થઈ પડે છે.

કલાદષ્ટિ જ નિત્યજીવનમાં અને નિત્યના કાર્યક્રમની પ્રેરક હોતી જોઈએ.

શાસ્ત્રીયતા : સરસતા

આ ૬૬ સનાતન છે. એમની વચ્ચેનો વિસંવાદ પણ સનાતન છે. એ વિસંવાદમાંથી સંવાદ જન્માવવાની આવશ્યકતા પણ યુગ-યુગજૂતી છે. અને જ્યારે જ્યારે એ સંવાદ જન્મે છે—જ્યારે શાસ્ત્રીયતા રસિક અને છે, અને રસિકતા શાસ્ત્રીય અને છે, ત્યારે દુનિયાને કોઈ ને કોઈ મહાન કૃતિ, કોઈ ને કોઈ મહાન પુરુષ, કે કોઈ ને કોઈ મહાન પ્રસંગ જોવાનો મળે છે.

શાસ્ત્રીયતાનો દાવો છે કે એના વર્તુલમાં જે ન આવી શકે તે અનધિકારી ગણાય. રસિકતાનો દાવો છે, કે કોઈ પણ ભોગે મોટું વર્તુલ જન્માવવું એટલે મારું કર્તવ્ય પૂરું થાય છે. એ અનેનો સંવાદ સાધવા મથતા હરેક સાધકની વાંછના છે કે એ અને વર્તુલો માત્ર એકબીજાના પરિધને અડીને નહિ, પણ સમગ્ર રીતે એકબીજાને છાછને રહે તો એમાં જનતાનું કલ્યાણ છે, જનતાનો ઉત્કર્ષ છે, જીવન અને કલાની સાર્થકતા છે.

શાસ્ત્રીયતા અને રસિકતાનું, આ યુદ્ધ ચડેલું વિરલ ૬૬, જીવનના હરેક ક્ષેત્રમાં જુદેજુદે રૂપે અને જુદેજુદે નામે કામ કરે છે. પુરુષ સ્ત્રીને કહે છે: ‘એમાં તારો અધિકાર નથી. એ તારો વિષય નથી. એમાં ત્રીણવટથી જોવાનું છે.’ એની એ વાણીમાં શાસ્ત્રીયતાનો પડછા છે. સ્ત્રીની રસિકતા એને નિત્યના કઠણ જીવનગ્યવહારમાં

અસ્થાને લાગે છે. પણ જ્યારે એમની જ વચ્ચે સોનેરી કડી જેવી પ્રેમની સાંકળ આવે છે, ત્યારે બંનેને લાગે છે કે એક વિના બીજીની મહત્તા જ નામશેષ છે.

શાસ્ત્રીયતા અને રસિકતા એ બંને ગુરૂંસે થયેલા અને એક-બીજાને પીઠ દબને બેઠેલાં મિત્રો છે. શાસ્ત્રીયતા કવિને કહે છે: આમાં છંદોભંગ છે, યતિભંગ છે, લય નથી, અલંકાર નથી, શબ્દવ્યભવ નથી, આ કવિતા નથી. રસિકતા કવિને કહે છે: આમાં છંદની ગુલામી છે, યતિનું દાસત્વ છે, શબ્દોનું પ્રભુત્વ છે, આમાં કિર્મિ નથી, કલ્પના નથી, લાગણી નથી, આમાં કવિતા નથી.

એ બંનેનો એક સુંદર સંવાદ સાધવા મથતા સાધકો કહે છે: તમે બંને એક બીજાને તાલ આપો, એક બીજાના તાલે સંવાદી નૃત્ય કરો, અને તમે કાંઈક ખરેખરું મહાન જોશો.

શિદ્ધી, કલાકાર, સાહિત્યકાર, નાટકકાર, સર્ગક, વિવેચક, રાજદ્વારી નેતા, વેપારી, વણિકને સામાન્ય જન—સૌ એક કે બીજી રીતે જ્યાં બંનેના સમન્વયને સાધવો જોઈએ, ત્યાં એકાંગી બનીને બીજા અંગને ખોડું કહે છે. જમણી આંખ કહે છે, હું જ જોઉં છું તને જોતાં આવડતું નથી. ડાબી આંખ જવાબ વાળે છે, તું બંધ થઈ જા, તો પણ હું જોવાની જ છું. શાસ્ત્રીયતા અને રસિકતાનો આ વિસંવાદ હરેકે હરેક ક્ષેત્રમાં પ્રવેશ કરીને મનને કલુષિત બનાવે છે, જનતાને અરસિક બનાવે છે, અભ્યાસીઓને જનતાપરાધુષુષ બનાવે છે, સમાજને અભ્યાસીની મશ્કરી શિખવાડે છે, અપરસને રસ ગણાવે છે, ટીખળને નાટક કહેવરાવે છે, અને હરેક પ્રકારના જીવનવ્યવહારમાં દષ્ટિવિહીનતા જન્માવી, પ્રજાને કલ્પનાહીન, પામર અને નિષ્ક્રિય બનાવે છે. સિનેમાવાળાઓ, રસિકતા માટે ને જનતાને આકર્ષવા માટે કહે છે તેમ, શાસ્ત્રીયતાને ત્યાગે છે; નાટકધરો એટલા માટે જ ઝેંચી ભાવનાને અડકતાં નથી. ‘જનીલીઝમ’ ચલાવનારા એટલા માટે જ—એટલે કે લોકોને આકર્ષવા માટે જ—અતિ સામાન્યને અપનાવે છે.

વાર્તાઓ એટલા માટે, હોય તેવું જ આપતાં, કાંઈ જ આપતી નથી. નવલકથાઓ, રસિકતા મરી ન જાય, એની ચિંતામાં એ ઐરી ને એક પુરુષ કે એક પુરુષ ને એ ઐરી, એ પ્રેમત્રિકોણમાંથી મુક્ત થતી નથી. અને જે લોકોને આકર્ષવા માટે આટલું બધું કરવામાં આવે છે, એ લોકો છેવટે તો હજી આમ કરતાં કાંઈક સહેલું, હલકું ને ટીખળી આપો, એવી માગણી મૂકે છે.

હવે તો આ બંને—શાસ્ત્રીયતા અને રસિકતા—આ બંને અને એવાં પણ બીજાં અનેક ઢાંઢો સમન્વય સાધવા જેટલી શક્તિ બતાવે, એક બીજાનાં વર્તુલને વધારે ને વધારે પાસે લાવે, તો જ જે યુગ-પરિવર્તનનું સ્વપ્ન છે તે સાચું બની શકે.

અને આ સમન્વય એકબીજાના દષ્ટિબિન્દુનો ત્યાગ કરીને સાધી શકાતો નથી એ એની ખૂબી છે. જેણે એ સમન્વય સાધવો હોય, તેણે પોતાના વર્તુલને એટલું મહાન બનાવવું કે બીજાં વર્તુલ એમાં સમાઈ જાય. એવી રીતે એ બંને વર્તુલો, એકાસાથે, એકબીજાને એટવાનો પ્રયત્ન કરે, તો એમનાં સર્વ બિન્દુઓ એકબીજામાં સમાઈ જઈને, સમરસ થઈ એક એવી પ્રસન્નતા જન્માવશે કે જેમાંથી પ્રગ્નતા સાચા ઉત્કર્ષનો મહાન વસ્તુઓ જન્મશે.

જે જે કૃતિઓ લોકપ્રિય પણ થઈ છે ને લોકોત્તર પણ રહી છે, એ સદૃશી જ કૃતિઓ, કોઈ મહાન આત્માનો આ બંને દષ્ટિ-બિન્દુઓ સમજવાનો પ્રયત્ન હતો. સર્જક, કોઈ મહાન સ્વપ્નથી પ્રેરિત થઈને, જે પોતે અનુભવ્યું, તે બીજાના અનુભવમાં મૂકવા માટે જ વાણીનો કે પોતાની શક્તિને અનુકૂળ એવા કોઈ સાધનનો આશ્રય શોધે છે, ત્યારે જ એ સર્જક છે; પોતાની ક્ષુદ્રતા, પોતાની લઘુતા, પોતાના નાના ડાંખો, પોતાનું અવિકસિત વ્યક્તિત્વ એને અકાળે પ્રકટ કરવા મથવું, એમાં કદા નથી, કલાભાસ પણ નથી, એ તો એક પ્રકારનો હલકટ અભિમાનને સંતોષવાનો પ્રયત્ન છે.

શાસ્ત્રીયતા જીવનની શુદ્ધિ અને ક્ષણે ક્ષણની જાગૃતિ માગે છે:

રસિકતા શુદ્ધિનો પવિત્ર આનંદ અનુભવવાની શક્તિ અને વિરલ ક્ષણોને પોતાની કરી લેવાની તત્પરતા માગે છે. એકના વિના બીજું અપૂર્ણ છે, એટલું જ નહિ, નિર્માદ્ય અને નિષ્કલ્પ પણ છે. એકાંગી વિકાસ એ જીવનની અપૂર્ણતા છે. એ એક પ્રકારનો વિકાર છે. એટલા માટે વૈયાકરણી જેવા અરસિક શાસ્ત્રીય અભ્યાસીઓ પાસે, સુંદરી કવિતા ઢળતી નથી અને શાસ્ત્રીયતા વિનાના તરંગી કે અમરંગી, રવચ્છંદી અનભ્યાસીઓ પાસે પણ એ જતી નથી.

સમગ્ર જીવનના ખ્યાલ શાસ્ત્રીયતા વિના નથી. અને એનો સમગ્ર વિકાસ રસિકતા વિના નથી.

જીવનની અકિંચનતા

જીવનમાં મહાન પ્રશ્નોના ઉકેલ માટે મથવું એમાં એક પ્રકારનું વીરત્વ છે; મહાન સ્વપ્નોની ભૂમિકાઓ રચવી એમાં વીરત્વ છે; જ્યાં સઘળાંને સ્પષ્ટ પરાજય દેખાય ત્યાં આશા ને શ્રદ્ધા રાખવાં એમાં પણ વીરત્વ છે; પરંતુ એ સઘળાં વીરત્વોની તુલનામાં આવે એવું વીરત્વ તો જીવનના હમેશના નાના પ્રશ્નોને પણ, અમુક ભાવનાત્મક દૃષ્ટિકોણથી જોવામાં રહ્યું છે, એનો ઘણાને ખ્યાલ નથી હોતો. એટલે અને છે એવું કે મનુષ્ય ગગન તરફની દૃષ્ટિમાં, પૃથ્વી ઉપરનો એનો રસ ખોધ એસે છે. સામાન્ય જનસમૂહ આવી વીરત્વભાવનાથી પ્રેરિત બની, નિત્ય જીવનના દરરોજના કાર્યક્રમમાં, પોતે જે ગુમાવી રહ્યો છે, તેનો ભાગ્યે જ ખ્યાલ રાખી શકે છે. એક મનૂરને નમ્ર શબ્દોથી સંબોધી શકાય ત્યાં એને તુંકાર ન કરવામાં પણ વીરત્વ રહ્યું છે. કારણ કે છેવટે તો વીરત્વ એ અમુક પ્રકારનું પરિસ્થિતિ ઉપરનું સામર્થ્ય બતાવે છે. પોતાની હમેશની જીવનરીતિમાં આટલો દોષ છે એ શોધી કાઢવું—ને એ જીવનરીતિને ફેરવવા મથવું એમાં વીરત્વ છે. અને માણસ એ આલોચનાને પરિણામે પોતાના વ્યવહારના સ્વરૂપને વધારે શુદ્ધ બનાવે એ ટાંઠાં જેવોતેવો વીરત્વનો પ્રસંગ નથી. ખીન્ન માણસની તાત્કાલિક જરૂરિયાત જોઈને જગ્યા આપવામાં પણ વીરત્વ રહ્યું છે. આપણા સમાજમાં આવા નાના પરાક્રમની પ્રણાલિકા આપણે જોઈ શકતા નથી, એટલે જ મહાન

પરાક્રમની ભૂમિકાનું સર્જન શક્ય બનતું નથી. કોઈ મ્યુનિસિપલ પ્રેસિડન્ટને, પોતાની સ્પષ્ટ ફરજ નહિ હતા, કોઈ દિવસ, કોઈ હોટેલમાં ગુપત્યુષ બેસીને, ત્યાંની વાનગીઓ જોવાનું મન થતું નથી: કારણ કે, એમાં કંઈ સેવા છે કે પરાક્રમ છે એ કોઈ માની શકતું નથી. કોઈ ડોક્ટરને પંચાવન વર્ષે સ્વયં ધંધામાંથી નિવૃત્ત થઈ, પછીનું વાનપ્રસ્થ જીવન, ખરીબ લોકોનાં દુઃખદર્દ જોવામાં કાઢવાનું મન થાતું નથી, કોઈ મ્યુનિસિપાલિટીને 'થિયેટર' બંધાવવાનું સ્વપ્ન આવતું નથી, કારણ કે એની અગત્ય કોઈ જાણતું જ નથી. સામાન્યમાં સામાન્ય શહેરી પણ, મોટામાં મોટી શહેરી જેટલી જ હમેશના જીવનની સગવડ ભોગવે, તો જ એ સમાજ ટકી શકે અને દરેક દરેક માણસ પોતાના હક્કનું બાન ધરાવતા છતાં, એ હક્કનો ઐચ્છિક ત્યાગ કરે તો જ સમાજ ચાલી શકે, એવા બે મહત્ત્વના સિદ્ધાંતો પ્રત્યે ધણા માણસો ઉદાસીનતા ધરાવે છે. એટલે જ્યાં, ઓછામાં ઓછા વર્ષણથી, ધણીમાં ધણો સામાજિક લાભ થઈ શકે તેવું હોય છે ત્યાં પણ, માણસ પોતાના જ રાગમાં પોતે બદ્ધ થઈ જાય છે. નાનામાં નાની વાતો અમુક બાવનાત્મક દષ્ટિકોણથી કરવામાં આવે તો તેનાથી એકંદરે માણસને પોતાને તેમ જ સમાજને ધણો જ ફાયદો થાય, કારણ કે તે વિના મહાન સિદ્ધાંતોનું પોષણ થઈ શકે નહિ. મહાન સિદ્ધાંતોને ફળદ્રુપ બનાવવા હોય તો તે માટે વાતાવરણની જરૂર પડે છે. વાતાવરણ માણસનાં નિત્યનાં નાનાં-નાનાં કામોમાંથી રચાય છે. આ નાનાં નાનાં કામો—સભા બોલાવવાથી માંડીને ધ્વજવંદન ને સ્કૂલબોર્ડ સુધીનાં સઘળાં—પહેલી વસ્તુ માગે છે: પોતાનું વિસર્જન. કોઈ માણસ પોતાને કેંદ્રસ્થાને રાખીને કોઈ કામની શરૂઆત કરી શકે જ નહિ. માણસે પોતાને જીતને એક એવા ખૂણા ઉપર ગોઠવવી જોઈએ કે જ્યાંથી એ બધાને ઉપયોગી થઈ શકે, અને છતાં કોઈના આગ્રહ વધવાના માર્ગમાં પોતે આડખીલીરૂપે ન હોય: તો જ દેશની સામાન્ય વ્યવસ્થાની અને સામાજિક ઉત્ક્રાન્તિની તાલીમ શક્ય બને. આજના આપણા

માનસમાં આ વાત નિર્જળતા મનાવાનો સંભવ છે, પણ ખરી રીતે કામ કરવાની, પ્રગતિ સાધવાની—કામ કરી ખતાવવાની—એ જ રીત છે.

નાનાંમાં નાનાં કાર્યો પણ જે ભાવનાત્મક દૃષ્ટિથી કરે છે તે કાર્યને એટલું મોટું બનાવી શકે છે કે એ નાનું હતું એવો કોઇને સ્વપ્ને ખ્યાલ રહેતો નથી.

કોઇ મોટા સ્વપ્નની ઘેલછામાં સમય ગુમાવવા કરતાં કોઇ નાના કાર્યનો આરંભ વધારે મહાન છે.

અને એ આરંભ તો માણસ બજારમાં વસ્તુ ખરીદવા જાય, ગાડી ભાડે કરવા જાય, મજૂર કરવા જાય કે બસમાં બેસવા જાય ત્યાંથી પણ થઈ શકે છે.

જીવનની અકિંચનતા હણવાનો આ એક જ ઉપાય છે: સુંદર રીતે જીવન જીવતાં શીખો. તમારો અવાજ, રહેણીકરણી, વ્યવસ્થા, પ્રણાલિકા, રીતભાત, વાતાવરણ, બોલવાની ઢંગ, વ્યવહાર—એ સઘળાંમાં કાંડર હોય છે, સ્ત્રૈણ સ્વરૂપ હોય છે, અથવા કૂરતા હોય છે—માલિકી રૂપ હોય છે. એ બંને રૂપ ખોટાં છે. સાચું રૂપ શાંત હોય છે—સુંદર હોય છે.

આજે આપણા મગજમાં સંસ્કારિતાને બદલે સંસ્કારિતાનો ધમંડ ઉત્પન્ન થયો છે. એટલે એક એવી મનોદશા ઉત્પન્ન થઈ રહી છે કે માણસને પોતે સંસ્કારી છે એ દર્શાવવા માટે થોડું ફિટલર વિષે, થોડું ખાદી વિષે, થોડું સ્ત્રીસન્માન વિષે, થોડું રેકર્ડ વિષે, થોડું નૃત્ય વિષે—સઘળા વિષય વિષે—થોડું, અને પોતાનો જીવનસ્પર્શી કોઇ વિષય નહિ—એવી થોડી થોડી હકીકતોના સંગ્રહસ્થાન જેવી પરિસ્થિતિ ધારણ કરવી પડે છે. વૈજ્ઞાનિક યુગમાં એ જરૂરી હોય છે કે માણસ ઇંચક છેવટની વિચારસરણી વિષેનો પોતે જાણકાર હોય, પરંતુ વિજ્ઞાનનું પણ અંતિમ ધ્યેય તો આત્મજ્ઞાનનું જ રહેતું જોઈએ. એ દૃષ્ટિએ માણસ પોતાની વિચારસરણીમાં ફલિત થતા તાત્ત્વિક પદાર્થોને ઉવેખીને અનેક પ્રકારના વિચારોનું સંગ્રહસ્થાન થાય તેથી

એ બાગ્યે જ આગળ વધી શક્યો કહેવાય. એ રીતે તો પ્રાચીન ગ્રીસનો પેથો સોક્રેટિસનો શિષ્ય જ સાચો હતો કે નેણે એમ કહ્યું કે, હજી પહેલો પાઠ જ હું જીવનમાં ઉતારું છું. લોકની નજરમાં આવે કે ન આવે એવા તફાવત નાનાં નાનાં પોતાનાં દૈનિક કામોમાં, માણસ વીરત્વની ભાવના ખીલવવાનો પ્રયત્ન કરે, તો એક દિવસ એ સાચો વીરપુરુષ બની શકે ખરો.

જીવનસંગ્રામ અને જીવનસંગીત .

ફિલસૂફી કેન્ટે એક જગ્યાએ એક સુંદર વિચાર આપ્યો છે કે માણસ કુદરતી રીતે પોતાના પાડોશીને ચાહનારો તેમ જ ધિક્કારનારો એમ બન્ને વિરોધી વર્તન કરનારો બની શકે છે. કોઈ માણસને એના કુદરતી મંડળથી દૂર કરવામાં આવે તો તે થોડા વખતમાં દીવાના જેવો થઈ જશે. તેમ જ કોઈ માણસને એના મંડળ સાથે અનેક અંધનોથી જોડી દેવામાં આવે તો તે થોડા વખતમાં બળવાખોર થઈ જશે. આવી રીતે માણસ જે સમાજમાં રહે છે તેને ચાહે છે, તેમ જ તેનાથી દૂર થવા મથે છે.

જીવનનું પણ એવું જ છે. એમાં સંગ્રામ પણ છે ને સંગીત પણ છે. કુદરતી યોજના એવી લાગે છે કે સ્વભાવથી માણસ સુખ, સગવડ અને આરામ શોધનારો હોય છે. અને તેથી એનાં સુખ, સગવડ કે આનંદમાં વિધન આવે ત્યારે એ જોને વિદ્યુત કહી શકાય તેવું માનસ દર્શાવે છે. પણ કુદરતે જ માણસમાં એક ખીજ વૃત્તિ પણ મૂકી છે. અને એ વૃત્તિને લીધે માણસ જીવનસંગ્રામમાં રહેલું જીવનસંગીત ધારે તો જોઈ શકે છે. કેટલાક મનુષ્યો જીવનભર કેવળ સંગ્રામ, દુઃખ, અશાંતિ અને મુશ્કેલીઓ જુએ છે. તેમની સામે એ પરાક્રમ કરે છે. તેમને એ હંફાવે છે. તેમના પરાજયથી એ આનંદ પામે છે. પણ એ વિજયના આનંદની વેળાએ એને ખબર પડે છે કે કેવળ જીવનસંગ્રામમાં આખું જીવન આવી જતું નથી. જીવનસંગ્રામ

ન કરનારો તો ફેવળ કાયર જ છે; પણ જીવનસંગ્રામ કરીને, વિજય મેળવીને, પરાક્રમ કરીને, પોતાની મહત્ત્વાકાંક્ષા સિદ્ધ કરીને પણ જે માણસ વધારે હિંમત જીવનની કલ્પના કરી શકતો નથી તેનું અજ્ઞાન કાંઈ ઓછું દુઃખદાયક નથી.

જે માણસ જીવનસંગ્રામમાં રહેલું જીવનસંગીત સાંભળી શકે તે ખરા અર્થમાં જીવન જીવ્યો કહી શકાય. શોક, વિરોધી તત્ત્વો, મુશ્કેલીઓ, નિરાશા, દુઃખ—એ આંતરવૃત્તિઓનાં પ્રતિબિંબો—તેમ જ સમાજમાં ફેરફાર રહેલાં વિરોધી અને પ્રત્યાઘાતી બળો—એ જીવનસંગ્રામની સામગ્રી છે: પરંતુ એમાં માણસને યુદ્ધની ખાતર યુદ્ધનો રસ ન હોવો! જોઈએ. એ સઘળી કલેશમય, અસ્વચ્છ અને એક રીતે ગણો તો નિરર્થક સામગ્રીમાં જે પ્રયત્ન જીવનસંગીત વહી રહ્યું છે તે જીવનસંગીત જ માનવની શોધનો વિષય છે.

અને માનવ જેમ જેમ પોતાના સંગ્રામનાં સાધનો શુદ્ધ કરતો જાય છે, તેમ તેમ તેને ખબર પડે છે કે એવી શક્તિ પણ એનામાં વસી રહી છે કે જે હરેક પ્રકારના સંગ્રામમાં અર્થ જોઈ શકે છે: હરેક પ્રકારના ખાતરમાં ફૂલના રંગ દેખી શકે છે: હરેક પ્રકારના વિરોધી સ્વરોમાં અસ્પષ્ટિત રીતે વહેતું જીવનસંગીત સાંભળી શકે છે: અને કેન્ટ જેને ‘ ‘ Anti-social sociability of mankind ’ ’ ‘અસહકારી છતાં સહકાર કરવાની માનવની સહજવૃત્તિ’ કહે છે—એ સુંદર વૃત્તિ ખોળી શકે છે. આ વૃત્તિને સ્પર્શી શકવાની શક્તિ એવા માણસમાં આવી શકે છે કે જે જીવનસંગીતના અનંત સ્વરોને પિછાની શકે છે.

આ જીવનસંગ્રામમાં રહેલું જીવનસંગીત મેળવવાને માટે હમેશાં આઘાત-પ્રત્યાઘાત કરવાની પોતાની વૃત્તિ માટે વિવેક જીવવો જોઈએ. જેટલું ન સમજાય તે સઘળું અર્થહીન છે એમ હરેક વસ્તુનો તાત્કાલિક નિર્ણય ન કરતાં એ વસ્તુને ખીજ ખાજી પણ હોઈ શકે, એમ જૈન તત્ત્વજ્ઞાનના સ્વાદ્વાદનો આશ્રય લેવાની ટેવ પાડવાથી માણસ જીવનને

વધારે સારી રીતે સમજી શકે. આ જમાનામાં જ્યારે દિક્ષ અને કાલ નહિ જેવાં બંન્નાં છે ત્યારે શસ્ત્રાસ્ત્ર કરતાં પણ વધારે બચકર સાધનો માણસ કેવળ પોતાના શબ્દમાંથી અને અર્થહીન પ્રચારવેડાથી સરજી શકે છે. એટલું જ નહિ, આજે માણસ ધારે તો અજ્ઞાનીઓની બહુમતી સરળતી જ્ઞાન જેવું કાંઈ નથી એમ પણ સિદ્ધ કરી શકે. એટલે આ જમાનામાં જીવનસંગ્રામને નવા દષ્ટિકોણથી સમજવાની જરૂરિયાત ઊભી થવાની છે. સમાજની પુનર્ચનામાં એક વસ્તુ એ પણ આવે છે કે પુનર્ચના માટે વિનાશ કરનારાં તત્ત્વોની સાથે જ સર્જનાત્મક સૃષ્ટિનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરવાની તૈયારી પણ થવી જોઈએ. અને એ દષ્ટિએ આજે હરેક વસ્તુ કે વાદનો તડ ને ફડ ન્યાય આપવા કરતાં કે એને ચર્ચાનો વિષય બનાવવા કરતાં, એમાં જે સુંદર હોય તે જીવનમાં વણી લેવાનો પ્રયત્ન કરવો વધારે જરૂરી થઈ પડે છે: આજની દુનિયાની મોટામાં મોટી જરૂરિયાત સૌન્દર્યદષ્ટિ કેળવવાની છે.

એક રીતે જોતાં લોકો જેને પ્રગતિવાદ અને પ્રત્યાઘાતી માનસ કહે છે એ વિષે પણ આજે ઘણી ઘણી ગેરસમજણો ફેલાયેલી પડી છે. પ્રગતિ એ એક એવું જીવનવિધાયક બળ છે કે એ મેળવવા માટે વ્યક્તિએ અભ્યાસ, અનુભવ અને જીવનશુદ્ધિ—ત્રણેનો મેળ સાધવો જોઈએ. એ ત્રણેમાંથી કોઈ એક વડે પ્રગતિ સિદ્ધ કરી શકાતી નથી. પ્રગતિ એ વ્યક્તિના આંતરજીવનનો પરિમલ હોવો જોઈએ. જ્યારે વ્યક્તિ સમષ્ટિના સંબંધમાં આવે છે ત્યારે એને પોતાનાં જ કદો શકાય તેવાં સુખસાધનો ને આરામનો ભોગ આપવો પડે છે. એ ભોગ ન આપીને એ વિકૃત માનસ ધરાવનારો બને છે: કલેશથી કે બચથી એ ભોગ આપીને એ કાયર બને છે: સમજીને એ વસ્તુસ્થિતિ સ્વીકારવાથી જ એ પ્રગતિશીલ બની શકે છે. પણ એટલા જ માટે પ્રગતિશીલ જીવનની મૂળ સામગ્રી—બહારથી નહિ પણ અંદરથી જન્મવી જોઈએ. સામાજિક ફેરફારો પણ આંતરવિકાસના પ્રતિબિંબરૂપે થવા જોઈએ—અને કેવળ હવાઈ વાતોને અનુસરવાની નબળી મનોવૃત્તિના

પડઘાડપે નહિ. એ જીવનસામર્થ્યરૂપે રળૂ થવા જોઈએ, અનુકરણ કે અનુસરણરૂપે નહિ. તો જ એ ફેરફારોમાં ચિરંજીવ તત્ત્વ હોઈ શકેઃ એટલું જ નહિ, તો જ જીવનસંગ્રામની અધોર વસ્તુસ્થિતિમાં જે એક અહમુત માનવતાનું જીવનસંગીત વહી રહ્યું છે તેની ઝાંખ મળે; અને નિરાશામાં પણ આશાનું જ ગાન ગાવા એનો પ્રાણ પ્રેરાય.

માણસ બહુ અનુકરણશીલ પ્રાણી છે. એની સૌથી મોટામાં મોટી મુશ્કેલી વિચાર કરવાની છે. બની શકે તો એ વિચાર કરવા માગતો નથી. વિચારની ગોળી વેચાતી મળતી હોય તો એના વડે એ ચલાવી લે એટલો એ વિલાસી પણ છે. પરંતુ એટલા જ માટે એ અંધન સામે યુદ્ધ કરીને પછી જ અંધન શું છે એ સમજી શકે.

જીવનસંગીત સમજવા માટે પ્રથમ જીવનસંગ્રામનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ મેળવવો જોઈએ.

અને ત્યારે જ માણસ જાણી શકે કે માણસના અંતરના ઊંડામાં ઊંડા ભાગમાં જે એક ચિરંતન વસ્તુ છે, એ વસ્તુને જાગ્રત કરીને જ નવરચના થઈ શકેઃ એ વસ્તુને જાગ્રત કરવા માટે પ્રથમ તો એણે જીવન ગાળવું જોઈએ. જીવનશુદ્ધિ વિના કોઈ માણસ પોતાને સમર્થ કદી શકે નહિ. અને તેથી છેવટે તો જીવન—જીવનસંગ્રામ—જીવનસંગીત એ ત્રણે બિંદુઓના અનુસંધાન વડે જ જીવનત્રિકોણની પુનર્રચના શક્ય બને છે.

જીવનશુદ્ધિનો બહિષ્કાર કરીને માણસ કોઈ પણ જાતનું સામર્થ્ય મેળવી શકે એ વસ્તુ જ અશક્ય છે. ‘જીવનશુદ્ધિ શું છે?’ એમ નાકનું ટેરું ચડાવી પૂછનારને કહી શકાય કે એના હોવા વિષે શંકા ન કરવામાં જ જીવનશુદ્ધિ રહી છે.

હરકોઈ પ્રકારની પ્રગતિનો મૂળ પાયો જીવનશુદ્ધિમાં રહ્યો છે. જીવન શા માટે છે? એ મહાન શોધ કરતાં વધારે પ્રગતિશીલ વિચાર હજી સુધી તો કોઈ માણસ આપી શક્યો નથી. એ વસ્તુ સાચી છે કે રોટલી વિના માણસ જીવી શકતો નથી, ને એટલા માટે રોટલી

વ્યવસ્થા એ પ્રગતિશીલતાનું એક લક્ષણ છે. પણ જેમ રોટલી વિના માણસ જીવી શકતો નથી, તેમ રોટલી હોવા છતાં પણ માણસ જીવતો નથી—એ વસ્તુસ્થિતિનો સ્વીકાર કરવામાં જીવનશુદ્ધિનો એટલે કે પ્રગતિશીલતાનો સાચો માર્ગ રહેલો છે. રોટલી મેળવવી, જીવન મેળવવું ને જીવન જીવવું એ જીવનસંગ્રામ, જીવનશુદ્ધિ કે જીવનસંગીતનાં ત્રણ તરુવો હરકેાઈ સાચા અને સમર્થ વિચારના મૂળમાં હોવાં જોઈએ.

બુદ્ધિ વિરુદ્ધ ભાવના

બુદ્ધિના દરબારમાં ભાવના, લજ્જતરીસ મુખે પોતાના અસ્તિ-
ત્વની જરૂરિયાત સિદ્ધ કરવા ઊભી હોય, એવી સ્થિતિ આજે
આવી છે. એક રીતે મણો તો બુદ્ધિ વિરુદ્ધ ભાવના - એવા વિગ્રાદી
વિભાગનું કોઈ કારણ તમને જડશે નહિ; ખરી રીતે એક બીજાનાં વિરોધી
નહિ પણ પૂરક તત્ત્વો છે. એકના વિના બીજું અપૂર્ણ છે. એટલું જ
નહિ, એ બંનેના અસ્તિત્વ વિના કોઈ પણ મનુષ્ય કોઈ પણ કામ
ખરા અર્થમાં કરી શકતો નથી. અને છતાં આજે બુદ્ધિને કોઈ એવો
વૈજ્ઞાનિક પદાર્થ ગણવામાં આવે છે કે જાણે એ નહિ રહે તો માનવગત
પણ નહિ રહે. જીવનમાં એની જરૂરિયાતને એટલું મહત્ત્વ આપવામાં
આવ્યું છે કે એના વિના જીવન વેરાન ને શૂન્ય મનાય છે; એના વિના
વ્યક્તિ ભયંકર ને બેવકૂફ ગણાય છે; એના વિનાનો સમાજ અંધ
અને પંચ મનાય છે; એને પ્રાણનો પ્રાણ માનવામાં આવે છે;
બુદ્ધિવાળો મનુષ્ય જો કહે ને કરે તે અવિચલ ગણાય છે; અને
ઈશ્વરને નકારનારા પણ બુદ્ધિને નકારતાં ધૂજ ઊડે છે : એક રીતે
ઈશ્વર કરતાં માનવને મહાન ગણવાનું એમનું સૌથી પ્રખળ સાધન
બુદ્ધિ છે. ઈશ્વરે માનવને બનાવ્યો હોય કે બનાવ્યો હોય, માનવ
ઈશ્વરને રાખવા ન રાખવાની પોતાની શક્તિનો ધણો મદાર બુદ્ધિ
ઉપર રાખી રહ્યો છે.

બુદ્ધિને અપાતું મહત્ત્વ વ્યર્થ કે કાદંપનિક કે અકલ્યાણકારી છે એમ તો કોઈ જ નહિ કહે. પણ ન્યારે બુદ્ધિમાં ન ઊતરે એવા કોઈ કારણને કે કાર્યને, ભાવનાના નામથી સંબોધવામાં આવે છે, ત્યારે બુદ્ધિશાળીઓનો અખાડો ‘અશ્વત્થપ્પમ્’ કહીને એકદમ પોકાર કરી મૂકે છે : એ પોકાર ખરી રીતે અતાર્કિક છે. તર્કથી આપણે સઘળું સિદ્ધ કરવા માગીએ છીએ એ જ ખતાવે છે કે કોઈક સ્થિતિ એવી હોવી જોઈએ, કે જે તર્કથી પર હોય. એમ ન હોય તો તર્કની અપરિમિત શક્તિ એટલી વિશ્વવ્યાપી ગણાય — કે માણસ અને ઈશ્વરમાં કોઈ ભેદ જ ન રહે: ઈશ્વરને સર્વ જ કહેવામાં આવે છે — એ વિશેષણ માણસને જ લાગુ પડે, અને વિશ્વક્રમના આદિકારણ તરીકે માનવને જ માનવે પડે.

ભાવના બુદ્ધિથી પર છે, એના બે અર્થ છે. એક તો એ બુદ્ધિથી નહિ — પણ બીજા કોઈ સાધનથી સમજી શકાય તેવો પદાર્થ છે. અને બીજું એના અનુભવ માટે જન્યત બુદ્ધિ સિવાય બીજી મનઃસ્થિતિની જરૂરિયાત પડે છે. જે વસ્તુ જેના અનુભવને વિષય નથી તેને વિષે એને નિષેધાત્મક સૂત્ર કહેવાનો અધિકાર નથી, તેમ ભાવના વિષે સમજવું. ભાવના — એની શરૂઆત ત્યાં થાય છે કે જ્યાં બુદ્ધિ અંત પામે છે. એ એવો અનુભવ છે કે જે લેવા માટે બુદ્ધિની પરમમાં પરમ શક્તિનો ઉપયોગ કરવો પડે છે. જેનામાં બુદ્ધિ ન હોય એનામાં જ ભાવના હોય એવો કોઈ નિયમ નથી. પણ ભાવના, એ બુદ્ધિનો એક એવો ઉત્કૃષ્ટ અનુભવ છે કે જે કાર્યકારણ વચ્ચે થતો મનોવ્યાપાર પણ સહી શકતો નથી; અને તેથી કારણ — કાર્ય એવી સાંકળ નહિ: પણ જાણે — પ્રેરણા અને કાર્ય — એવી સાંકળ જોડાય છે. આ પ્રેરણા — અને એ લાગણીનો કે બુદ્ધિનો, કોઈ પણ દોષ ન્યારે માનવમાં રહ્યો ન હોય — અને બીજો એના ઉત્કૃષ્ટ સ્વરૂપમાં હોય — ત્યારે જન્મ લેતો, એવો અનુભવ છે કે, જેનું તમે શબ્દમાં નહિ પણ કેવળ ક્રિયામાં જ રૂપાંતર કરી શકો.

એટલા માટે બુદ્ધિ વિરુદ્ધ ભાવના — એ શબ્દવ્યાપાર અન-
ચકારી છે. કદાચ, એ આપણી અંગ્રેજી કેળવણીએ આપણને
આપેલાં અનેક કાદ્મનિક ઢાંઢો જેવું એક અનસ્તિત્વ ધરાવતું ઢાંઢ છે.

ભાવના એ બુદ્ધિને હણનારી કોઈ ક્રિયા નથી : તેમ જ એ
બુદ્ધિથી તદ્દન વિરુદ્ધ એવો કોઈ અનુભવ નથી. એ કોઈ એવો આકાશી
પદાર્થ નથી કે જે જીવનમાં લાવવાથી જીવન વ્યર્થ અને તરંગી
બની રહે. એ એક એવા સામર્થ્યની જન્મભૂમિ છે કે જે સામ-
ર્થ્યની ગણના બુદ્ધિથી કરવી અશક્ય છે. એટલા પૂરતો જ એને
બુદ્ધિ સાથે વિરોધ — વિરોધ હોય તો — છે. પણ ઘણી વખત
સાધારણ વ્યવહારમાં પણ માણસ, ‘ મને સૂઝી આવ્યું ’ એમ કહીને
એનો આશ્રય જ લેતો હોય છે. ઉપનિષદમાં કહ્યું છે કે આત્માનુભૂતિ
પ્રકટ કરવા માટે વાણી છે. ગદ્ય — પદ્ય — કે સંગીતાત્મક એવી
એની ઉચ્ચારણશૈલી એ તો બાહ્ય સ્વરૂપ છે. સત્ય મેળવવાને માટે
જ્ઞાન એક સાધન છે. એ સત્ય એટલું વિરાટ છે કે એને મેળવવા માટે
અનેક યજ્ઞઓ હોઈ શકે. બુદ્ધિ એ એક એવું યજ્ઞ છે. ભાવના એવું
જ બીજું યજ્ઞ છે. આત્માને મનોમય, વાક્યમય ને પ્રાણમય માન્ગો
છે. એટલે કે એ જ્ઞાનદારા — સૌન્દર્યદારા — અને કાર્યશક્તિ
દારા મેળવી શકાય છે. એ ત્રણે એની શક્તિ છે. માટે બુદ્ધિ વિરુદ્ધ
ભાવના — કોઈ વસ્તુ નથી. સમરસેટ મોધામ એક સુંદર વાક્ય આપે
છે કે, My great religion is a belief in the blood,
the flesh as being wiser than intellect. જે બુદ્ધિ
એટલે આપણે સાધારણ વિચારશક્તિ એવો અર્થ લઈએ તો એવી
તર્કશક્તિ એ ભાવના પાસે કોઈ હિસાબની વસ્તુ નથી — ભાવના
લોહીમાં રહેનારી વસ્તુ છે. લોહીનો ગુણ — એ માનવમાં રહેલી
અમર્ત્ય શક્તિનું સૂચક ચિહ્ન છે. અને — એવી જે અમર્ત્ય શક્તિ
— જેને કોઈ પરાજય હાંકી શકે નહિ, કોઈ મુસ્કેલી ડારી શકે
નહિ, કોઈ દુશ્મન ડરાવી શકે નહિ, કોઈ સમાજ થથરાવી શકે નહિ,

કે કોઈ શક્તિ પરાભવ પમાડી શકે નહિ — ગીતામાં કહેલી, ન હેદાય, ન હણાય, ન નાશ થાય એવી માનવની અન્યેય શક્તિ — આત્માની પ્રાણમય શક્તિ — તેનું ભાવના. એ મરતી નથી, મરી શકતી નથી. એને મારી શકાતી નથી. જોણે એ મેળવી એ અમર થઈ ગયો.

માણસની પેઠે પ્રજા પતિત થાય છે ત્યારે એ વ્યાકુળતામાં પોતાના રોગનું નિદાન કરતાં, અનેક ભૂલો કરી બેસે છે.

અને એ ભૂલ એનાં સર્વ કાર્યક્ષેત્રોમાં વ્યાપક બની જાય છે. એને પોતાની પતિત અવસ્થાનાં કારણોમાં પોતે પોતાનું સ્વત્વ ગુમાવ્યું એ લાગવાને બદલે — પોતાની જ સંસ્કૃતિનો દ્રોહ કરવાનું મનમાં વસે છે. પછી એ કહેશે — આ શ્રદ્ધાએ, આ સંસ્કૃતિએ, આ પુસ્તકોએ, આ તત્ત્વજ્ઞાને, આ વ્યવસ્થાએ, આ સામાજિક યજ્ઞોએ — અમને પાડ્યાં: એમ ખબર નથી રહેતી કે એ યજ્ઞોએ જ એને એક વખત દુનિયામાં સ્થાન અપાવ્યું હતું. માટે એ યજ્ઞોની ઉપેક્ષા કરીને નહિ — પણ એ જ યજ્ઞોને યુગધર્મથી રંગીને પ્રાણશક્તિ પ્રકટ કરી શકાશે. એ યજ્ઞોને એમના વિકૃત સ્વરૂપમાં નહિ — પણ એમનાં મૂળ સ્વરૂપમાં સમજવાં પડે છે.

આજે ભાવના વિરુદ્ધ બુદ્ધિ — એ પણ એવો જ એક કાદવનિક ઝગડો છે. અને આત્માની એ એ ભિન્નભિન્ન શક્તિઓનો સમન્વય સાધવાને બદલે એમની વચ્ચે દ્વંદ્વબુદ્ધ કરાવવાથી — આત્મા એટલો નિર્બળ બને છે.

જીવાની ટકાવવી હોય તો

જીવાની જેવી પણ કોઈ ચીજ છે. સૌને એ ટકાવવાની ઇચ્છા હોય છે. કોઈ એ ટકાવી રાકતું નથી એ હકીકત છે. એ ટપી શકે તેવી વસ્તુ છે એ કલ્પના છે. એને ટકાવવી જોઈએ એ આદર્શ છે. અને ટકાવવાની કલા છે—એ શાસ્ત્ર છે. વય થવાથી માણસ જીવાન મટતો નથી. ઘણા જીવાન અકાલવૃદ્ધ હોય છે, બ્યારે કેટલાક વૃદ્ધ નિત્ય—જીવાન હોય છે. જીવાની એ માણસની ટકે છે. જેના જીવનમાં કવિતા ટકે છે; એટલે જેને માટે જીવનનો રસ ખૂટી જતો નથી. ત્રણ વસ્તુઓ જીવનને અખૂટ રસ આપે છે: કવિતા, ચિંતન અને ઉદારતા. એ ત્રણે વસ્તુઓ વડે માણસ પોતાના આત્માનું એક પ્રકારનું નવું નવું સામર્થ્ય અનુભવે છે. કોઈ પણ વસ્તુ અસુંદર નથી—એ કવિતામાંથી મળતો સંદેશો છે. ક્યાંય નિરાશા નથી—એ ચિંતનમાંથી મળતો જ્યોતિ છે: કોઈ કૃપણ નથી—દુષ્ટ નથી—એ ઉદારતામાંથી પ્રાપ્ત થતું જ્ઞાન છે. આ કલ્પના, પ્રકાશ અને જ્ઞાન જેને મળતાં રહેશે એને સૃષ્ટિ હમેશાં નવપલ્લવિત લાગશે. એને સમય હમેશાં જીવાનીનો જણાશે. એને માટે અવરથાનો બેઠા હુપ્ત થશે.

આપણે સંસારચક્રમાં એટલા જુદાજુદા અનુભવો મેળવીએ છીએ કે આપણું વ્યવહારુ જ્ઞાન આપણી કલ્પનાને હણે છે. આપણો વ્યક્તિ વ્યક્તિનો અનુભવ આપણને અનુદાર બનાવે છે. આપણે ગુમાવેલી તકો આપણને ચિંતનનું મિથ્યાપણું શીખવે છે; પરંતુ આપણે

મેળવેલું આ જ્ઞાન—આપણા અહમ્ની આસપાસ ગૂંથાયેલું એક પ્રકારનું જાળું છે. અહમ્ને જે માળી નાખવામાં આવે તો જે જ્યોતિ મળે એ જ્યોતિ આપણને નિત્યયૌવન આપે. નિત્યયૌવન પ્રાપ્ત કરવાની ખરી ચાવી આ છે કે, પોતાના અહમ્ને માળી નાખવું. જીવનમાં ઊંડા આઘાત—પ્રત્યાઘાતો અહમ્ને લીધે આપણને ધસારો આપી દેવાય છે. જીવનમાં આવતાં આશાનિરાશા એ અહમ્ને લીધે છે. હું કંઈ નથી, એમ જે જાણું છે એનો ‘હું’ એટલો તો સમર્થ અને છે કે એને વૃદ્ધતા આવતું નથી. રણયોદ્ધાઓ એટલા માટે વારંવાર પોતાને નદિ ઈશ્વરને મુખ્ય નિયામક તત્ત્વ ગણે છે. ઈશ્વર નિયામક તત્ત્વ છે એમ જે માને છે એને માટે કોઈ કામમાં નાનમ નથી, તે કોઈ કામમાં પરાજય નથી. એવી કામ કરવાની વૃત્તિ માનવને ઉત્સાહ અને સામર્થ્ય આપે છે. એમાંથી નિત્યયૌવનનો જન્મ થાય છે. એટલા માટે જે ઈશ્વરને નામે કામ કરે છે તે પણ નિત્યયૌવનને વરે છે. પરંતુ કામ ઈશ્વરને નામે કરવા માટે, કામ કરવાનું જે સાધન—દેહ—એ ટકવેા જોઈએ. ચિત્તને જેમ પોતાના નિયમો છે, તેમ દેહને પણ પોતાના નિયમો છે. એ નિયમો જે જાણું છે તે દેહને પણ ચિત્ત જેટલું જ અગત્યનું સ્થાન આપે છે. આ પ્રમાણે ચિત્તની તાંત્રિક ગતિ—અને દેહની તાંત્રિક ગતિ, એ બન્નેનો મેળ સાધવા માટે જે પોતાના અહમ્ને સ્થાને ઈશ્વરને મૂકે છે, તે માણસ નિત્યયુવાન રહી શકે છે. કેટલાક —એટલે કોઈક, એવા વિરલ પુરુષ પણ હોય છે કે જે અસાધ્યને સાધ્ય બનાવે છે. એવા માટે સો બસોનું વય એ જીવનની શરૂઆત પણ હોય. જીવી કાઢવાના આ જમાનામાં એ આશ્ચર્ય પણ લાગે. અને છતાં એ કેવળ નિયમમુદ્ધ તાલીમનું કુદરતી પરિણામ પણ હોય. જીવાની વધી ગયા પછી ધણા જીવાનીને શોધવા નીકળે છે—એવા બિખારુ ટોળામાં પોતાની જાતને દાખલ કરવી ન હોય તો દરેકે પોતે જીવાન હોય ત્યાં જ જીવાનીને શોધી લેવી. એક વખત એ ગયા પછી આવતી નથી એ ખરું, પરંતુ એ જવા માટે આવી નથી એ પણ એટલું જ ખરું છે.

સાહિત્ય અને પ્રબળવન

કે ઈ દિવસ ન હતો એટલો વાચનને! શાખ લોકોમાં આને વધતો જાય છે, અને પરિણામે, જરા વિરોધાભાસી લાગે એવું કહી શકાય કે, સાહિત્ય પ્રત્યેની અભિરુચિ ઘટતી જાય છે. કોઈના મનમાં શંકા થશે કે સાહિત્યનાં જે રૂપો શિષ્ટ જેવાં ગણાવા લાગ્યાં છે તે પ્રત્યે લોકોને આકર્ષણ નથી એના વિષે આ ઉદ્દેશ હશે. પરંતુ, એમ નથી. ‘સરસ્વતીચંદ્ર’ કે ‘કરણધેસો’ કે ‘સુદર્શનમહાવલિ’ એમ. એ.ના વિદ્યાર્થીઓને પરાણે વાંચવું પડે તે સિવાય બીજાં કોઈ વાંચતું નથી તે વિષેની આ વાત નથી. આ વાત તો ધરધર ફેલાતું સાહિત્ય—કે જેના પ્રત્યે પણ લોકોમાં અભિરુચિ નથી, એ વિષેની છે. આવી રીતે લોકોની અભિરુચિમાં જે ફેરફાર થાય છે તેનાં ઘણાં કારણો છે.

જીવન અત્યારે વ્યવસાયી અને આર્થિક સંગ્રામથી કલેશકર બન્યું છે. એ વખતે ઝડપથી માત્ર વાંચી જવાય—અને મનને ખેંચી આનંદ આપે એવું સાહિત્ય લોકોને આકર્ષી શકે છે. સ્પષ્ટ રીતે આ સાહિત્ય—જેને ‘Escape from life’ કહી શકાય તે પ્રકારનું થાય છે. અને ઘણુંખરું વાચન અત્યારે કાં દૈનિક હકીકતો માટે વંચાય છે અથવા તો જીવનને ભૂલવા માટે વંચાય છે. સાહિત્ય પ્રત્યેની અનભિરુચિનું આ એક કારણ છે,

બીજું કારણ લોકોના લોકોમાં રહ્યું છે. ભૌગોલિક દૃષ્ટિએ યુજરાત

હિંદુસ્તાનનો સર્વસંપ્રદી ભંડાર કહી શકાય. એની ખેતીને સપાટ મેદાનોએ ફળદ્રુપ બનાવી છે. એના દરિયાકિનારાની સગવડે એને દૂરના દિલ્હીના અને પંજબના અને ઉત્તરહિંદના ઘણા મોટા ભાગનું બંદરીરૂપ આપ્યું છે. ગુજરાતીઓ જમાનાથી વેપાર ખેડતા આવે છે. વેપારના ક્ષેત્રમાં એ સિંહનાં બચ્ચાંની શક્તિ બતાવે છે.

રતનપોળમાં બાર વરસના વેપારીના છોકરાને જોવો એ મૂર્તિમંત વ્યાપારી માનસનું દર્શન કરવા જેવું છે. એની વાણીમાં એટલી કુતેહ, એટલી મીઠાશ, એટલી સ્ફૂર્તિ, એટલી દિલ હરનારી લાભદાયી વાતો, અને એટલી દીર્ઘદષ્ટિ હોય છે કે વ્યાપારના ક્ષેત્રમાં એ સિંહના બચ્ચાંની તેજસ્વિતાથી ફરી શકશે એ વિષે ભાગ્યે જ શંકા થાય.

આપણા સંસ્કારી જીવનના આ મોટા સમર્થ વ્યાપારી વર્ગ માટે દૈનિક સમાચાર સિવાય બીજું વાચનસાધન નથી; એથી પણ એમાંનો જે વર્ગ વાંચવા શીખ્યો છે, તે સાહિત્યને કંટાળેલા જીવનથી ભાગવા માટેના સાધન તરીકે ગણે છે. ને સિનેમાના આકર્ષણે સાહિત્યના એ મનોરંજની વિભાગને પણ વધારે નાનો બનાવ્યો છે.

સાહિત્ય પ્રત્યેની અનભિરુચિનું આ બીજું કારણ છે. ત્રીજું કારણ રાજનૈતિક છે. પરતંત્રતાએ હિંદુસ્તાનના સૌ ભાગોને અનુકરણિયા ને જાંચા પ્રકારની રુચિ વિનાના બનાવી દીધા છે અને તેનો દિરસો ગુજરાતને પણ મળ્યો છે. ગુજરાતે છેલ્લાં ઘણાં વર્ષોથી રાજનીતિ પ્રત્યે ઉપેક્ષા સેવી હતી અને બહુ તાજેતરનો એનો વિકાસ બાદ કરીએ તો ગુજરાતના રાજનીતિજ્ઞ પુરુષોમાં સંસ્કારી ને સાહિત્ય દષ્ટિવાળા બહુ ઓછા હોય છે. એ પણ સાહિત્ય પ્રત્યેની અનભિરુચિનું એક કારણ છે, કારણ કે અત્યારે ન્યારે રાજકારણ લોકસમૂહના ઘણા મોટા ભાગને આકર્ષી શકે છે ત્યારે એના લોકનાયકોને કોઈ સાહિત્યકાર ન હોય તો કુદરતી રીતે સાહિત્યનું સ્થાન જીવનમાં ગૌણ બની રહે. અને ધીમેધીમે કદાચ એનું સ્થાન—આજે જેવું શિક્ષકનું છે તેવું,—વ્યર્થ રીતે અભિમાની અને અર્થહીન બની જાય. પરંતુ આ

ત્રણે કારણેને ગૌણ બનાવે તેવું એક કારણ ‘કેળવણીની પ્રણાલિકા’ છે. શ્યવના વિકાસ વિના સ્વતંત્રતા આવી શકતી નથી. એ સુત્ર હવે સ્વીકારવામાં આવે છે. પણ વચ્ચે એક સમય એવો ગયો છે કે જ્યારે ઇંગ્લીશના ખરાબર ઉચ્ચાર ન કરી શકે એવું છોકરું પોતાના ઘરમાં જોઈને ગુજરાતનાં સંસ્કારી મામાપોને આપઘાત કરવાનું મન થતું. એટલું જ નહિ—એ સમયે સઘળું જ વિદેશી સર્વોચ્ચ મનાતું. કાપડમાં જેણે ‘એન’ ટોપી ન પહેરી હોય તે જંગલી ગણાતો, નેકટાઈ વિનાનો નાગરિક શરમિદો બની રહેતો. ભાષણ અંગ્રેજીમાં ન કરે તે વક્તા ભેવદૂક ગણાતો. ને સુધરેલા સમાજે તો અંગ્રેજી સંસ્કાર. પહેરવેશ, નૃત્ય, સંગીત, શબ્દ, ભાષા, પુસ્તક, ફર્નિચર, વાતાવરણ, ખોલ, રહેણીકરણી એ સઘળાંમાં એટલી હદ સુધી પરદેશી અનુકરણ કર્યું હતું કે એના ચિરસ્થાયી સંસ્કાર પ્રજા ઉપર પડવા લાગ્યા હતા, અને આજની આપણી સાહિત્ય પ્રત્યેની અપ્રીતિમાં એ એ પણ એક કારણ છે.

રાષ્ટ્રોત્થાનને પરિણામે આજે આ સુધરેલા વર્ગ લઘુમતીમાં છે, અને બીરુ હોવાથી પોતાની દૃષ્ટા વ્યક્ત કરી શકતો નથી. પણ એમના અંતરમાંથી હજી પરદેશીનો મોહ ગયો નથી, અને એનાં માફાં પરિણામ કેળવણીદ્વારા અવારનવાર મળતાં રહે છે.

એટલે આજે જે તરુણ ગુજરાત ઘડાય છે તેની સાહિત્યઅભિરુચિ વિવેકવાળી અને તો ભવિષ્યની પ્રજા પોતાનો સંસ્કારવારસો વિકસાવી શકે. ખરેખરી મહાન વસ્તુઓ પ્રત્યે લોકોને રુચિ થાય—અને હરકોઈ કેવળ પ્રાસંગિક આકર્ષણની વસ્તુઓ પ્રત્યે અરુચિ થાય એ વાતાવરણ ઘડવાનું કામ કેળવણીકારો, વર્તમાનપત્રકારો, શિક્ષકો, લેખકો, સંસ્કારીઓ અને લોકનેતાઓ કરે એ ઇચ્છવાજ્ઞેગ છે. સર્વાંગીણ વિકાસ સાધનારી પ્રજા પોતાની સાહિત્યઅભિરુચિને પોતાના નિષ્ક્રિયતાના ક્રમમાં એક અનેરું સ્થાન આપે એ આવશ્યક છે: અને પ્રજાના સર્વાંગીણ વિકાસ પર દષ્ટિ રાખનારા સંસ્કારસ્વામીઓ પણ પ્રજાની જરૂરિયાત

પ્રમાણે પોતાની માનસી ઉપાસનાનું સ્વરૂપ રચે એ ધાર્મિક ફરજ છે.

જેમ કોઈના ઘરમાં વાસણકૂસણ ને સગવડનાં સાધનો જોઈને આપણને આશ્ચર્ય નહિ પણ આનંદ થાય છે, તેમ કોઈ ઘરમાં સાહિત્ય, સંગીત, નૃત્ય, શિલ્પ ને ચિત્ર પ્રત્યેની અભિરુચિ જોઈ આપણને આનંદ થવો જોઈએ. એમ કહેવાય છે કે રાજકોટમાં એક વખત ગવર્નરની પધરામણી થઈ ત્યારે કાઠિયાવાડના અનેક નૃપતિઓ આવેલા. એજન્સીના અધિકારીઓએ સગવડની ખાતર, આ નૃપતિઓની સાથે દરેક ઘોડાગાડીમાં એક એક અધિકારી બેસાડી દીધેલો. ઘણું કરીને તે વખતે કેળવણીના અધિકારી ગોપાળજી સુરભાઈ હતા, અને તેમને તે વખતના નવાખની સાથે બેસવાનું આવ્યું. નવાખે જ્યારે જાણ્યું કે પોતાની સાથે ‘લડકેકુ પઢાનેવાલા ખડા પંડ્યા’ બેઠા છે ત્યારે તેમનો મિત્તજ ગયેલો. ગુજરાતીઓની પણ સાહિત્યકારો પ્રત્યે લગભગ આવી ‘ખડા પંડ્યા’ જેવી દૃષ્ટિ છે. અમદાવાદ તો એક રીતે વ્યાપારપ્રધાન કોટનદલાલિયા ગામ રહ્યું, એટલે એમાં એ દૃષ્ટિ વધારે ભયંકર રીતે સ્પષ્ટ દેખાય છે. પણ ગુજરાતીઓ ભૂલી જાય છે કે એમની સમૃદ્ધિભૂમિકા ઉપર આખું હિંદ પોતાની વડાઈ ચલાવી શકે છે, એવી જ રીતે એમની સંસ્કાર-ભૂમિકા ઉપર પણ આખું હિંદ દૃષ્ટિ માંડે એ ગૌરવનો વિષય ગણાવો જોઈએ.

સાહિત્ય પ્રત્યે આપણે આ દૃષ્ટિએ જોવું જોઈએ કે એને જીવનમાં નિત્યસ્થાન મળવું જોઈએ. જેવી રીતે આપણી અનેક જરૂરિયાતોને આપણે વસાવીએ છીએ, તેવી રીતે કોઈ પણ સંસ્કારી ઘરમાં એક ખંડ નૃત્ય, સંગીત, ચિત્ર, સાહિત્ય એ વિષયોની ઉપાસના માટે અલગ રહેવો જ જોઈએ. એ વિષયો પ્રત્યેની આપણી ઉપેક્ષાને લીધે, આપણું જીવન છીછરું ને ટૂંક દૃષ્ટિ બની ગયું છે. આપણા કંઠમાં માધુર્ય, ચાલમાં સુરેખ ગતિ, દેહમાં સપ્રમાણતા અને માનસમાં વિશદતા રહ્યાં નથી. આપણે ગુજરાતીઓ મોટામાં મોટો

આનંદ કરીએ છીએ ત્યારે એવડો ખાઇને ચા પીએ છીએ. પ્રગ્નની આનંદ કરવાની વૃત્તિમાં પણ આવી ક્ષુદ્રતા પ્રવેશે તો એ પ્રગ્ન એકાદમે પેઢીમાં પોતાનું સઘળું ગૌરવ ખોદ્ય બેસે. ગુજરાતીઓ ને એક વસ્તુને પોતાની અમૂલ્ય શક્તિ માને છે, એ શક્તિ ઉપર હવે પછી આવનારો હુમલો સહન કરવાની એમનામાં તાકાત રહી નથી. અને જ્યારે વધતા જતા ગરીબીવાદને લીધે હરકોઈ પ્રબળકીય સરકારે દરેક વ્યક્તિની પેદાશ ઉપર ભયંકર રીતે કુહાડો મારવો જ પડશે, ત્યારે ને એક વસ્તુને આધારે લોકો પોતાને શ્રેષ્ઠ માને છે તે વસ્તુ ઊડી જશે. એ વખતે એમની પાસે ને માનસી સત્ત્વ હશે એને આધારે જ એમની કિંમત થશે.

મૂલ્યપરિવર્તનનો જમાનો ઘણી ઝડપથી આવી રહ્યો છે. ગુજરાતીઓ પોતાના સ્વતંત્રવિકાસના કાળમાં આજસ બતાવી રહ્યા છે તે તેમને ભારે પડે તેમ છે. વિશિષ્ટ ગુણોના વિકાસ માટે જ્ઞાતિઓનું અસ્તિત્વ જરૂરી છે એવા મહાન વૈજ્ઞાનિક સિદ્ધાંતો ઉપર જ્ઞાતિઓ પોતપોતાની પરિવર્તનશીલતા નહિ બતાવે તો એમના વિશિષ્ટ ગુણો—ને દોષો—ને સામર્થ્ય સઘળું જ વિનાશ પામશે. ને ભાગ્ય જ્ઞાતિ માટે છે તે જ ભાગ્ય ગુજરાતના આખા સમાજ માટે પણ છે.

અત્યારે ઊંચામાં ઊંચા પ્રકારની શક્તિના અવિર્ભાવ માટે સમાજે તૈયાર થવું જોઈએ. એણે પોતાની Expression Power—વ્યક્ત થવાની શક્તિનો પરિચય આપીને જ પોતાના અસ્તિત્વને ટકાવવું રહ્યું.

ગુજરાતનો નીચલો મધ્યમ વર્ગ ઝડપથી અદૃશ્ય થઈ રહ્યો છે. એ મજૂર—અને શ્રમજીવીઓ સાથે આર્થિક સમાનતાના ધોરણ પર આવી રહ્યો છે. સો રૂપિયાનો નોકર, હેરકટિંગ સલૂનનો માલિક, મિલ્લના વીવીંગમાં કામ કરતો મજૂર, શિક્ષક તથા ધોખી—એ સઘળાં એક જ ચાલીમાં સમાન ધોરણે રહેવા લાગ્યાં છે. આ આર્થિક સમાનતા વહેંચેમોડે ખીજાં અનેક બંધનો દીલાં કરી નાખશે. અને

એમાંથી એક એવો વર્ગ ઉત્પન્ન થશે કે જેણે વર્ગવિગદ્ધ વખતે નીચલા થર સાથે મેળ બાંધવો પડશે. ગુજરાતનો જોયો મધ્યમવર્ગ—અને શ્રીમંતવર્ગ—એ બંને વર્ગ પોતપોતાની અત્યંત સંકુચિત સાંપ્રદાયિકતા નહિ તજે, તો કોઈ પણ સરકારે વહેંચેમોડે એમની ઉપર વધારેમાં વધારે ભાર મૂકી, આખી પ્રજાને વર્ગવિગ્રહમાંથી બચાવી લેવા માટે, સંસ્કારસમૃદ્ધિને સામાન્ય ધોરણ પર લાવી મૂક્યા વિના છૂટકો જ નથી. એટલે જ એ લોકોએ સાહિત્ય પ્રત્યેની અભિરુચિ કેળવી, એમાંથી પોતાના જીવનના આદર્શો મેળવી, પોતાના અન્નગર્ભ આનંદથી પ્રજાને વધારે વૈજ્ઞાનિક ને વ્યવસ્થિત રીતે જીવવાનું શિક્ષણ આપવા તરફ ધ્યાન આપવું ઘટે. કાયદાની કૂરતાથી સરકાર જે ખૂંચવી લેશે—એમાં આખ્યાનો આનંદ નહિ રહે, અને જીવનઘડતરમાં ભાગ લીધાનો સંતોષ નહિ મળે.

ગુજરાતીઓમાં સાહિત્યઅભિરુચિ નથી એ વસ્તુનાં મૂળ ઘણાં જોડાં છે : અને એનું પરિણામ કેટલું વ્યાપક થશે એ પણ આપણે જોયું; હવે એ અભિરુચિ કેળવવા માટે વ્યવહારુ માર્ગો તપાસવા રહ્યા.

ગુજરાતીઓ પોતાની જૂની શિષ્ટપદ્ધતિઓ શોધે, રચે, ને નવેસરથી રચાવે; પોતાનાં મકાનો ને ‘ફર્નિચર’માં દષ્ટિ કેળવે, ખીચડા પાડી ઢગલો ન કરે. ગુજરાતીઓ પોતાના મેળાવડા સાંપ્રદાયિક કે ધાર્મિક તત્ત્વો પર ન કરતાં સાંસ્કારિક તત્ત્વો પર ઘટે.

દરેક ગુજરાતી, રસોડા નેટલી જ પોતાને ત્યાં પુસ્તકાલયની આવશ્યકતા સ્વીકારે.

દરેક સિનેમામાં દોડવાને બદલે—સુરુચિ કેળવી, પોતાને સાચો આનંદ આપે એવી કૃતિઓનું મૂલ્યાંકન કરતાં શીખે.

સંગીત, નૃત્ય, વ્યાયામ, એવા સમૂહના દેખાવો રચી સંઘજીવન વિશાળ અર્થમાં જીવતાં શીખે; પોતાના વ્યાપારી પ્રશ્નોનું વૈજ્ઞાનિક દષ્ટિએ નવું પૃથક્કરણ કરે.

ગુજરાતને પોતાની સંસ્કારિતા છે એ પોતાના સંઘજીવનથી સોને બતાવી આપે.

આનંદ

જુવાનોની અતિ પ્રિય વસ્તુ આનંદ છે. જીવનને, ત્રિપાદની પ્યાલીમાંથી જ્યાં સુધી એકાદ રસખિંદુ સાંપડ્યું નથી, ત્યાં સુધી જીવનમાં એાર પ્રકારની મસ્ત ખુમારી અને નાજગી ભરેલી હોય છે; અનુભવથી રીઠા થયેલા પણ હતાશ નહિ અનેલા એવા અનેકો પ્રખના ઊછરતા ફાલ ઉપર, અસીમ વિશ્વાસ અને તકીતીત શ્રદ્ધા ધરાવે છે. એ વસ્તુસ્થિતિના મૂળમાં પણ જુવાનોની આનંદવૃત્તિ અને કદી પણ નિરાશ ન થવાની પ્રાણશક્તિ એ કારણરૂપ હોય છે; પણ આ જુવાનવૃત્તિમાં જેમ આટલી ચેતના સભર ભરી છે, તેમ એ ચેતનાને જેમ આપે, એવું રણાંગણ પણ ત્યાં પડેલું છે. અસંખ્ય જુવાનોને આ રણાંગણની માહિતી જ હોતી નથી. આ રણાંગણમાંથી પાર ઉતારનારા, ચેતનાના સ્ફૂર્તિદાયક એાગસની પણ એમને ખબર હોતી નથી. એટલે તો તેઓ પોતાની શક્તિના મહાસ્રોતને પૂરેપૂરો પિછાની શકતા નથી. થોડાં વર્ગો એ સારીરિક શક્તિને પરિણામે ચેતનના કુવારાની જેમ ઊછળે છે, આનંદે છે, ક્રૂદે છે, નાચે છે, મહાલે છે, ક્ષુદ્ધક પદાર્થોમાં રસ લે છે, અને એની આવી આનંદી વૃત્તિને પડછાયે અસંખ્ય સ્વપ્નોની માયા વિદ્વે છે. ઘણાને તો એ વાતની પ્રતીતિ કોઈ પણ દિવસ થતી જ નથી કે આનંદવૃત્તિ એ ખરી રીતે તો પરાક્રમ માટેની સહજ ભૂમિકા છે; અને પુરુષાર્થને સારિવક જલજીવનસિંચન આપનારી એ જ અમરવેલી

છે; જીવનના રસપાત્રમાંથી બિંદુએ બિંદુનું પાન કરવું હોય તેમને, જીવનની કોઈ પણ પળ, નિર્થક ટોળ કે નિષ્ક્રિય મળમાં ગાળવી પોસાય નહિ; એમને માટે તો આનંદ એ જીવનનું રસાયન છે; અને રસાયનની જેમ એની માત્રા અને એની કુરી પાળી હોય તો જ એ શરીરને સ્વાસ્થ્ય ને સ્ફૂર્તિ આપે; પણ જીવાનોનો ઘણો મોટો ભાગ એનો રાસાયનિક ઉપયોગ કરી શકવાની શક્તિ ધરાવતો હોતો નથી. અને જે કેળવણી એમને મળે છે, એ કેળવણીમાં આનંદ-અને ક્ષુલ્લક ટોળ વચ્ચેનો તફાવત સમજી શકવાની નિવેકવૃત્તિનો વિકાસ થાય એવું કાંઈ જ આવતું નથી; એટલે વર્ષો પસાર થતાં આનંદી લાગતા જીવાનો યાંત્રિક રીતે મસ્કરા બને છે; જીવનરસાયન ખોઈ બેસે છે; જીવનની તાજગી ગુમાવી બેસે છે; જીવનનો એમનો રસ પણ મરી પરવારે છે. અતિશય મીઠાશ વડે જે સ્થિતિ રસનાની થાય તેવી એમના જીવનરસની થાય છે. એ સઘળાંનું કારણ, જે અવસ્થામાં સાંસ્કારિક આનંદ લેવાની વૃત્તિનો વિકાસ કરવો ઘટે, તે અવસ્થામાં આનંદ, ટોળ, મસ્કરી, ક્ષુલ્લક રસવૃત્તિ, નેડકણું કવિ-તાવૃત્તિ, એ સઘળાંનો ખીચડંપાક જીવનક્રમમાં સ્થાન લઈ બેસે છે, એ છે.

જીવાનો, કેળવણીકારો, સમારંભ ગોઠવનારાઓ, સઘળાઓ આ વસ્તુ વિષે વિચાર કરશે ખરા ?

પત્રકારત્વનો અધિકાર

અધિકાર વિના મેળવેલી વસ્તુઓ એના મેળવનારને સંતોષ આપતી નથી કે એની દૃષ્ટિને વિશાળ બનાવતી નથી. જીવનમાં અધિકાર એ પણ એક મૂલ્યવાન વારસો છે. કોઈ પણ વસ્તુ મેળવતાં પહેલાં માણસે એના અધિકાર માટેની યોગ્યતા સિદ્ધ કરવી ઘટે છે. કેટલેક કેકાણે તો આને કડક નિયમો પણ હોય છે અને અનુભવ તથા જીવનસંગ્રામની સરાણ પર ન ચડેલા માણસને અનધિકારી મણવામાં આવે છે.

લેખક અથવા વિવેચક થવા માટે પણ આવી કોઈ પૂર્વતૈયારીની જરૂરિયાત હવે સ્વીકારવી જોઈ એ. આજે લોકોને વાંચવાનો શોખ થયો છે; વિવિધ પ્રકારનું જ્ઞાન મેળવવાની જરૂરિયાત જાગી છે, એ પ્રકારની જરૂરિયાત પૂરવા માટે અનેક પ્રકારના લેખકો અને વિવેચકોની માગણી જીભી થાય છે. પત્રકારત્વ એ કલા અને ઉદ્યોગના સમન્વય સ્થાપનાર બળ તરીકે જનતામાં સ્થાન મેળવતું જાય છે. લોકશાહીનું તો મુખ્ય બળ જ પત્ર અને પત્રકારો બની રહે છે. એટલે આપણે ત્યાં સાહિત્યનું આ અંગ અધિકારી જનોને હાથે વધારે વિકાસ પામે એ જોવાનો સમય આવી ચૂક્યો મણાય. અત્યારે યુનિવર્સિટી માતૃભાષાને સ્થાન આપવાનો અને એ સ્થાન વધુપડતું મહત્ત્વ પ્રાપ્ત ન કરે એની ચોકીદારીનો એવો દ્વિધા કાર્યક્રમ રાખે છે, એનો

હવે અંત આવવો જોઈએ. માણસ પોતાને માતૃભાષાદ્વારા જેટલો સમર્થ બનાવી શકે તેટલો કોઈ દિવસ પરભાષાદ્વારા ન જ બનાવી શકે. કાર્ય માટેનો પોતાનો અધિકાર માણસ ભાષાદ્વારા જ પ્રકટ કરી શકે. ભાષાદ્વારા જ માણસ માણસને સમજી શકે. એટલે યુનિવર્સિટી પોતાના અભ્યાસક્રમમાં માતૃભાષા દ્વારા પત્રકારત્વનો અનુભવ સમાવે એ અહીં જરૂરી છે.

સંસ્કારની દૃષ્ટિએ એ વસ્તુની યોગ્યતા અભ્યાસક્રમમાં થાય તો પત્રકારત્વ એક પ્રકારનું શિક્ષણસામર્થ્ય ધરાવતું થાય. પત્રકારોની અભ્યાસની જવાબદારી ઘણી મોટી છે. એક રીતે ગણો તો એ રાષ્ટ્રના ખડા સૈનિકો છે, એના પ્રમાણમાં એનાં સાધન ઘણાં અપૂર્ણ અને એના ઉપર લટકતી તલવારો ઘણી જલદ છે. એટલે એ પોતાને ત્યાં સ્વતંત્ર વિચારકોને સત્કારવાની શક્તિ ધરાવતો નથી. એથી કરીને બને છે એવું કે જે છપાય છે તે વંચાય છે. શોકશિક્ષણનો કે સંસ્કારનો મહાન પ્રયોગ કરવાની એમનામાં શક્તિ હોય તો પણ સંજોગો એમને જકડી રાખે છે.

આ પરિસ્થિતિમાં પત્રકારત્વનો ધંધો આકર્ષક અને અને સમર્થ શક્તિશાળી જુવાનો દ્વારા એ ધંધાની મુશ્કેલીઓનો સામનો થઈ શકે, માટે યુનિવર્સિટીએ પોતાના અભ્યાસક્રમમાં વધારા તરીકે નહિ, પણ વિશિષ્ટ પ્રયોગ તરીકે પત્રકારત્વને માનભર્યું સ્થાન આપવું જોઈએ. જે શોકશાહીની સ્થાપના બાણેલીગણેલી જનતાદ્વારા જ કરાવવાની હોય, તો શોકશિક્ષણ અને શોકસંસ્કારનો ફેલાવો કરે એવું પત્રકારત્વ અસ્તિત્વમાં આવવું જોઈએ. અને એ પત્રકારત્વનો અધિકાર મેળવવા માટે જુવાનોને તૈયાર કરવામાં આવે તો એથી એકંદરે એ ધંધો તેજસ્વી થાય.

એથી એક બીજો ફાયદો પણ છે. સાધારણ રીતે જુવાન માણસ તરંગી ને કલ્પનાશીલ હોય છે. એ કલ્પનાને કાચી વયમાં અનુભવ વિનાના લેખો કે કાવ્યોદ્વારા પ્રકટ કરવા મથે છે. એથી એનો

સમય જાય છે, ને વ્યવહારુ દૃષ્ટિએ એ નિષ્ફળ પણુ અને છે. પત્રકારત્વ અને એનાં અનુષંગી કાર્યો જે અભ્યાસક્રમમાં દાખલ થાય તો ઘણા જુવાનો એમનું વ્યવહારુ સ્વરૂપ સમજી શકે; એટલું જ નહિ, સાહિત્યમાં જે એક પ્રકારની રચનાઓ જ લોકપ્રિય થઇ લોકરુચિને હીન બનાવે છે, તેનો ઉકેલ પણુ મળે. સાહિત્યના અનેક પ્રકારો— પ્રસંગચિત્રો, સામાજિક ઘર્ષણો, કટાક્ષો, સિનેમા-વિવેચનો, રિપોર્ટો, નિત્યજીવનના પ્રશ્નો, ધંધાદારી વિકાસના પ્રયત્નો, જીવનચરિત્રો, નાગરિક ધર્મો, નગરરચનાઓ, નગરજનોની સંઘશક્તિઓ—આ અને એવા અનેક વિભાગો દ્વારા સાહિત્ય વધુ વિશાળ બની, નિત્યજીવનની જરૂરિયાતનું સ્થાન પ્રાપ્ત કરે તો લોકશક્તિ એ આંધળું ટોળાવાદી બળ ન રહેતાં સમજી શકે તેવા માણસોનું ઐચ્છિક સામર્થ્ય થઈ જાય.

લોકશાહીની સફળતાનો ઘણો મોટો આધાર પત્રકારત્વ ઉપર પણુ છે. એટલે જે લોકશાહીની ભવિષ્યમાં રચના થવાનો સંભવ છે. તેમાં મદદરૂપ થવા માટે શિક્ષણસંસ્થાદ્વારા પત્રકારત્વનો અભ્યાસ શરૂ થાય એટલી પ્રાથમિક તૈયારી જરૂરી પણુ છે.

અત્યારે લોકો પત્રો વાંચે છે તે કેવળ લડાઇના સાચા-ખોટા સમાચાર જાણવા માટે, અથવા નવાજૂની મેળવવા માટે; પણુ વિશ્વમાં જે નવાં બળો કામ કરી રહ્યાં છે, નવાં વિચારો, નવી રચનાઓ, નવી સમસ્યાઓ ઉત્પન્ન થાય છે, તેમાં પોતાનું સ્થાન ક્યાં દર્શે એ સમજવાની જરૂરિયાત, કક્ષાકના સાહાય્યુસો માધ્યમના એરોપ્લેનના જમાનામાં તો, નિત્યભોજન જેવી જ અગત્યની બની જશે. એટલે હજારો જુવાનોને કેવળ અધિકારમાં આંધળો ભૂસકો મરાવવાનું જે પાપ આજ દિવસ સુધી યુનિવર્સિટીએ કર્યું છે તેના પ્રાયશ્ચિત્ત લેખે પણુ, એણે પોતાને ત્યાંના રાષ્ટ્રીય નિયોજનમાં જરૂરી હોય તે ઉપ-યોગી હોય એવા એકાદ પ્રયોગની પહેલ કરવી જોઈએ.

આપણું ગુજરાત

આપણું સૌને ભાગે આને જે ગુજરાત આવ્યું છે તે ગરીબમાં ગરીબ છે ને સમૃદ્ધમાં સમૃદ્ધ છે. માતા કુંતા જેમ વારંવાર આશીર્વાદ આપતાં કે પાંચે ભાઈઓ સરખે ભાગે વહેંચી લેા, તેમ ગુજરાતીઓ માટે સરખે ભાગે વહેંચી લેવાની એક જ વસ્તુ રહી છે, અને તે ગરીબી. પણ જો એ ગરીબી સરખે ભાગે વહેંચી લેવાની કોઈ પણ હિંકમત ગુજરાતીઓ સિદ્ધ કરી શકશે તો ચર્ચિલ ને રૂઝવેલ્ટ, સ્ટેલિન ને હિટલર સુધીના રાજદારી પુરુષો મોંમાં આંગળાં નાખીને આશ્ચર્ય-ચકિત થઈ જશે. એટલું જ નહિ, લોહીનું એક પણ ટીપું પાડ્યા વિના આ અદ્ભુત વસ્તુ સિદ્ધ કરવાની કોઈ પણ યોજના અસ્તિત્વમાં આવશે તો આને આંહીના લોકો જેમ રશિયાનો અભ્યાસ કરવા દોડે છે, તેમ ત્યાંના લોકો આંહીનો અભ્યાસ કરવા દોડશે. પણ આ કેવળ આકાશી ખ્યાલ છે કે માત્ર સ્વપ્ન છે, ઘેલછા છે કે મતિભ્રમ છે કે માયાવી શબ્દગ્નજ છે, એમ કોઇને લાગવાનો સંભવ છે. મને આપણી સંસ્કૃતિનો જે ખ્યાલ છે તે પ્રમાણે આ વસ્તુ આ દેશમાં શક્ય છે. મનુરમ્ભતિનો એક શ્લોક મને યાદ આવે છે. એમાં એમ લખ્યું છે કે, માણસ પોતાની મેળે કોઈ મનુષ્યવધના પશ્ચાત્તાપથી મુક્ત થવા માગતો હોય, તો તેણે પોતાના જીવના જોખમે પારકાનું રક્ષણ કરવા બહાર પડવું. એ એનું પ્રાયશ્ચિત્ત છે. હિંદુસંસ્કૃતિમાં

વપરાયેલો ‘ધર્મ’ શબ્દ એટલા બધા અર્થો સાચવે છે કે બ્યારે બ્યારે આ દેશને બપ પડે ત્યારે કોઈ પણ મહાન વ્યક્તિ એને આધારે નવા યુગનું નિર્માણ કરી શકે તેમ છે. લેનિનના સૂત્રની પેઠે ધર્મ એ આપણે ત્યાં અશીલુતા બદલામાં વપરાતો શબ્દ નથી.

આંહીની વિશિષ્ટતાઓ ખાસ અભ્યાસ માંગે છે. આજે અર્થને નવો અર્થ આપવાની—એનું મૂલ્યાંકન નવી રીતે આંકવાની—દુનિયા આખીમાં જરૂરિયાત ઊભી થઈ છે. તે સમયે આપણી પ્રાચીન પ્રણાલિકાઓને નવેસરથી સમજવાનો પ્રયત્ન કરવો આવશ્યક બને છે. જૈનધર્મમાં અપરિગ્રહને—એટલે કે આર્થિક સંગ્રહ અમુક મર્યાદા ઉપર જાય ત્યારે સ્વેચ્છાથી એનો ત્યાગ કરવાની વૃત્તિને—મહાન તપ માન્યું છે. હિંદુધર્મમાં કેવળ સંગ્રહ કરવાની વૃત્તિને અધમ વૃત્તિ ગણી છે. ઇસ્લામધર્મને વ્યાજખોર વૃત્તિ ખપતી નથી. પારસી બાઈઓની દાનશીલતા પાસે તો કેવળ મરતક નમાવવું પડે છે. આવી હિંદુ, મુસ્લિમ, પારસી, જૈન જેવી જ્ઞાતિઓની બનેલી ગુજરાતી પ્રજા—તમને નથી લાગતું કે કદાચ ભારતવર્ષમાં કયાંય નહિ હોય એવું કોઈ નવું સ્વપ્ન સૌથી પહેલું સિદ્ધ કરે તો એમાં કાંઈ પણ નવાઈ નથી !

પુનર્રચના

ત્યારે આપણા ગુજરાતની આ પુનર્રચના કરવા માટે સૌથી પહેલાં તો આપણે ભાષાનું મહાન પ્રેમબંધન સ્વીકારવું પડશે. આપણે સૌ ગુજરાતીઓ છીએ—કારણ કે આપણે જમે ત્યાં વસતા હોઈએ પણ આપણી માતૃભાષા ગુજરાતી પ્રત્યે આપણને સતત પ્રેમ રહ્યાં કરે છે. આ ભાષાજ્ઞાનથી આપણો કોઈ પણ ગુજરાતી વંચિત રહી જાય એ આપણો સૌની શરમ ગણાવી જોઈએ. એટલે સામાન્ય કે અતિ સામાન્ય સ્થિતિના ગુજરાતીઓ ગમે તે વિભાજનાથી આવતા હોય અને ઉલ્લોખવાળા શહેર તરફ આકર્ષાયા હોય, પણ ત્યાં વસતા સૌ ગુજરાતીઓ ઉપર આ એક અણુલખ્યું ઝાણ છે કે તેમણે ગુજરાતી-

ઓનાં બાળકો માટે ભાષાજ્ઞાનનો સહેલામાં સહેલો અને સોંધામાં સોંધો માર્ગ સૌને માટે ખુલ્લો કરવો જોઈએ. એમાં સંપ્રદાય, ધર્મ કે જાતિ—એ કોઈ પણ વસ્તુ જોયા વિના, કેવળ ગુજરાતનો બાળક છે એ એક જ ખ્યાલ રાખીને, જ્ઞાનદાનનો પ્રયત્ન કરવો ઘટે છે. આપણી નવરચનાનું આ પ્રથમ બીજ છે. જે શહેરના લોકો આવું નહિ કરી શકે તે પોતાનું વ્યક્તિત્વ ગુમાવશે.

એક માણસને વરેલી ગરીબી એ ગરીબી છે; ન્યારે એ ગરીબી અનેકોની વચ્ચે વહેંચાઈ જાય છે ત્યારે એ સમૃદ્ધિ બની રહે છે, કારણ કે એથી બધા માણસો વચ્ચે એ પ્રેમનું બંધન બાંધે છે. ગુજરાતી પ્રજા જે બહાર આવે છે, તે મુખ્યત્વે વેપાર કરવા આવે છે. ગુજરાતીઓ જૂના કાળથી જ સમુદ્રના સ્વામી છે. આજે એમણે સમુદ્ર ઉપરનો કાબૂ રાજકીય પરિસ્થિતિને લીધે બંધે ગુમાવ્યો છે. પણ સમુદ્રની એમની મૈત્રી ઘણી જૂની છે. એટલે ગુજરાતીઓએ વ્યાપાર માટે આવેલા ને આવતા સૌ ભાઈઓની માહિતી અર્થે એ વસ્તુ કરવી ઘટે : એક તો જે કોઈ ગુજરાતી કેવળ આર્થિક તંગીને કારણે પોતાની આજીવિકા પ્રાપ્ત કરવામાં નાહિમત થતો લાગે તેને ટકાવવા માટે તદ્દન નામના વ્યાજથી મદદ આપવાનો પ્રયત્ન કરવો, અને એજ પ્રમાણે પોતે જે મૂળ ગામમાંથી કે મૂળ ભાગમાંથી આવ્યા હોય તેમાં વેપાર અને ખેતી અને ઉદ્યોગ એ ત્રણે માટેની ભૂમિકા રચવામાં મદદ કરવી. જૂના જમાનાનું વીરત્વ શસ્ત્રના ઉપયોગમાં હતું, આજના જમાનાનું વીરત્વ અર્થના ઉપયોગમાં રહ્યું છે. આજે જે શસ્ત્ર શોધી શકે એ બહુ બહુ તો સંદાર કરી શકે છે, પણ જે આર્થિક પુનર્રચનામાં સ્વેચ્છાથી પોતાનો ફાળો આપે તે એક પ્રકારનું નવું સર્જન કરે છે. ગુજરાતીઓએ તો આર્થિક પુનર્રચનાનો એક એવો માર્ગ શોધવો જોઈએ કે જેથી જીવનની મુખ્ય ત્રણ જરૂરિયાતો—ધર, આરોગ્ય ને આરામ—એ વિનાનો કોઈ ગુજરાતી હોય જ નહિ. ગુમાસ્તાધારાએ જે લાકડીને ટેકે કરાવ્યું, તે

વ્યવહારશીલ ગુજરાતી મહાજનોએ પોતાના પ્રબંધથી વહેલું કંચું હોત તો? મનુષ્યની ધર્મશીલતાનો મોટામાં મોટો પુરાવો આ છે કે એ બીજા માણસ પ્રત્યે પોતાનો અનુરાગ પ્રકટ કરે છે. અને એ અનુરાગને વ્યવહારમાં મૂકવા એની જરૂરિયાતોનો પણ અભ્યાસ કરે છે. એક એવું મહાજનમંડળ સ્થાપવું જોઈએ કે, જેમાં વ્યાપાર અને વ્યવહારના અંગેના સર્વ આર્થિક પ્રશ્નોનો, છેદલામાં છેદલી પ્રવૃત્તિઓ સાથે સુમેળ સાધીને, અભ્યાસ થતો હોય. ગુજરાતીઓ આજ દિવસ સુધી ધર્મશાળાઓ, મંદિરો અને નિશાળો બાંધતા આવ્યા છે; તવા યુગમાં એમણે સર્વધર્મના અને સર્વ વિચારના માણસો બનાવ્યાં આરામ લે, વ્યાયામ લે, વિજ્ઞાન શીખે, આનંદ કરે, જ્ઞાન મેળવે ને વ્યાપાર કરે એવું એક ‘ગુજરાતીઓ માટેનું સામાન્ય ગૃહ’ બાંધવું પડશે. જે વસ્તુ વહેલે-મોડે પરદેશી સરકાર આપણી પાસેથી જ પૈસા ઉઘરાવીને કરવાની છે તે વસ્તુ એક મહાન મહાજન-દ્વારા જેટલી વહેલી થાય તેટલી વહેલી કરવામાં પ્રગ્ન તરીકેનું ગૌરવ રહ્યું છે.

એ વિષય જાતશોધનનો છે

કેટલાક જુવાન લેખકો, પ્રશંસકો, મિત્રો અને વિવેચકો અવારનવાર મારી સાથે જે પત્રવ્યવહાર કરે છે તેમાં એક સામાન્ય ફરિયાદ હમેશાં આવ્યા કરે છે: “આ તરફ અમારી ભાવનાને કોઈ સમજતું નથી. અમારી ચારે તરફ વ્યવહારનું જ વાતાવરણ છે. કોઈ ઉત્તેજન આપતું નથી. અમારાથી થાય તેટલી સાહિત્યસેવા કરીએ કરીએ છીએ પણ સાહિત્યની કોઈને પડી નથી” —વગેરે.

આ ફરિયાદ વજૂહવિનાની તો ન જ ગણી શકાય. ખીન્ન પ્રાંતના મુકામને ગુજરાતમાં સાહિત્યપ્રીતિ ઓછી હશે અને છે એ વાત લગભગ નિર્વિવાદ રીતે સિદ્ધ ગણાય છે. પરંતુ જેમની પાસે ભાવના છે, જેમને કવિતા કરવાનું મન થાય છે ને જેમની કવિતાને કોઈ ઉત્તેજન આપતું નથી, જેમને સાહિત્યસૃષ્ટિમાં રાચવું છે ને જેમને વલુ ઇપકો આપે છે કે આ નવરાના ધંધા કરતાં રોટલો કામી લાવે ને !—આ સઘળા મિત્રોને એક સામે પ્રશ્ન પૂછી શકાય: ‘શું સાહિત્ય એ એવી જીવનવિલાસની વસ્તુ છે કે જેને મેળવવા માટે એના સાધકે કોઈ પણ પ્રકારની ઉપાસના કરવાની હોતી નથી? જો એ ઉપાસનાની વસ્તુ હોય તો કોઈ પણ સાધકને પોતાના ઉપાસનાના માર્ગની વિટંબનાઓ વિષે એક હરફ પણ ઉચ્ચારવાનો હોય ખરો? જો સાહિત્યકાર એ પણ સઘળાની પેઠે માંસ, હાડ ને ચામની આકૃતિ

માત્ર હોય, ને જે વડે એ આકાર ટકી રહ્યો છે એ વસ્તુ વિષેનું એનું અજ્ઞાન કે અશ્રદ્ધા જે તદ્દન સામાન્ય મનુષ્ય જેનાં જ હોય તો તો એ ખોટો ખોટો આખા જીવનભર જોડકણાં જોડે, છતાં એનામાં એવું કોઈ સામર્થ્ય નથી કે લોકોને એમાં રસ પડે. તો તો માણસ જીવનમાં જેમ અનેક ભૂલો કરે છે, તેમ આ પણ એક ભૂલ છે. ચૌદથી ચોવીસ સુધીના ઉત્સાહભરેલા દરેક જીવાનને આ ભૂલ કરવાનો અધિકાર પણ છે, કારણ કે એવી ભૂલો એ જ એનો જીવનપંથ ધડનાર નિયામક વસ્તુ બની રહે છે. પણ આવી ભૂલ કરવી એ એક વસ્તુ છે ને ભૂલ કરી છતાં ભૂલ ન જ સમજવી એ તદ્દન જીદી વસ્તુ છે.

લોકસંગ્રહ કરવાની લેશ પણ ધચ્છા ધરાવનારનો પહેલો ધર્મ જ એ બની રહે છે કે એ જે વસ્તુ આપે તે પોતાની સર્વોત્તમ પળોના પાવક અગ્નિ વડે શુદ્ધ થયેલી સો ટયના સોના જેવી જ આપે, એમ ન આપી શકે તો ખિલકુલ ન જ આપે; કારણ કે સાહિત્ય એ ફાઉન્ટેનપેન ને કાગળના આકસ્મિક સંયોગથી ઉત્પન્ન થનારો માલ બને એના કરતાં તો સાહિત્યકાર વધારે નફાકારક ધંધામાં પડે તો લોકો એની કૃતિઓથી બચે ને એની વાહુ ભૂખમરામાંથી બચે.

અને દરેક સાહિત્યકાર આટલું નોંધી રાખે. એની પાસે એા ટયને બદલે જે પચાસ ટયનું પણ સોનું હશે—કોઈકે પણ ખરેખર જવેરાત હશે—તો બહેલેમોડે દુનિયા એના સામર્થ્યની માહિતી મેળવ્યા વિના નહિ જ રહે. અધીરાઈનું કોઈ જ કારણ નથી. કોઈ સમજતું નથી એવું માનવાની જરૂર નથી. લોકો નહિ સમજતા હોય તો પ્રયત્નથી સાહિત્યકાર એવી ભાષા મેળવશે કે બ્યારે લોકો સમજશે ને એ લોકોને સમજશે. પણ લોકોને એ વસ્તુઓનું આકર્ષણ છે—કાં તો સાહિત્યકારનું પોતાનું સામર્થ્ય જે વાણીમાં રેડાયું હોય તે વાણીનો ટંકારવ સાચો હોય, અથવા તો એમનું પોતાનું જીવન જે વાણી પ્રકટ કરતી હોય એ વાણીનો રણકો અકબંદ હોય; એટલે કે કાં તો સાચો ભાવનાવાદ અથવા સાચો વાસ્તવવાદ. એકાદ

પુસ્તકની એકમાંથી ઉત્પન્ન કરેલો વાસ્તવવાદ એ વાસ્તવવાદ નથી; નરી સ્વપ્નસૃષ્ટિમાંથી સર્જેલો ભાવનાવાદ એ ભાવનાવાદ નથી. કાં લેખક જીવનઘડતરનો ઘડવૈયો હોવો જોઈએ, અથવા તો જીવનભરતરનો જાણકાર હોવો જોઈએ. એ બેમાંથી એકમાં નથી હોતો ત્યારે ધાતું કરીને એ ભૂલો કરનારો નિષ્ફળ વિદ્વાન હોય છે.

અને અહ્વાની સૃષ્ટિમાં નિષ્ફળ વિદ્વાન જેવું કાઈ કરુણ પાત્ર નથી.

લખાણમાં કૃત્રિમતાનું ખાહુલ્ય

માણસના બોલની પેઠે એના લખાણમાં ક્યારે કૃત્રિમતા આવે છે એ પણ વિવેચનનો વિષય છે. માનસિક વલણો મહત્વ કરવાની શક્તિવાળો અને કલ્પનાની ભૂમિકા સમજવાની આવડતવાળો સાચો વિવેચક, ઘડીના છઠ્ઠા ભાગમાં, જેમ ઘઉંમાંથી કાંકરા શોધી કાઢે તેમ, લખાણમાંથી કૃત્રિમતા શોધી કાઢી શકે છે. સાધારણ રીતે કૃત્રિમતા આવવાનાં મુખ્ય ત્રણ ભયસ્થાનો ગણી શકાય. પહેલું, ચાલતા ફેશની વાતાવરણમાં રાચવાની લેખકની મનોવૃત્તિ. હરકોઈ માણસને કીર્તિ વહાલી હોય છે. લેખકને તો કીર્તિ એ એક જ ચલણી નોટ રહી, એટલે એને એ વધારે વહાલી હોય તો એમાં કાંઈ નવાઈ નથી. કીર્તિપ્રિય હોવું એ જાતે તો દોષ પણ નથી, માત્ર એને ખાતર માણસને જ્યારે એની પાછળ ઘસડાવાની ઇચ્છા થઈ આવે ત્યારે જ એ દોષિત બને છે. આવી રીતે કીર્તિપ્રિય થવાની લેખકમાં ઇચ્છા જન્મે ત્યારે એ જે વસ્તુ પોતે ખરી રીતે માનતો નથી તે માને છે એમ ધારીને લખ્યે જાય છે. આ લખાણ નિષ્પ્રાણ ને કૃત્રિમ હોય છે.

ખીજું ભયસ્થાન લેખકની પોતાની અભ્યાસ કરવાની રીતમાં રહ્યું છે. અનેક લખાણો એવાં હોય છે કે જે જલદી યાદ રહી જાય છે. આ લખાણો વિષે લેખકે પોતે ચિંતન કરેલું હોતું નથી, માત્ર એ લખાણોને એ ચલણી સિક્કા તરીકે પોતાના ખીસામાં મૂકી

રાખે છે અને પછી એ વાક્યોનાં રૂપાંતર કે ભાષાંતર થોડા ફેરફાર સાથે વાપરે છે. ચિંતનની આ દરિદ્રતાને લીધે આવાં લખાણો પણ નિષ્પ્રાણ ને કૃત્રિમ બની રહે છે—જોકે એ પારકાં તેજ તપતાં હોવાથી થોડાં ચળકાટભર્યાં લાગે છે.

ત્રીજું ભયસ્થાન લેખકના પોતાના માનસમાં રહ્યું છે. પહેલું ભયસ્થાન વાતાવરણપ્રેરિત હતું, બીજું ભયસ્થાન અભ્યાસની ખોટી રીતિમાંથી જન્મ્યું હતું, ત્રીજું ભયસ્થાન લેખકના લોહીમાંથી—એના માનસમાંથી—જન્મે છે. એમ તો પહેલાં બે ભયસ્થાનો પણ તમે સ્વભાવજનિત ગણવા પ્રેરાઓ એ શક્ય છે; પણ એ બંને એક રીતે પરાવલંબી કહી શકાય, ન્યારે આ ત્રીજું કારણ તો સ્વાવલંબી છે એટલે એમની વચ્ચે સૂક્ષ્મ પણ મહત્વનો ભેદ રહ્યો છે. લેખકનું પોતાનું માનસ જ એવું બની જાય છે કે એ પોતે કૃત્રિમ સાધુ દેખાવા માટે, કૃત્રિમ રીતે આદર્શવાદી ગણાવા માટે, કૃત્રિમ રીતે જ જાણે લખાણને ઉચ્ચ પ્રકારનું કરવા પ્રયત્ન કરતો હોય એવું લાગે છે. આવાં લખાણ એકધારાં નિષ્પ્રાણ ને સંપ્રદાયની છાપવાળાં થઈ જાય છે.

આ ત્રણે પ્રકારની કૃત્રિમતાનાં ઉદાહરણો ચાલુ સાહિત્યમાંથી દરરોજ મળી શકે, પણ એની સાથે આપણે કાંઈ સંબંધ નથી. અકૃત્રિમતા એ શું છે એ તપાસવાથી પણ કૃત્રિમ કોને કહેવાય તે સ્પષ્ટ થઈ શકે.

લેખકને કાંઈક કહેવાનું છે એવું જે લખાણમાંથી વાંચનારને લાગ્યા કરે તે લખાણ સર્વોત્તમ ગણી શકાય. અલગત, વાંચનારની મનોવૃત્તિ, એનો અધિકાર, એ બધી વસ્તુઓ પણ આ નિષ્કૃંપ આંધતાં પહેલાં લક્ષમાં લેવાની હોય છે. પણ લખનાર પોતે જ પોતાના લખાણ માટે અધિકારની અપેક્ષા રાખીને લખે તો એ વસ્તુ ખોટી નથી, છતાં એ વાતાવરણ કૃત્રિમ લાગે છે. લખનારનું કર્તવ્ય તો સ્પષ્ટ જ છે કે પોતે જે લખ્યું છે તે માત્ર પોતે જ સમજી શકે એટલું

ખધું અસ્પષ્ટાર્થ તો નથી ના—એ જોતા રહેવું. કેટલાક કહેશે કે શાસ્ત્રીય વિષયો તો અધિકારની અપેક્ષા રાખે જ છે, તો એમને નત્રપણે કહી શકાય કે શાસ્ત્રીય લખાણોને સોપાનની પરંપરામાં ગોઠવ્યાં હોય તો છેલ્લા સોપાન માટે કેવું લખવું એ જાણવું એમાં પણ શાસ્ત્રીય કલા છે. જે માણસ એ જાણતો ન હોય એ માણસ ધણું કરીને પોતાની જાતમાં જ રાચનારો સ્વાર્થી છે અથવા તો અભિમાની છે.

આ દષ્ટિએ જોતાં તો આપણું ધણુંખરાં લખાણો કાં અન-બ્યાસી માણસો લખતા હોય છે, અથવા તો અતિપંડિતો લખતા હોય છે. પહેલો વર્ગ જ્ઞાનના અભાવે જે વસ્તુ આપે છે તે અપકવ હોય છે; બીજો વર્ગ પોતાના અભિમાનમાં પોતે મત્ત હોઈ જે લખે છે તે લોકોપયોગી થવાને બદલે એમની પોતાની મનોવૃત્તિને એકલા પંડિત હોવાનો, ખુરસી ઉપર બેઠા બેઠા લઈ શકાય તેવો, ચા-બિસ્કિટિયો આનંદ આપે છે.

આ પરિસ્થિતિમાંથી બચવાનો એક જ માર્ગ છે—લોકો જે વસ્તુ વાંચે છે તે વસ્તુને ધીમેધીમે ઉચ્ચ કક્ષાએ લઈ જવી. લોકભાષા ઘડાશે, બગડશે, બચાંકર રીતે અપકવ ને કઢંગી થશે કે એ શું થશે એનો ધણો આધાર અભારે અઠવાડિકો ઉપર, અને બીજી રીતે ઘણો તો કોલેજહાઈસ્કૂલોના અધ્યાપકો ઉપર છે. આ બન્ને જગ્યાએ સમયની અને એમના સમયપત્રકની ફરિયાદ બિબેલી છે. સામાન્ય વાંચનારનો ધણો મોટો વર્ગ અઠવાડિકો વાંચે છે. બીજો વાંચનારો વર્ગ વિદ્યાર્થીઓનો છે. એમની રસવૃત્તિને જે રીતે ઘડવામાં આવશે તે રીતે ભવિષ્યની ભાષાનું બંધારણ થશે એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિદોષ નથી એમ કહીએ તો ચાલે.

રાષ્ટ્રોત્થાનના કાર્યને ભાષા દ્વારા વેગ આપ્યા છતાં, એ વેગ કેવળ સંસ્કારહીન વેગ જ રહી ન જાય એ જોવાનું કામ અઠવાડિકોનું છે. એમની કીર્તિ અને રોટી ચલણી ‘ફેશન’ ઉપર ને જાહેર

ખબરા ઉપર હોય છે એ ખરું, છતાં તંત્રી પોતે પૈસા દ્વારા નહિ પણ પોતાના બેજ દ્વારા વિચાર કરવાની શક્તિ ધરાવતો હોય છે, ત્યાં એ પોતાની છાપ પોતાના ઉપર આવે એ જોવાને આતુર તો રહે છે જ.

જે લખાણમાં વ્યક્તિત્વની છાપ નથી હોતી તે લખાણ ધારી અસર નિપજાવી શકતું નથી; કારણ કે જેમ છોકરાનો તાવ થરબોમિટર માપે ને માનો હાથ માપે એમાં ફેર પડે છે, તેમ જે લખાણ પ્રાણ ધારીને આવે છે તેમાં ને અમુક ચોક્કસ નિયમ પ્રમાણે ઘડેલું હોય છે તેમાં ઘણો ફેર પડે છે. એ ફેર એ જ લખાણ ને સાહિત્યનો ફેર બતાવે છે. લખાણને સાહિત્ય બનવું હોય તો એણે વ્યક્તિત્વની છાપ લઇને આવવું જોઈએ.

આ લખાણને પણ તમે કૃત્રિમ ગણી શકો કે જેમાં કેવળ સામાન્ય સૂત્રોને સત્યનો સ્વાંગ પહેરાવેલો હોય છે. ઘણાંખરાં અઠવાડિકોના તંત્રીલેખો એ સામાન્ય રીતે લખાણો જ કહી શકાય. એ છતાં એ જ લખાણો ધમ્મચારામ સૂર્યરામ હતા ત્યારે એનું વ્યક્તિત્વ સૂચવે એવાં તેજસ્વી ને મર્યાદિત થઈ શકતાં.

જેવી રીતે સિનેમાને લીધે શુદ્ધ સંગીતની રસવૃત્તિ લોકોમાંથી જતી રહી, તેવી રીતે અઠવાડિકોનાં કૃત્રિમ કઠંગાં લખાણોથી લોકોની રસવૃત્તિ હલકી તો નહિ બને ને ? પછી માસિકો ચાલે જ નહિ એવો સમય તો નહિ આવે ને ? અને જેમ જેમ લખાણ વધતું જાય, તેમ તેમ છેવટે ‘સાહિત્ય’ લુપ્ત થાય એ દશા તો નહિ થાય ને ?

આ અને આવા ઘણા પ્રશ્નો આપણી લખાણની પ્રવૃત્તિ સાથે સંકળાયેલા છે.

અને એ દરેક પ્રશ્નની મહત્તા પ્રજાજીવનની દૃષ્ટિએ તો ઘણી ગણી શકાય તેમ છે.

પણ પ્રશ્ન આ છે; લખાણની માફક જ આપણું જીવન પણ

કૃત્રિમ નથી બન્યું ? એને પણ કાંઈ કયાં વિના ધણું કરવાનો અને જાતને આગળ લીધા વિના આગળ ધપવાનો અભખરો નથી જાગ્યો ?

જો એમ જ હોય તો તો સાહિત્ય માત્ર જ નહિ—આપણું જીવન પોતે જ, અને જીવનના સમજા સંબંધો ને સમજા યોજનાઓ પુનર્વિધાન માગે છે.

એ પુનર્વિધાનનો પંથ શી રીતે ઘડી શકાય ?

શું પાછા હતા તેવા થવાથી એ પુનર્વિધાન શક્ય બનશે ?

શું ક્રાંતિપંથ (Bolshevism)ની માફક સમજા સંબંધ કરી નાખવાથી એ પુનર્વિધાન શક્ય બનશે ?

ઉચ્છ્રંખલ વાવાઝોડાની પેઠે સર્વનાશ કરવાની—અને એની સાથે જ કૃત્રિમ બહુમતવાદને ફેંકી દેવાની—હિટલરી યોજનાથી એ પુનર્વિધાન શક્ય બનશે ?

આપણને કોણ દોરી શકશે ? ગાંધીજીનો પુરાણપંથ, લેનિનનો ક્રાંતિપંથ, હિટલરનો અગ્નિપંથ; કે હજી દોરી શકે તેવો નરોત્તમ કવે પછી આવવાનો છે—કોઈ આધ્યાત્મિક જીવનપંથ ?

ડિમોક્રસી—પ્રજ્ઞવાદ કે ટોળાવાદ ?

બહુમતીથી ચાલતાં તંત્રો પણ પાછળના સામ્ય પીઠબળ વિના અત્યંત પાંગળાં ને આંધળાં બની શકે છે. એક અંગ્રેજ લેખક લખે છે કે પ્રજ્ઞકીય બહુમતી કયા પ્રકારનું સ્વરૂપ લેશે તેનો ઘણો આધાર મુખ્યત્વે ત્રણ બાબતો ઉપર રહે છે: (૧) મત આપનારનું જ્ઞાન; (૨) મત લેનારનું જ્ઞાન; અને (૩) મતની આપ-લે થયા પછીની નિત્યજન્યુતિ. અઃ ત્રણ વસ્તુઓ જ્યાં ન હોય—એટલે જ્યાં મત આપનારમાં જ્ઞાન ન હોય, મત લેનારમાં ભાવના ન હોય, અને શ્રીમંતોની અસર નીચે પ્રજ્ઞમત કામ કરતો હોય, ત્યાં પ્રજ્ઞકીય સંસ્થા જેવું કંઈ હોઈ શકે નહિ. રાજ્યનો વાદ ખરાબ છે, કારણકે એમાં એક જ માણસના હાથમાં અનિયંત્રિત સત્તા રહે છે: પણ જો પ્રજ્ઞકીય શાસનમાં પણ, એકહથ્થુ સત્તાને બદલે એકટોળકીની સત્તા જેવો આ વાદ થઈ પડે, તો છેવટે પરિણામની દૃષ્ટિએ એમાં બહુ જ ઓછો ફેર પડે છે. આજના જુવાનો આવતી કાલે રાષ્ટ્ર-પુરુષો થાય ત્યારે પણ આટલું તો ધ્યાન રાખે કે કેવળ પ્રજ્ઞમતથી ચાલતું તંત્ર—એટલા શબ્દ માત્રથી—કંઈ સ્વર્ગ નીચે આવતું નથી. સ્વર્ગ તો નીચે ત્યારે જ આવે કે જ્યારે પ્રજ્ઞનો ઘણો મોટો સમૃદ્ધ જ્ઞાન, સંસ્કાર, ને ભાવના પામે. એ મેળવવા માટે જ રાજ-કારણની અગત્ય છે : અને એ મેળવી આપનારું રાજકારણ જ

રાજકારણ મળાય; બાકી તો એ પણ એકટોળકીનો વાદ ગણાય. સત્તા ચલાવનાર એક પુરુષ આંધળો હોય કે અનેક આંધળાઓ હોય એ બધાનું પરિણામ સરખું જ નીવડે.

એટલે છેવટે તો, રાજકારણમાં પણ ત્યાગીઓની જરૂર પડવાની. અત્યારની પ્રજાકીય સંસ્થાઓ, બલે બહુમતીનો દાવો કરે, પણ રાષ્ટ્રનો પ્રશ્ન તો ફેવળ ત્યાગી પુરુષોથી જ ઉઠેલી શકાશે.

ત્યાગી પુરુષ એટલે ભગવાં ધારણ કરેલો નહિ, પણ જેને પોતાનો કોઈ પણ સ્વાર્થ—સગાંઓનો, સંબંધીઓનો, મિત્રોનો કોઈ પણ સ્વાર્થ—સાધવાનો નથી, જેને યશની પણ પડી નથી, જેની અપયશને માટે પણ તૈયારી છે, અને જેને ફેવળ સો ટચના સોનાની જ કિંમત આંકવી છે, એવો માણસ જ રાજકારણને વિશુદ્ધ સ્વરૂપ આપી શકે. બાકી તો દલીલબાજ વક્ત્રીઓ કે યશને ઇચ્છતા પુરુષો—હીક છે, હવે થોડા દિવસ ખુરશી માટે કાંઈ ખોટા નથી.

અત્યારની પ્રજાકીય સંસ્થાઓ માટે નવેસરનો ઇતિહાસ ને નવેસરની રચના એક દશકા પહેલાં અગત્યની થઈ પડશે : અથવા તો એ સંસ્થાઓ ધર્મસંસ્થાઓ કરતાં વધુ સડેલી ને વધુ ઘૂણા-રૂપદ હશે.

દુઃખ

અને એક સ્ત્રીએ કહ્યું: 'અમને દુઃખ વિષે કાંઈક કહો.'
અને તેણે કહ્યું: 'તમારા જ્ઞાનને વીંટળાઈને ઘેરી રહેલું એક
બહારનું પડ છે. એ પડ જે સાધન વડે બેઠાય તેમ છે, તે તમારા
સાધનનું નામ દુઃખ. ગોટલામાંથી, જેવી રીતે ઉપલું પડ બેઠીને
ઠળિયાએ બહાર આવવું જોઈએ કે જેથી એના બીજાં કુરને સૂર્યના
તાપ મળે—તેવી જ રીતે તમારે તમારાં દુઃખો વિષે જાણવું. નિસ-
જીવનની સાદી વસ્તુઓમાં રહેલી અદ્ભુતતા વડે જો જીવનને આશ્ચર્ય-
મય રાખી શકીએ છીએ, તો દુઃખ એ પણ આનંદ જેટલું જ
આશ્ચર્યકારક લાગે.

ખેતરમાં રમતી ચાલી જતી કાતુઓને માણસ જે પ્રમાણે
સાહજિક વૃત્તિથી નિહાળે છે તે સ્વીકારી લે છે, તે જ પ્રમાણે
હૃદયની કાતુઓને માણસ સ્વીકારી શકે.

તમે જેટલી શાંતિથી શિયાળો સ્વીકારો છો, તેટલી શાંતિથી
તમારો વિષાદ તમારે સ્વીકારવો ધટે.

કારણકે,

તમારું ધણુંખરું દુઃખ તમારી પોતાની પસંદગીમાંથી જન્મ્યું છે.

તમારું ધણુંખરું દુઃખ તમારામાંથી જન્મ્યું છે. તમારું ધણું-
ખરું દુઃખ સ્વયંજૂ છે.

તમારા અંતરમાં વસી રહેલો ધન્યંતરિ આવા કટુ ઔષધ વડે તમારી રોગી જાતને બળવાન બનાવે છે.

એટલા માટે એ ધન્યંતરિ ઉપર શ્રદ્ધા રાખો: અને શાંતિથી, મૌનથી, ઉપચારઔષધને સ્વીકારો.

કારણકે એના બારે દેખાતા કઠણ હાથમાં અપ્રકટ કામજતાની ડાયા વસી રહી છે.

અને તેથી ઔષધની જે પ્યાલી એ લાવે છે, તે હોદને કટુ લાગે તો પણ, જે કારણ માટે એ પ્યાલી આવે છે એ વસ્તુને ન જૂથો. એના નિર્માણ કરનારે ઔષધની પ્યાલી આપતાં પહેલાં પ્રેમના છલોછલ પવિત્ર આંસુઓ વડે એને ભીંજવી છે !

(અલિલ ગિજ્ઞાન ઉપરથી : ભાવાનુવાદ)

નવી વિચારણાની ભૂમિકા

યુદ્ધો દુનિયામાં અનેક વાર થયાં છે ને હજી થશે. દરેક યુદ્ધને માટે કંઈ ને કંઈ કારણ હોય છે. કોઈ પણ મહાન સિદ્ધાંતની સ્થાપના કરવા માટે યુદ્ધ થાય એ વસ્તુ, એકંદરે ભયંકર છતાં, સમજી શકાય તેવી છે. મધ્યયુગમાં ‘ટેક’ને માટે યુદ્ધો થતાં. એથી પ્રાચીન કાળમાં સ્ત્રીઓ માટે યુદ્ધો થતાં. અર્વાચીન સમયમાં વેપાર માટે યુદ્ધો થાય છે. આ યુદ્ધ પણ કંઈ પ્રજા વેપાર કરીને ખીજી પ્રજાઓને લૂટી શકે એનો નિર્ણય કરવા માટેનું યુદ્ધ છે.

પણ એ નિર્ણય કરવાના ઉત્સાહમાં યુદ્ધ ચડેલા ને ન ચડેલા બધા દેશો એટલો તો ભયંકર ઘસારો સહન કરવાના છે કે યુદ્ધને અંતે વ્યાપાર જેને માટે થાય છે તે ધનનું સ્વરૂપ ને વ્યાપાર કદાચ બદલાઈ જાય એવા સંજોગો ઉત્પન્ન થાય તો નવાઈ નહિ. આજ દિવસ સુધી ‘ધન’ એ એક પ્રકારની ‘સત્તા’ ગણાતી; હવે પછી ધન એ એક પ્રકારની ‘શોભા’ ગણાશે. ધન મેળવવાના માર્ગમાં પણ ફેરફારો થવાના, એ અનિવાર્ય છે. આ દેશની સંસ્કૃતિએ તો હમેશાં ‘વિદ્યા’ પછી જ ‘લક્ષ્મી’ને સ્થાન આપ્યું છે; યુરોપે વિજ્ઞાનને વિદ્યાથી પણ વધારે મહત્ત્વનું સ્થાન આપ્યું. પૃથ્વીમાં જે કંઈ ભૌતિક દ્રવ્યો છે તેમને એમના સાચામાં સાચા સ્વરૂપમાં શોધી કાઢી,

તેમાંથી શક્તિ મેળવવી એ કામ વિજ્ઞાનનું છે. વિજ્ઞાન જ્યાં અટકે છે, ત્યાં 'વિદ્યા' શરૂ થાય છે. વિદ્યાનો અર્થ અત્યારે અપાતી સામાન્ય કેળવણી એવો નથી. વિદ્યા એ ઘણો પ્રાણુવાન શબ્દ છે. એનો અર્થ પોતાને ને સૌને સાચી રીતે ઓળખવા એવો થાય છે. એ અર્થમાં એ આત્માની એક પ્રકારની કલા છે. એવી વિદ્યાને લક્ષ્મી કરતાં વધારે માનભર્યું સ્થાન પ્રજામાં અપાતું. એ આ દેશની સંસ્કૃતિની જીવન-વ્યાપી અસર હતી. યુરોપના સંસર્ગથી જે કાંઈ મળ્યું તેમાં આ પણ મળ્યું કે વિદ્યાનો તિરસ્કાર : ને વિત્તની પૂજા.

હવે પછીના યુગમાં વિદ્યાનો સત્કાર થવાનો છે. એ વિદ્યા એટલે સાદું, સ્વચ્છ, શાંત જીવન; જીવનમાં રહસ્યો જાણવાની માનવમાત્રની ઇચ્છા; મહત્તા એટલે વધારેમાં વધારે સંગ્રહ કરવાની શક્તિ એ જ્ઞાન ખોદું છે એની પ્રતીતિ; મહાન શહેરો નહિ—પણ મહાન ગામડાંઓ પ્રજાનો પ્રાણુ સાચવનારી ધોરી નસો છે એવો વિશ્વાસ; વિજ્ઞાન નહિ, પણ જીવન સાથે સંગતિ સાચવીને આણેલું વિજ્ઞાન, માણસને ઉપયોગી છે એ જ્ઞાન; ધન એ સંગ્રહ માટેની નહિ પણ ત્યાગની વસ્તુ છે; એનો સંગ્રહ કરનાર ધનપતિ નથી, પણ એનો ત્યાગ કરીને એને દેશવ્યાપી સમૃદ્ધિમાં ફેરવી નાખનાર ધનપતિ છે; યંત્રો બજાવવાનું છે, પણ માણસ એના કરતાં વધારે બજાવવાનું છે. આ—અને આવી અનેક પ્રકારની નવી વિચારણા આ યુદ્ધને અંતે પ્રજાને માટે આવી રહી છે. એ વિચારણાને અપનાવે એટલું પ્રાથમિક જ્ઞાન પ્રજામાં નહિ હોય, તો જેમ અનેક વાદોના ખીચડાથી આ દેશની વ્યવસ્થા ડોળાયેલી છે, તેમ અનેક પ્રકારની વિચારણાથી આ દેશમાં માત્ર મંથનયુગ જ ચાલ્યા કરશે અને નવા યુગનું પ્રભાત તો હજી દૂર ને દૂર રહેશે. આ દેશની પોતાની સંસ્કૃતિમાંથી જે મેળવીને આ યુગમાં પણ પોતાનામાં મેળવી લેવાનું છે એટલું પ્રાથમિક કામ પણ થઈ જાય, તો પછી કોઈ પણ વિચારણા માટે દેશ તૈયાર છે એમ કહેવાય. ત્યાં સુધી તો એણે પશ્ચિ-

મનું અનુકરણ કરીને ધન વિષે જેનો ખોટો ખ્યાલ મેળવ્યો હતો તેનો જ ખોટો ખ્યાલ સઘળા નવી વિચારણામાંથી પણ એને વારસામાં મળ્યા જ કરશે. એટલે નવી વિચારણાને અપનાવનારી સ્થિર ભૂમિકા એ આજનો આપણી પ્રજા માટેનો મોટામાં મોટો પ્રશ્ન છે. અને એ સ્થિર ભૂમિકા જેવી રીતે રચાશે તેના ઉપર જ નવી વિચારસરણી પ્રજાને પ્રાણવાન કે નિપ્રાણ બનાવશે એનો આધાર છે.

‘આમ તો શી રીતે આગળ વધાય ?’

થોડા દિવસ પહેલાં કેટલાક જુવાન મિત્રોને મળવાનો મને પ્રસંગ પ્રાપ્ત થયો હતો. આ જુવાન મિત્રો ઉત્સાહી અને વળી કાંઈક આધુનિક વૃત્તિવાળા પણ હતા. તેઓની ઘણી ફરિયાદો-માંની એ ફરિયાદ સામાન્ય પ્રકારની હતી. એક તો એ કે ગુજરાતી-ઓ વેપાર કરે છે, પણ સંસ્કારસર્જન કે સાહિત્યસર્જનમાં રસ લેતા નથી. બીજી એ કે એમને દુનિયાની અનેકવિધ પ્રગતિશીલતાનો પરિચય નથી.

આ બન્ને ફરિયાદો લગભગ દરેક ગામમાં ને આગળ ચાલીને કહીએ તો દરેકે દરેક ગામની દરેકે દરેક પ્રવૃત્તિમાં મળી આવે છે.

આ ફરિયાદને લીધે કોઈ પણ જાતની સમાધાનરેખા શક્ય બનતી નથી. અને ગુજરાતીઓ જ્યારે બહારની અનેકવિધ સંસ્થાઓને પોષી શકે છે, ત્યારે પોતાના આંગણમાંની અનેક પ્રવૃત્તિઓને પોષણને બદલે મૃતપ્રાય થવા દે છે.

આનાં કારણોની તલસ્પર્શી તપાસ કરીશું તો માલૂમ પડશે કે એક વાડાનો માણસ, બીજા વાડાના માણસને સમજવાની ના પાડે એવા પ્રકારની આ ફરિયાદ છે. એમાંથી રંગદ્રેષ જન્મે છે. દરેક માણસ જેમ સાધનસંપન્ન વૈભવશાળી બની શકતો નથી, તેમ દરેક માણસ ઉચ્ચ પ્રકારની રસવૃત્તિ પણ ધરાવી શકતો નથી. પરંતુ જેમનું કામ પ્રજા માટે સામાન્ય ભૂમિકા રચવાનું હોય તેમને માટે અમુક પ્રકારની બાંધછોડની નીતિ અનિવાર્ય થઈ પડે છે. જ્યાં સુધી

આપણે સામાન્ય ભૂમિકાનું સર્જન ન કરી શકીએ, ત્યાં સુધી આપણે આ નીતિકુશળતા સ્વીકાર્યો વિના છૂટકો પણુ નથી.

વેપારીઓ રસ લેતા નથી. સાહિત્યની કોઈને પડી નથી. સંસ્કાર જ નથી; એવી આકરી ભાષા લગભગ સામાન્યપણે હરકોઈ વિદ્યારસિક માણસ ગુજરાતીઓ માટે વાપરતો થઈ ગયો છે. પણ જે મહાન સમુદ્ર વેપારી અને વિદ્વાન વર્ગ વચ્ચે ઉત્પન્ન થયો છે, તેમાં ઘટાડો થાય એવી સર્જનાત્મક પ્રવૃત્તિ હાથ લેવામાં આવતી નથી. અત્યારે તો સિનેમા, રંગભૂમિ, નૃત્ય, પ્રદર્શન, મેળાવાડા એ સઘળા પ્રસંગો દ્વારા એક પ્રકારની સંસ્કારકેળવણી શક્ય બનાવી શકાય તેમ છે. એવા, ગુજરાતી ભાષાના ઉદય માટે ને ઉત્થાન માટે જ રચાયેલા—અને વેપારી તથા વિદ્વાન બન્ને વર્ગને નિકટ પરિચયમાં લાવનારા પ્રસંગો જેટલા વધારે થઈ શકે તેટલું વધારે સારું. આ પ્રસંગોને પ્રૌઢશિક્ષણના અંગ લેખે જ ગણી શકાય.

એટલે વિદ્વાન ને રસિક વર્ગે ‘શિરસિ મા લિખ મા લિખ,’ એ ઉપેક્ષા તજવી પડશે ને સાધનસંપન્ન વેપારી વર્ગે વિદ્વાનેને કે સર્જકોને તેમનું યોગ્ય સ્થાન આપવાની તત્પરતા બતાવવી પડશે. આપણે સમજીએ એટલી જ સૃષ્ટિ એવા અતિશય પૂર્વગ્રહભરેલા વિચારમાંથી આ બે વર્ગ વચ્ચે એક પ્રકારનો ગળગળા અંધારો થયો છે. જેને આપણે રાજદારી કુનેહ કહીએ એવી થોડીક રાજદારી કુનેહ, જરાક વિશાળતા, અને સહેજ સહાનુભૂતિથી—ગુજરાતના આ બન્ને વર્ગ—મસ્તક ને હૃદય—એકબીજાની સાથે તાલે તાલ લગાવીને રચનાત્મક કાર્ય કરે તો ગુજરાતની સંસ્કારની લક્ષ્મી સોળે કળાએ ખીલી નીકળે.

આપણા ગુવાન ને ઉત્સાહી વર્ગ થોડી ધીરજ બતાવશે ? થોડી કુનેહ વાપરશે ? ને મુરખી સાધનસંપન્ન વર્ગ થોડી બુદ્ધિ બતાવશે ?

માત્ર થોડી સમજણથી મહાન પરિવર્તનની શક્યતાવાળો આ કાયડો સૌની વિચારણા માગી લે છે. અને વર્તન પણ.

સિદ્ધાંત વિનાની પ્રવૃત્તિ

અતિ ઉત્સાહ, અવ્યવસ્થા, અશાંતિ અને કરુણતાભરેલો અંત—આપણી લગભગ હરેક રાજકીય, સામાજિક કે સંસ્કારી પ્રવૃત્તિ આ ક્રમ પ્રમાણે ચાલી આવે છે. મળી ખતાવવાની જરૂર નથી, પણ આ અનિવાર્ય થઈ પડેલા ક્રમનાં કારણોમાં પ્રવેશ કરવાની જરૂર છે. રાજકીય પ્રવૃત્તિને એક અનોખા પ્રકારનું વિશિષ્ટ સ્થાન આપી દઈએ, કારણકે એમાં તો આપણા હાથમાં નહિ એવાં બીજાં પણ અનેક બળો કામ કરી રહેલાં હોય છે, તો બાકીની આપણી લગભગ બધી જ પ્રવૃત્તિ વિષે કહી શકાય કે જોમ જન્મ સાથે મૃત્યુ સંકળાયેલું છે તેમ આપણી હરકોઈ પ્રવૃત્તિ શરૂ થતાં જ અવ્યવસ્થા, મતભેદ, અશાંતિ અને કરુણ અંત—એ સંઘર્ષનાં એક પછી એક એમાં દેખા દે જ છે. પછી એ પ્રવૃત્તિ ગામડામાં જન્મે, શહેરની હોય, નાની દેખાય કે મોટી હોય, પણ આ પરિણામ બાજુ લગભગ અનિવાર્ય છે. આમ શા માટે ?

આનાં કારણોમાં જિંદે પ્રવેશ કરીએ તો આપણને માલૂમ પડશે કે આપણું વ્યક્તિજીવન, જોમએ તેના કરતાં વધારે પડતું મહત્ત્વ પોતાની જાનને આપી દઈ, પ્રવૃત્તિને મૌજુ ખતાવે છે. પ્રવૃત્તિ કરતાં આપણે ત્યાં વ્યક્તિ વધારે મહાન થઈ બેસે છે. બીજાં, આપણે ત્યાં ઉપાસના, અધિકાર, અને પછી પદ—એ આવશ્યક ત્રણ

વિરાટ પગલાંની ઉપેક્ષા થાય છે, પરિણામે અનધિકારી જન, કેવળ વ્યક્તિના વર્તુલાકારમાં ફરવા માત્રથી, પોતાને અધિકાર પ્રાપ્ત થયો ગણી લે છે, અને પછી સૂર્યનાં કિરણ કરતાં જેમ રેતી વધારે ઉગરીતે માનવને દઝાડે છે, તેમ આવા અનધિકારી અધિકારીઓ વધારે ઉગ્રતા ખતાવે છે, કારણ કે ઓછા સમર્થ હોય છે.

આ બંને પરિસ્થિતિનો અભ્યાસ કરીએ તો આપણા પ્રજા-જીવનમાં ઘણા કાળથી જે એક પ્રથા ચાલી રહી છે—રાજાને સર્વસ્વ ગણી એના પતન સાથે જ યુદ્ધને ખતમ કરવાની—એ પ્રથા—એટલે કે વ્યક્તિપૂજા—આ સર્વના મૂળમાં છે; એક જ માણસ એવો સમર્થ હોય કે જાણેઅજાણે સૌને પોતાની આશા, ઇચ્છા, મહત્ત્વાકાંક્ષા, સત્યભક્તિ, જે કંઈ પોતાનું શ્રેષ્ઠ હોય, એ એની વાણીમાંથી, એની પ્રતિભામાંથી, એના જ કાર્યક્રમમાંથી પ્રાદુર્ભૂત થતું લાગે, ને તેથી સૌ એના તરફ મીટ માંડી રહે એ એક પ્રકારનું અનોખું વાતાવરણ છે. એવું વાતાવરણ તો ઘણું જરૂરી હોય છે. પણ આવું વાતાવરણ હોવું ને પોતપોતાના સ્વ-અર્થને લીધે એક પ્રકારના મૌનભરેલા અસત્ય પ્રદર્શનમાં જોડાવું એ જુદી જ વસ્તુ છે. આપણી ઘણી પ્રવૃત્તિઓ—પછી એ સાંસ્કારિક હોય, સામાજિક હોય, કેળવણીવિષયક હોય, સાહિત્યને લગતી હોય કે કલાને અવલંબતી હોય, પણ માણસની પોતાની sincerity—આત્માના જિંડાણમાંથી જન્મેલી શ્રદ્ધામાંથી જ્યાં સુધી એ જન્મ ન લે ત્યાં સુધી એ દ્વિધાવૃત્તિનું પરિણામ હોઈ ‘સંશયાત્મા વિનશ્યતિ’ એ સૂત્રને અધીન બને છે.

પ્રવૃત્તિ માત્ર એક કે અનેક વ્યક્તિમાંથી જન્મે છે. એવી હરેક પ્રવૃત્તિએ જન્મ લેતાંની સાથે પોતાના સિદ્ધાંતોનું એક શાસ્ત્ર રચી કાઢવું જોઈએ. એ સિદ્ધાંતો કેવળ હવાઈ ખ્યાલમાંથી નહિ પણ નક્કર પૃથ્વીના પડમાંથી ઊગવા જોઈએ. પછી પોતાની sincerity વિષે જાતનિરીક્ષણ કરી, પોતાની ટકી રહેવાની

શક્તિ વિષેનો કચાસ કાઢી લેવો જોઈએ. જેટલી નિષ્કૃરતાથી એક લશ્કરી અધિકારી પોતાનો કાર્યક્રમ ઘડે છે, લગભગ તેટલી જ નિષ્કૃરતાથી માણસે પોતાનો કાર્યક્રમ રચવો જોઈએ. અને એ સઘળા ગણતરી મૂક્યા પછી, જેમ યોદ્ધાને રણક્ષેત્રમાંથી પાછા ફરવાનો અધિકાર નથી, તેમ જ આવી પ્રવૃત્તિને વરેલાને પાછા ફરવાનો અધિકાર હોઈ શકે જ નહિ.

આપણી પાસે એક મુઠ્ઠીભર જ આવા પુરુષો હોય તો આપણી સામાજિક, સાંસ્કારિક કે હરકોઈ પ્રવૃત્તિ દીપ્તી ઊઠે.

યોગ્ય માણસો વિનાની પ્રવૃત્તિ—કેવળ પ્રવૃત્તિ—એ તો પછી પ્રાણુ વિનાનાં હાડપિંજરો ભેગાં કરવાની પ્રદર્શનવૃત્તિનું અનુકરણ કહી શકાય.

એવી તો અનેક પ્રવૃત્તિઓ જન્મી ગઈ, મરી ગઈ, ચાલી ગઈ, નામેાનિશાનથી ટળી ગઈ, ને કાલપ્રવાહમાં કે માનવજીવનમાં કે પ્રજાકીય વૃત્તિમાં લેશ પણ ફેરફાર કર્યો વિના દટાઈ ગઈ.

આમ દટાવું એ ખાતર જેવું ફલદાયી નથી. હવે પછી આવનારાઓ માટે અવિશ્વાસની ભૂમિ ઉત્પન્ન કરવાનું એ અધોરી કૃત્ય છે.

આપણી દરેક કલ્યાણુગામી કહેવાતી પ્રવૃત્તિને આપણે કયારે શાસ્ત્રીય રીતે શુદ્ધ કરી શકીશું ? કે જેમ જીવનમાં તેમ આમાં પણ કેવળ થીંગડાં ને ચીથરાંથી જ ચલાવ્યા કરીશું ?

દિવસ ઊગ્યે અનેક નવી નવી પ્રવૃત્તિઓ ઊપડે છે—એવે વખતે કોઈકે એ પ્રવૃત્તિઓની શાસ્ત્રીય છણાવટ કરે એ પણ જરૂરી થઈ રહે છે. એવી શાસ્ત્રીય છણાવટ વિનાની પ્રવૃત્તિ તો ‘આગુસે ચલતા હૈ’ એના જેવી ન થાય ?

સંહારો અથવા સંસ્કારો

અહિંસા એ દરેક ધર્મનો પ્રાણપરિમલ છે; પણ હિંદુ સંસ્કૃતિનું તો એ અણમોહું પુષ્પ છે. અહિંસા વિનાની હિંદુસંસ્કૃતિ કલ્પી શકાતી નથી. આને જ્યારે આખું વિશ્વ, પોતે ઉત્પન્ન કરેલા અનેક પ્રશ્નોના નિકાત્ત અર્થે, હિંસામાર્ગે ધપી રહ્યું છે, ત્યારે હિંદુસંસ્કૃતિ પાસે એક જ સંદેશો હોઈ શકે : અહિંસા.

પરંતુ માત્ર અહિંસાનો સંદેશો આપવાથી જ અહિંસાના માર્ગની પ્રતીતિ કરાવી શકાતી નથી. હિંદુસંસ્કૃતિએ જો આ જ અંતિમ સંદેશ આપવાનો નિર્ણય કર્યો હોય તો, એ સંદેશો પોતાના રોમરોમમાંથી પ્રગટાવનારા, શુદ્ધ અહિંસક સૈનિકો પણ જોઈએ. આ શુદ્ધ અહિંસક સૈનિકો એ કોઈ જાદુગરની લાકડીથી ઉત્પન્ન કરી શકાતા નથી; ચોમાસામાં જ વાવીને ચોમાસામાં જ મેળવી શકાય એવા બીંડા. તૂરિયાના શાકની પેઠે એ ઉત્પન્ન કરી શકાય તેમ નથી : અહિંસક સૈન્ય એ વર્ગોના સંસ્કાર પછી આવતી પરિસ્થિતિ છે. એ પંથ ઘણો લાંબો—અને અનંત પરંપરાનો છે. રાજનીતિની રમતની ખાતર પોપટની પેઠે ઉચ્ચારી શકાય એવું એનું સૂત્ર એ એનો ખરો ઉપયોગ નથી. હિંદુસંસ્કૃતિનો અહિંસાનો સંદેશો ઝીલનાર સૈન્યબળ—એટલે ખંડખંડ કરનારા ધર્મપુરુષો—આને એની પાસે નથી, માટે વર્તમાનપત્રોમાં ‘હેડીંગ’ તરીકે કરેલા અહિંસાના સંદેશાની આજે કાંઈ જ કિમ્મત નથી. દુનિયાનો ઘણો મોટો ભાગ

એ વસ્તુને નિર્વીર્ય પુરુષોના વાદવિલાસની વસ્તુ ગણે છે.

એટલે આનું અહિંસક બળ ઉત્પન્ન કરવું હોય તો એને માટે જુદા જ પ્રકારનું શિસ્તપાલન, જુદા જ પ્રકારની પ્રણાલિકા, જુદા જ પ્રકારનું વાતાવરણ, અને જુદા જ પ્રકારના સંસ્કારો જોઈએ. શંકરાચાર્યે જેમ પોતાનું તત્ત્વજ્ઞાન ઉત્પન્ન કર્યું, એવી જ ધગશયી અને ધૂનથી, એ એક જ વસ્તુને જીવન સમર્પણ કરનારા અત્યંત વિશુદ્ધ ચારિત્રબળ ધરાવનાર કોઈ ભવ્ય પુરુષનું એ કામ છે.

પરંતુ સામાન્ય નિત્યજીવનક્રમમાં તો જે વસ્તુ અહિંસા વડે સિદ્ધ કરવા માટે અત્યંત ભવ્ય વાતાવરણની જરૂર પડે છે, તે જ વસ્તુ હિંસા વડે સિદ્ધ કરવા માટે થોડાક નિયમનની જ જરૂર રહે છે. અને તે નિયમ આટલો જ. હમેશના જીવનક્રમમાં તો આતતાયીને કાં અહિંસાથી સંસ્કારવાનો અથવા હિંસાથી સંહારવાનો માનવધર્મ ગીતાએ કહ્યો છે. ગીતાનો એ માનવધર્મ—એ હિંસા—અહિંસા વિષેનો છેલ્લો શબ્દ છે. એમાં સુધારો વધારો કરવાનો હક્ક તો એ માણસને જ પ્રાપ્ત થાય, કે જે અસંખ્ય હિંસક બળોની સામે એકલો નિઃશસ્ત્ર જમીને ઊભો રહી શક્યો હોય. અને છતાં એને પણ, એ વસ્તુના અધિકાર-અનધિકાર વિષેના સૂક્ષ્મ વિવેક વિના કે લોકસંબ્રહ્મ દષ્ટિ સમક્ષ રાખ્યા વિના, આડેધડ, જેમ આવે તેમ, અહિંસા અહિંસા એમ બોલવાનો હક્ક પ્રાપ્ત થતો નથી. કારણકે સામાજિક વ્યવસ્થા પર ધ્યાન રાખીને કરેલા સત્યના ઉચ્ચારણને બદલે, એ વ્યક્તિગત રંગથી રંગાયેલું એકપક્ષી વાક્ય બની જાય છે; અને એવી ભવ્ય વ્યર્થ કલ્પના, એ ગમે તેટલી સુંદર છતાં, નિષ્પ્રાણ વસ્તુ થઈ રહે છે.

નિત્યજીવનમાં તો એટલા માટે અહિંસાનો આટલો જ અર્થ છે: ‘આર્યસુજનતા દૈન્ય ગણી તો યુદ્ધ એ જ યુગધર્મ.’

આતતાયીને હણવાનો સ્પષ્ટ ઉપદેશ ગીતામાં છે. આતતાયીને પણ સંસ્કારવાનો માનવધર્મ શોધવો એ દરેક ધર્મની આજ્ઞા છે. એ વિવેકની રેખા ભૂંસાય નહિ એવી રીતે હિંસા-અહિંસાનો સમન્વય સાધવો.

એ જ પરમ સત્ય છે, જે અહિંસાને જોગીઓ ઝંખે છે, એ અહિંસા—
 ‘લે પૂનમચંદ, જોખને એ પૈસાનું અહિંસાનું પડીકું’ એમ પ્રાપ્ત
 થનારી વસ્તુ નથી. એ તો પછી આપણે માનસિક, વાચિક, કાચિક
 અહિંસાની વાતો કરનારા—અહિંસાનું બળ તો હોય ત્યાં સુધી
 એવી વાતો કરનારા—કાઠિયાવાડના હલકટ મુત્સદ્દીઓને પણ લગવ-
 નારા મુત્સદ્દીઓ બની જઈ એ એટલું જ. એના કરતાં તો જીવનના
 નિત્યપ્રશ્નોના ઉકેલમાં આપણે, સામે આતતાયી ન હોય ત્યાં સુધી
 અહિંસક, આતતાયી થાય એટલે હિંસક, એવો શુદ્ધ માનવધર્મ
 સ્વીકારીએ એ વધારે સારું નથી ? કદાચ એમાં જ વધારે નિખા-
 લસતા પણ નથી ?

લોકતંત્ર : વર્તમાનપત્ર અને સાહિત્ય

રાજતંત્રમાં જેવી રામ અને રાવણની શક્યતા રહી છે તેવી જ શક્યતા લોકતંત્રમાં પણ રહેલી છે. માનવની સરળેલી કોઈ પણ કૃતિ સર્વાંગસંપૂર્ણ તો હોઈ શકે નહિ. એવા અશક્ય આદર્શની આશા રાખવી એ પણ વ્યર્થ છે. પરંતુ જેમ રાજતંત્રની સમ્પૂર્ણ કે નિર્માણ, કલ્યાણકર કે અકલ્યાણકર, એવી વ્યવસ્થાનો ઘણો મોટો આધાર એક રામ અને એક રાવણ ઉપર રહે છે, તેમ લોકતંત્રમાં પણ, એવી હરકોઈ વ્યવસ્થાનો ઘણો મોટો આધાર એક નિયામક પુરુષ ઉપર જ હોય છે. આ વાક્યમાં ‘જ’નો ભાર વધારેપડતો લાગવાનો સંભવ છે ખરો, પણ લોકતંત્રસંચાલનમાં એક પક્ષની સ્થાપના છતાં, છેવટનું નિર્ણયાત્મક સ્વરૂપ તો, એક અવાજને અધીન હોય છે, એમ ઘણાખરા અનુભવોને અંતે, લોકતંત્રના ઉપાસકો પોતે પણ સ્વીકારતા થયા છે.

રાજતંત્રની કે લોકતંત્રની તુલના કરવાનો પ્રશ્ન આમાંથી ઉપસ્થિત કરવાનો હેતુ નથી; સારામાં સારું લોકતંત્ર એ પણ છેવટે તો એક પ્રકારનું, એક જ માણસના હાથમાં મુકાયેલી સત્તાનું જ સ્વરૂપ છે, એ વસ્તુની વિશેષ વિવેચના કરવાનું પણ ધાર્યું નથી. કારણકે એ તો હવે લગભગ સ્વીકૃત બાબત બની ગઈ છે કે એક જ માણસના હાથમાં વંશપરંપરા સત્તા રાખવામાં આવે તો એનું કળ એ

માણસને પોતાને માટે તેમ જ માનવજાતને માટે સારું નથી. એટલે આંહીં તો એ વસ્તુ સમજવાની જરૂર છે કે, લોકતંત્ર કયા પ્રકારનું થઈ શકશે, તેનો આધાર લોકતંત્રને ધડનારાં ને બળો છે, તે બળો ઉપર છે. લોકતંત્રને ધડનારાં બળોમાં સૌથી અગ્રભાગે વર્તમાનપત્રો આવે છે. એક રીતે ગણો તો જ્યાં જ્યાં લોકતંત્ર છે, ત્યાં ત્યાં એ લોકતંત્ર ખરેખર કલ્યાણકર થશે કે અકલ્યાણકર રહેવા છતાં કલ્યાણકર હોવાનો સ્વાંગ ધરી રાખશે, એનો ધણો આધાર વર્તમાનપત્રોનાં સુકાન ઉપર કેવા પ્રકારના સમર્થ પુરુષો બેઠા છે તેના ઉપર છે. સ્વતંત્ર અભિપ્રાય વિનાના, દીર્ઘદષ્ટિ કે વિચક્ષણ શક્તિ વિનાના, નિર્ભેળ સત્ય રજૂ કરવાની હિમ્મત વિનાના માણસો જ્યારે વર્તમાનપત્રોમાં મોઢવાઈ જાય છે, ત્યારે એ દેશના લોકતંત્ર વિશે ઘણી મોટી આશા રાખવાની શક્યતા રહેતી નથી. વહેલેમોડે એ લોકતંત્રરચના વડે જ એનું મોટામાં મોટું પતન થાય.

એ દષ્ટિએ જોતાં આપણું ને લોકતંત્ર હવે આવવાનું છે, તેની પ્રાથમિક તૈયારીમાં બે અગત્યની વસ્તુઓ પ્રત્યે ધ્યાન ખેંચાય એ આવશ્યક છે. પહેલી વાત, મતમતાંતરક્ષમતા છતાં, પોતાનો મત સ્પષ્ટ રીતે, અને સદ્વૃત્તિથી દર્શાવવાની હિમ્મત. અને બીજી એવી જ અગત્યની વાત : ને વિગે પોતે મત આપે છે તે વિષેનું સંપૂર્ણ સામાન્ય જ્ઞાન એ માણસને હોય એટલી એની સંસ્કારિતા. આ બીજી બાબત વિના ‘મત’ એ એક પ્રકારનું માનવનિર્જનતાનું હાસ્યાસ્પદ પ્રતીક બની જાય. એના કરતાં તો એ અંધશ્રદ્ધા ઉપર કે આંધળા અનુકરણ ઉપર સ્થિત હોય તો વધારે સારું.

વર્તમાનપત્રોના સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ વિના—એટલે કે વિચારપત્રો તરીકેના તેમના અસ્તિત્વ વિના—આ વસ્તુ શક્ય નથી.

લોકો જેટલા રસથી વર્તમાનપત્રો વાંચે છે, તેટલી સમજણથી એ વાંચે, અને જમાનાની સાથે આગળ વધવાની જરૂર છે એમ જો સ્વીકારે, તો એના ધણા મોટા ભાગે, વર્તમાનપત્રો વાંચવા

માટે મૂલ્યાંકન આપવામાં, કરકસર કરવાની વૃત્તિ છોડવી ઘટે. જ્યાં સુધી આ વૃત્તિ પ્રજામાં ધર કરી રહી છે, ત્યાં સુધી વર્તમાનપત્રો કદી પણ 'સિનેમાની જાહેરખબરોના આશ્રિત' જેવા છે તે આજસવાનાં નથી. એ એમ ન આજસે ત્યાં સુધી એનું એક મહાન કર્તવ્ય—પ્રજાને ઘડનાર દરેક પ્રવૃત્તિ—જેમાં સિનેમાઓ પણ આવી જાય—તેમને દૃષ્ટિ આપવાનું, એમનાથી થઈ શકવાનું નથી. પ્રજાના ઘણા મોટા ભાગને સામાન્ય સંસ્કારિતા મેળવવા જેવાં આ બે સ્થળો—વર્તમાનપત્રો ને સિનેમાઓ—એ બન્ને જ્યાં સુધી એક બીજામાંથી દૃષ્ટિની આપણે ન કરે, ત્યાં સુધી, એ બન્નેને ઘડનારું જે એક ત્રીજું બળ—'સાહિત્ય' એ જીવંત બળરૂપે સમાજમાં સ્થાન લઈ શકે નહિ. આ દરેક ચક્ર આ જમાનામાં એક-બીજા ઉપર એવો આધાર રાખનારું છે કે, એકના વિના બીજાનું અસ્તિત્વ હોઈ શકે ખરું, પણ તેમાં પ્રજાને કલ્યાણકર થવાનું તેજ ન હોય. આજે સાહિત્યની જીવનપ્રતિ અભિમુખ રાખનારી દૃષ્ટિ વિશે આટલો બધો લોકનાદ છે તેનો અર્થ પણ એ જ છે કે લોકો પોતાના વિશે ડાંઘક સાચું જાણવા માગે છે. એમાંથી માત્ર વાસ્તવવાદ જ ફલિત ન થઈ શકે. પણ એ જુદી જ ચર્ચાને આંહીં સ્થાન નથી.

એટલે પ્રજા જો સાહિત્યનો કે વર્તમાનપત્રનો અરાખર 'કર' નહિ આપે તો એણે પોતાની નિર્જાળતા વધારવી 'રહી. અને સરકારી 'કર' વિશે ઉપેક્ષા સેવવી રહી.

તેજસ્વી વર્તમાનપત્રો વિનાનું રાજકીય જીવન પ્રજાને દૃષ્ટિદાન આપી શકે નહિ; તેજસ્વી વર્તમાનપત્રો વિના રાજકીય જીવન શુદ્ધ રહી શકે નહિ; અને તેજસ્વી વર્તમાનપત્રો વિના સાહિત્યનું બળવાન લોકકલ્યાણકર સ્વરૂપ, વિશાળતાથી પ્રકટી શકે નહિ.

જીવન વિષે વિચાર

આજના જમાનામાં જીવનની નાટકાલિક જરૂરિયાતો વિષે માણસને એટલું બહુ ધ્યાન આપવાનું હોય છે કે, એને પોતાના જીવનમાં એક થડી આરામનો કે પોતે જે જીવન જીવી રહ્યો છે તે વિષે, જરાક જાંડેથી વિચાર કરવાનો, સમય મળતો નથી. અને સમય મળે તો પણ એવી જાતની વૃત્તિ લગભગ નાશ પામી ગયેલી હોવાથી, એવો વિચાર કરવાની એનામાં શક્તિ પણ હોતી નથી. આવી રીતે જીવન વિષે કોઈ પણ દિવસ વિચાર કર્યા વિના કેવળ જીવ્યે જ જવું એ અત્યારની સંસ્કૃતિની કદાચ મોટામાં મોટી કુરુણ અવસ્થા છે. એ સ્થિતિને માટે જવાબદારી તો સમ્રાજ્ઞાં જ સામાજિક બળોની સરખી રીતે ગણી શકાય. બીજા અનેક વિષયો વિષે વિચારો કરવામાં તદ્દલીન રહી, જીવન વિષે કોઈ પણ દિવસ કંઈજ વિચાર ન કરવાથી, અકસ્માતિયા માણસ જેવી અવસ્થા આવે છે. જેમ અકસ્માતિયા માણસો ઘણું ખાવા છતાં અતિ ખોરાકને લીધે સૌન્દર્ય કે સામર્થ્ય ન મેળવતાં વિરૂપતા મેળવે છે, તેમ અનેક નિરર્થક વિષયો વિષે વિચાર કરવાની ટેવથી પણ માણસ વિરૂપ બને છે. કોઈકે ઠીક કહ્યું છે કે, અજ્ઞાન, મુકાબલે એટલું દુઃખદાયક નથી, જેટલું અજ્ઞાન હોવા છતાં, અજ્ઞાન ન હોવાનું જ્ઞાન હોવું, એ છે. માણસ વિરૂપ હોય એ સહી શકાય, પણ વિરૂપતાને એ સ્વરૂપ માને એ

સ્થિતિ અસભ્ય છે. જીવન વિષે વિચાર કરવાની ધણીની વૃત્તિ ન હોય એ સમજી શકાય એવી વાત છે; જેમ સંગીતમાં સધળાને સરખો રસ પડતો નથી, કારણ કે એ અધિકારનો વિષય છે; પણ જીવન વિષે કોઈ દિવસ વિચાર ન કરવાની એવી અશક્તિને શક્તિ માનવી, એ ધૃષ્ટતા તો કેવળ આ જમાનામાં, જ્યારે માણસ સુધરેલી રીતે જંગલી છે, ત્યારે જ નબી શકે.

પણ કોઈ કહેશે—આ જીવન વિષે વિચાર એ શું છે? જીવન તો સૌ કોઈ જાણે છે. સૌ ખાય છે, પીએ છે, ભૂખે મરે છે, દુઃખી થાય છે, સુખી થાય છે, વેદના પામે છે, લાભ મેળવે છે, મરે છે—એમાં એવું શું છે કે વિચાર કરવો પડે? એનો જવાબ એટલો જ આપી શકાય કે માત્ર જે માણસમાં જીવનની દૃષ્ટિ હશે તે જ સમજી શકશે કે એક પળે માણસે—જે જાય છે, જે વહી જાય છે તે જીવન, અને જે સ્થિર છે, પ્રશાંત છે, નિત્ય છે એ જીવન—એ બન્નેનો તાત્ત્વિક ભેદ જાણવો જ પડશે. અને એ તાત્ત્વિક ભેદ જાણવાની શક્તિ એ તો સંસ્કારપરંપરાનું છેલ્લું સોપાન હોઈ, ત્યાં પહોંચવાના પહેલા પગથિયા તરીકે, જીવનની સઘળી પ્રવૃત્તિઓ, કેવળ બહારના, તાત્કાલિક ક્ષણ આપનારા, આર્થિક સંબંધોથી જ જકડાયેલી છે, એવી માન્યતામાંથી એણે પોતાનો ઉદ્ધાર કરવો પડશે: આથી આર્થિક સંબંધોવાળું જગત નથી, એવું ન માનવાની કાંઈ જરૂર નથી. પણ જગતમાં જેમ આર્થિક સંબંધો છે તેમ બીજા પણ સંબંધો છે. એટલું જ નહિ—કેવળ રૂપિયા આના પાછથી જ જગત ચાલે છે, એવી માન્યતા રાખનારો તો પોતે જ કોઈક દિવસ જોશે કે દુનિયામાં એવું પણ કાંઈક છે, કે જે રૂપિયાથી મળતું નથી એટલું જ નહિ, જે રૂપિયા વિના જ મળે છે. એટલી નાની સરખી શ્રદ્ધાની ભૂમિકા, પોતાના જીવન માટે વિચારવાના પ્રથમ પગથિયા તરીકે માણસ જે સ્વીકારે તો, એ બીજમાંથી વિકાસ પામતાં પામતાં એ પોતાનો જીવનપંથ નિહાળી શકે. કોઈ કહેશે કે આ શી રીતે થશે,

તો એટલું જ કહેવું યસ થઇ પડશે કે માનવજાતના પ્રતિહાસમાંથી જ એનાં અસંખ્ય ઉદાહરણો મળશે, કે જેમાં માણસે પોતાનો વિચાર ક્યાં વિના જ કામ કરવામાં પોતાનું પરંમ કલ્યાણ જોયું હતું; અને દુનિયામાં જે કાંઈ તેજસ્વી, ઓજસ્વી ને કલ્યાણકારી છે, તે આવા માણસોની વિચારસરણીમાં રખાતી શ્રદ્ધા વડે જ પ્રાપ્ત થયું છે. શ્રદ્ધા એ એવી વસ્તુ છે કે જેના વિષે માણસ પોતાની સ્પષ્ટ તર્કસરણી ધરાવતો હોય છે; પણ જેને એ બીજા માટે રજૂ કરીને તર્કશુદ્ધ કરવાની જરૂર ન પણ જોતો હોય. કારણ કે એ સરખેસરખા દલીલ કરનારા ભેગા થઈ ને કાંઈ વસ્તુ વિશે વિશેષ જ્ઞાન મેળવી શકે એવું ભાગ્યે જ બને છે; જ્યાં સુધી એમાંથી એકના દિલમાં ભાવના, આદર્શ, શ્રદ્ધા, જતું કરવાની વૃત્તિ, પ્રેમ કે ત્યાગવૃત્તિ ન જન્મે ત્યાં સુધી, કેવળ દલીલોના સરખે સરખા બળ વડે વિશેષ પ્રકાશ મેળવવો અશક્ય. અનંત સત્યનું દર્શન કરવા માટે જરૂરી ક્રિયાનાં બીજા માનવની શ્રદ્ધાભરેલી વિચારસરણીમાં રહ્યાં છે. અત્યારે સૌ જાણે છે કે આપણી તાત્કાલિક જરૂરિયાતોનું જગત ઘણું કલેશમય ને સંઘીર્ણ થતું જાય છે. એ જરૂરિયાતો જીવનનું એટલું બધું સામર્થ્ય એવી સે છે કે, પછી માનવને વિચાર કરવાની વૃત્તિ જ રહેતી નથી. પણ, કારણ કે વસ્તુસ્થિતિ આવી છે માટે, મૂળભૂત જીવનનો જ નિરસકાર કરવો—અને માત્ર જરૂરિયાતોનો જ વિચાર કરવો, એ તો વળી વધુ આશ્ચર્યકારક છે. એ જરૂરિયાતો જે જીવન માટે છે, એ જીવન પોતે સૌથી વધારે મહત્ત્વનું હોઈ, માણસ એના વિગે વિચાર ક્યાં વિના તો રહી શકે જ નહિ. એના વિષે શો વિચાર કરવો, શી રીતે વિચાર કરવો, એ વિચાર કરવાથી ફાયદો શો, એવો વિચાર પોતે જ મિથ્યાભ્રમ તો નથી, કે? એ સઘળા પ્રશ્નો પણ આને અંગે ઉઠાવી શકાય. અને આ સઘળા પ્રશ્નો ઉઠાવીને એ પ્રશ્નોની મસ્કરી પણ કરી શકાય. પણ જેમના દિલમાં જન્મ, મૃત્યુ ને જીવન વિષે લેશ પણ વિચાર આવ્યો હોય તે તો પોતાના સઘળા આર્થિક, માનસિક, શાબ્દિક ને સાંસ્કૃતિક

સંબંધોને આ દૃષ્ટિએ ફરી તપાસવા માંડશે. એને લાગશે કે કાંઈ સમજણ પડતી નથી છતાં, કાંઈ સમજાતું નથી છતાં, આ વિષય એટલો મહત્ત્વનો તો અવશ્ય છે કે એ વિષે વિચાર કરવાની વૃત્તિ જલદી કેળવી લેવી જોઈએ; એટલું જ નહિ, એ પોતાની જાતને જે Culture—કલ્ચર—સંસ્કૃતિનાં સાધન વડે માપતો હશે તે સંસ્કૃતિ પણ આ વિચાર વિના અપૂર્ણ અને શૂન્ય લાગશે: કદાચ આ વિચાર વિનાની એની સંસ્કૃતિ એ એક જાતની વ્યક્તિગત અભિમાનની કે અજ્ઞાનની વૃત્તિ જ હશે.

જીવન વિષે વિચાર કરવાની જરૂર છે એવી સહેજ પણ શ્રદ્ધા જેના હૃદયમાં જન્મશે એને વધારે પ્રકાશ અવશ્ય મળી જ રહેશે. કારણ કે વિશ્વક્રમના એવા અનિવાર્ય સિદ્ધાંતને આધારે જ જીવન ટકી રહેલ છે.

આટલી વસ્તુઓ ફરી સજીવન કરે

આજે જે દુનિયા આપણી સમક્ષ છે તે આવતી કાલે નહિ હોય. પરિવર્તન ઝડપથી આવી રહ્યું છે. પરંતુ પરતંત્ર પ્રજ્ઞના પરિવર્તનનો દોરીસંચાર પણ એવી અદૃશ્ય રીતે બીજા હાથમાં હોય છે કે, એવા કોઈ દુનિયાવ્યાપી પરિવર્તનની પણ, પરંતત્ર પ્રજ્ઞને તો એઠ જ ચાખવા મળે છે. અને એ એટલું ઉપર નબત્તા માણસો એટલા બધા અશક્ત અને અંધ હોય છે કે એમને પ્રજ્ઞકીય સાચા બળાબળનો કાંઈ ખ્યાલ હોતો નથી.

આને પરિણામે જે વસ્તુઓ વ્યાપક રીતે પ્રજ્ઞમાં ફેલાવાની આવશ્યકતા હોય છે એ વસ્તુઓને તજીને ભળતી ચીજોના પ્રચાર વડે તેઓ પોતાનું ગાડું ગમડાવ્યે જાય છે. અત્યારસુધી સંખ્યાબંધ જીવાન અનભ્યાસી-અભ્યાસીઓ—કાલિદાસ, શાકુન્તલ, રઘુવંશ, મહાભારત, ઉપનિષદ એ પુસ્તકોના નામમાં પણ આપણા રાષ્ટ્રને વિનિષાત નિહાળતા હતા. કેવળ હવાઇપ્રચાર સૂત્રોને જ એ સાહિત્ય લેખતા. આ દેશની ભૂતકાલીન ગમે તેવી ભવ્ય વસ્તુને પણ એ બચકર ખંડેર ગણતા. એ ખંડેરનું નામ લેવામાં પણ રાષ્ટ્રદ્રોહ માનતા. પોતાની શુદ્ધિ નહિ—એટલે જ્યારે એમને ખખર પડી કે, હિન્દુસ્તાનની અનેક પ્રાચીન વસ્તુઓમાં હજી ચેતના છે, અને જે શોધતાં આવડે તે ઉપયોગ આવડે તો, એ ચેતના પ્રજ્ઞકીય પુનઃસંગઠનમાં

મહત્વનો ફાળો આપી શકે તેમ છે, ત્યારે એમની અવસ્થા ત્રિશંકુ નેવી થઈ. એમણે તે હવે મહાભારતને અપનાવવું કે ન અપનાવવું ? વિજયનગરના ખંડેર જોવાં કે ન જોવાં ? રુદ્રમાળને ભવ્ય ગણવેા કે ભયંકર માનવેા ? દુષ્યંત રાજા છે માટે એના કવિચિત્રિત માનવ-ભાવને પણ રાક્ષસભાવ માનવેા કે શું માનવેા ? આવી ત્રિશંકુ અવસ્થા એમની થઈ. વ્યાપક સંસ્કારિતાનો અર્થ નીચલામાં નીચલા થર સુધી પહોંચી ગયેલી સંસ્કારિતા એવો થાય છે; અને સંસ્કારિતાને પોતાને તો વર્ગદ્વેષ કે વર્ગવિગ્રહ સાથે એક રીતે કાંઈ જ લેવા દેવા નથી; શાકુંતલામાં રાજા દુષ્યંત આવે છે, એથી એ શ્રીમંતસેવી સાહિત્યકૃતિ થઈ જાય એવા વિચારનો પણ જન્મ થયો. પણ રાજા રાણી જેવા શેક્સપિયરનાં પાત્રોને પણ, એમાં ચિત્રિત થયેલા માનવભાવને લીધે, જ્યારે અસાધારણ આવકાર મળે તો જણાયો ત્યારે તો આ ત્રિશંકુએને શું રાખવું કે શું ન રાખવું, કોને સાહિત્ય કહેવું અને કોને સાહિત્ય ન કહેવું એ વિષેની જ ગડબાંગ થઈ પડી.

જમાનો હવે કાંઈક થાળે પડતો જણાય છે. મહાન પ્રયોગકારો પોતપોતાના પ્રયોગના ‘અતિ’ને જોતા થયા છે. ત્યારે આ પ્રયોગની ચેતના વધુ વ્યાપક બની રહે અને એણે પોતાને ત્યાં જન્માવેલાં રોગજંતુ આપણા લોહીમાં ન પેસે એની સંભાળ સાથે, એના પ્રાણદાથી તત્ત્વને આપણે ત્યાં દાખલ કરાય તો આપણા રાષ્ટ્રને એમાંથી નવું ચેતન અવશ્ય મળે.

સાહિત્ય પૂરતી વાત કરીએ તો નિર્દોષ મનોરંજન આપનાર શેરીઓની રંગભૂમિઓની પુનર્યના આવશ્યક થઈ પડશે. આપણા પોતાના ઘરઘરના પ્રશ્નો આ રંગભૂમિઓમાં એવી તો સુંદર રીતે છણી શકાય કે પ્રજાકીય સમૂહ સંસ્કારિતાની એક ભૂમિકા એમાંથી આપોઆપ પ્રકટે. અલખત, ફૂવામાં હોય તેટલું જ હવાડામાં આવે— એટલે એનો લેખક બિચારો, હજી પરદેશી ધાવણને પણ પૂરું પચાવી શક્યો ન હોય તો તો એ જે કાંઈ આપે તે કાં તો ભવાઈને પણ

વટલાવે એવું અર્થહીન પ્રદક્ષન બને અથવા તો નિરર્થક ધોધાટ ઉત્પન્ન કરે એવું વર્તમાનપત્રી, ચીસાચીસ સાહિત્ય પણ થાય. વર્તમાનપત્રોના ‘હેડીંગ’માં જે રીડિયો બોલે છે—આપણા કેટલાક સાહિત્યકારો! એને પણ સાહિત્ય ગણતા જણાય છે. એટલે રંગભૂમિની પુનર્રચનાનો સામાજિક દષ્ટિકોણ લેખકો ઉપર આધાર રાખશે.

ખીજી રીતે આપણી પાસે કુશળ નટો તો નથી. આપણો આવતો જમાનો કેવળ શ્રમની મહત્તા સ્થાપવાનો નથી. શ્રમ માત્રને જીવન-સંસ્કારથી રંગવાનો પણ છે. શ્રમ ત્યારે મહાન છે—ન્યારે એ શ્રમ કરનારો પણ મહાન હોય. એટલે એ શ્રમ કરનારો પણ સમજે કે મજૂરી ગર્ભ, માટે આટલું ચોરી લીધું—એવી ભયંકર જીવનદષ્ટિ એ અંધકાર છે. કેવળ ટોળું જમાવવાથી કોઈ પણ રાષ્ટ્રવ્યાપી સંસ્કારી શક્તિ જન્મતી નથી. પ્રકાશ પ્રકટાવવો હોય તો સામાન્ય જ્ઞાનનો વ્યાપક દીપક પ્રકટાવવો જોઈએ. એને માટે સિનેમા સારામાં સારું સાધન છે. પણ એ અત્યારે સંગ્રહ કરનારા ઠગલોકની ગુલામીમાં પડ્યું છે. રાષ્ટ્રીય કોઈ પણ સરકાર ન્યારે આવે, ત્યારે એણે પહેલે જ સપાટે—આપણી સિનેમા રંગભૂમિઓને ફેરવવી પડશે અથવા એમનો વિનાશ કરવો પડશે.

વર્તમાનપત્રો ખીજું સાધન છે; પણ તે અધૂરા અભ્યાસીઓની જાહેરખબરી પ્રવૃત્તિ—જેવું થઈ ગયું છે. પ્રૌઢશિક્ષણ ત્રીજું છે; અને એ બધા કરતાં ચડી જાય તેવું સાધન છે રંગભૂમિ. એની મુશ્કેલી છે. એને જીવનમાં વ્યાપક સંસ્કારી શક્તિ લેખે લાવવી હોય તો એની ઉપાસનામાં તદ્દહીનતા જોઈએ, પવિત્રતા જોઈએ. દષ્ટિ જોઈએ. ગાંભીર્ય જોઈએ. પણ ઘણુંખરું એ જીવાન છોકરાઓનું ચેવડામંડળ થાય છે અને બેત્રણ છોકરીઓ અને આઠ દસ છોકરાઓની વિશ્રંભકથાઓનું ટીખળકેકાણું થઈ અંતે વેરાઈ જાય છે. એના એવા વિનિપાતથી એનું ચેતન ઢરાતું જાય છે. ખરા અર્થમાં શરી શરીની રંગભૂમિઓ પ્રકટાવવી જોઈએ.

પ્રૌઢશિક્ષણ માટે કથાવાર્તાને સજીવન કરવાની આવશ્યકતા છે. પરંતુ આ વસ્તુઓ દષ્ટિ, શૈલી અને ઉપાસના માગે છે. કથાવાર્તા દ્વારા જૂની સંસ્કારિતાને—નવા પ્રવાહની સાથે એવી ખૂબીથી સાંકળી દેવાય કે એમાંથી જ એક અને અખંડ દેશભાવના પ્રકટે.

અત્યારે થઈ રહેલા મુશાયરાઓ—એ પણ આ દિશાનું આવકાર-લાયક પગલું છે.

આટલી વસ્તુઓ સજીવન થાય—તો એમાંથી પણ રાષ્ટ્રધડતરનું કાંઈક કાર્ય તો અવશ્ય થાય; એટલું જ નહિ રાષ્ટ્રનું ધડતર તો આ રીતે જ થાય.

પરાજય

સૌ ઠાઠ હમેશાં વિજયને વાંછે એ કુદરતી છે; પણ આપણા વર્તમાન જીવનમાં તો એણે એટલી બધી ઘેલછાબરેલી પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરી છે કે વ્યક્તિના જીવનમાં પરાજયને પણ સ્થાન છે એ વાત જ બાંહે આપણે સદંતર ભૂલી ગયા છીએ. તમે ટૂંકવણી લ્યો—ત્યાં તમારી કિંમત પરીક્ષાના વિજયથી. વ્યાપાર કરો—તમારી કિંમત સમૃદ્ધિના સંચયથી. સંસાર ચલાવો—તમારી કિંમત તમે પ્રાપ્ત કરેલી પ્રતિષ્ઠાથી. સંસ્થા ધડો—તમારી કિંમત તમારા સંચાલનના વિજયથી. નાટક લખો—તમારી કિંમત ટિકિટખારી ઉપરથી. નવલકથાઓ લખો—તમારી કિંમત તમારા વેચાણ ઉપરથી. નોકરી કરો—તમારી કિંમત વિજયી ‘પ્રમોશન’થી—આમ જીવનના હરકોઇ ક્ષેત્રમાં નજર નાખો અને વિજય એટલે જ જીવન-સર્વસ્વ એવો ભાસ થશે. ખરી વસ્તુ એ છે કે ઇતિહાસે તો એવા પુરુષો ને પ્રસંગો નોંધ્યા છે કે જે જીવનમાં ઘણું પ્રસંગે વિજયી હતા અને છતાં પરાજય વડે જ મહાન બન્યા હતા. માનવના જીવનઘડતરમાં પરાજયનું ઓછું મહત્ત્વ નથી. અને પરંતુ પ્રજા માટે તો વિજય નહિ પરંતુ પરાજય એ જ ખરું રસાયન છે.

અનેક પરાજયો મેળવ્યા વિના જે માત્ર વિજય વાંછે છે એ અધર્મ ને આજસુ છે. એને પોતાનામાં રહેલા અખૂટ સામર્થ્યની ખબર નથી. માણસે જીવનમાં આશા રાખવી, વિજય ઇચ્છવો, પરિ-

ભામ શુભ કદપવું—અને છતાં નિરાશાને, પરાજયને, અશુભને પણ જીવનમાં ધણું મહત્ત્વનું સ્થાન છે એ સત્ય કદાપી પણ ન ભૂલવું. ખરી રીતે તો જેમ રાત્રિ વિના દિવસની કાંઈ કિંમત નથી, તેમ આઘાત, નિરાશા, નિર્વેદને પરાજય વિનાના જીવનની કાંઈ જ કિંમત નથી ! જે માણસ હમેશાં જ ફાવે છે, તેનામાં માનવતત્ત્વ અિવકસિત અવસ્થામાં રહે છે. અકળતાનું નિર્માણ એ તો માણસની આવશ્યક એવી એક આકરી કસોટી છે. એવી કસોટી એ જે પાર ન કરી શકે તો જ એ પરાજય પામ્યો કહેવાય. એવી કસોટીમાંથી પણ જે એ પાર જીતે, તો પરાજયની જાંડી ખીણમાં રહીને એ ઉન્નત મસ્તકે કહી શકે કે વિજય તો મારો જ છે.

જીવનમાં હાથો દા રમવાની કલા એ કાંઈ પરાક્રમી, વિજ્યાકાંક્ષી કે કુનેહબાજ પુરુષોની તાકાતની વાત નથી. એ તાકાત કેવળ શ્રદ્ધાવાનની છે, પોતાના જીવનમાં ‘ મિશન ’ લઈને આવેલા, સંસ્કૃતિના પરિમલથી સભર, એવા કેાઈક નરપુંખવની છે. માણસ, જીવનના પ્રભાતકાળથી જ વિજયનો આત્યંતિક મોહ તજીને, એને જે જીવનનો એક અકસ્માત મળતો થઈ જાય, તો હરેક પરાજય દ્વારા પણ, એ પોતાનું સામર્થ્ય વધારતો રહે, અને એને ખાતે નોંધાએલા એક હજાર ને એક પરાજય પછી પણ, એ પોતે તો વિજયી જ રહે; કારણ કે, છેવટે તો માનવ, વ્યક્તિ તરીકે જે મહત્તા પ્રાપ્ત કરે છે, એ સામર્થ્ય સમષ્ટિને નિરંતર ઘડ્યા તો કરે જ છે. એટલે જ કેવળ વિજયની પ્રશ્નાલિકા એ ઘણી વખત તો પ્રજ્ઞના પરાજયનો પ્રસ્તાવ બની રહે છે. અને વિજય મળ્યો એટલે વિનિષ્પાત દૂર નથી. ઇતિ-હાસે તો વિજયને અને વિનિષ્પાતને મહાકાલપુરુષની આંજળીએ વળગેલાં બે નાનાં બાળકો જ માન્યાં છે.

ધર્મ:—એક અચિંત્ય શક્તિ

માનવજીવનની ખરી કરુણતા આ છે કે, જે એનું પોતાનું ખરી રીતે જીવનસામર્થ્ય નથી, એને એ પોતાનું સામર્થ્ય મળતો આવ્યો છે. અને જે ખરી રીતે એનું સામર્થ્ય છે, એને એ એક પ્રકારનો ભ્રમ માનતો આવ્યો છે. ધર્મનું આજે જીવનક્રમમાં એવું જ સ્થાન મળાય છે. પરંતુ ધર્મ, એ એક પ્રકારની એનામાં રહેલી અચિંત્ય શક્તિ છે; એ શક્તિનો જ્યારે એણે લેશ પણ સાચો વિકાસ કર્યો હોતો નથી ત્યારે એ એક પ્રકારનું અંધત્વ પણ છે. માણસ ધર્મમાંથી કાં નિર્માળ પ્રકાશ મેળવે છે અથવા તો ગાઢ અંધકાર મેળવે છે. એ એમાંથી શું મેળવશે એનો આધાર એ પોતે ધર્મને જે રીતે સમજે છે અને પોતાનામાં એને સમાવી, મેળવી અને પોતાનામાંથી એને પાછો જે રીતે પ્રગટાવે છે, એના ઉપર છે. અત્યંત જાંડી તર્કશક્તિથી અહણુ કરેલા ધર્મના સિદ્ધાંતો પણ માણસને કદાચ ધાર્મિક ન બનાવે એવું પણ થાય; અને સામાન્ય સમજણથી અહણુ કરેલા સિદ્ધાંતોને, માણસ પોતાની વૃત્તિ સાથે એકાકાર કરવાનો યત્ન કરતાં કરતાં એણે ન ધારેલી એવી રીતે માણસને એમાંથી પ્રકાશ જડી જાય. એટલે જે માણસને ધર્મનો પ્રકાશ વહેંચેમોડે પ્રાપ્ત કરવાની તમન્ના હોય તે માણસે ધર્મને તાર્કિક રીતે અહણુ કરવાનો પ્રયત્ન કરવા કરતાં એને કલાત્મક રીતે સમજવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. કલાત્મક વસ્તુ

માત્ર એક કોઈ એવા અજ્ઞેય પદાર્થનું અવલંબન સ્વીકારે છે કે, એ પદાર્થ ખરી રીતે હોય, કે ન હોય, એ વસ્તુસ્થિતિ એમાં ગૌણ થઈ રહે છે: માત્ર એ પદાર્થ ક્યાંક પણ હશે—એ કેવળ ‘હશે’ જ એને જીવનસામર્થ્ય આપે છે. જે વસ્તુ છે, અને આપણે જાણીએ છીએ કે, ‘છે’ એમાં વસ્તુના સ્વીકાર સાથે જ, એની શોધમાં રહેલ પ્રયત્નને। આનંદ ઊડી જાય છે. એટલા માટે જે પદાર્થ ‘છે’ અને ‘નથી’—એવા અસ્તિ નાસ્તિથી પર હોય—જેના હોવા વિષે અનુમાનની શક્યતા સિવાય બીજો લેશ પણ સંકેત મળતો ન હોય, એ પદાર્થ જીવનને અચિંત્ય શક્તિથી ભરી દે છે, અને એટલા માટે શ્રદ્ધા કે અંધશ્રદ્ધા પણ નહિ, તર્કશુદ્ધ જ્ઞાન પણ નહિ, ભાવનામય ભક્તિ પણ નહિ,—અજ્ઞેયતા, ગાઢ નિષ્પીડ અંધકારમાં, કોઈ દૂર દૂરના ‘હશે’ એના સહેજ સંભળાતા—ન સંભળાતા ધ્વનિ ઉપર ચાલી નીકળવાની અચિંત્ય શક્તિ, એ જીવનનું તેમ ધર્મનું રહસ્ય છે. તર્કશુદ્ધ તત્ત્વજ્ઞાનથી જે પદાર્થ માણસને મળે છે તે પદાર્થ પણ એને જિંયામાં જિંયા એવા આ શિખરની ઝાંખી આપવા માટે સમર્થ નથી.

કારણ કે તર્કશુદ્ધ તત્ત્વજ્ઞાન એને એક પ્રકારની નિશ્ચયાત્મક વિચાર—સરણી આપશે, કે જે દ્વારા એ જિંયામાં જિંયા શિખર સુધી જઈ શકે. પણ જિંયામાં જિંયા શિખર ઉપર પહોંચનારો છેવટે હતાશ થાય છે. માણસ જિંયામાં જિંયા શિખર ઉપર પહોંચે એમાં એનો વિન્ય નથી—એના માટે જિંયામાં જિંયા શિખર રહ્યા કરે, એમાં એનો વિન્ય છે. એને લાગવું જોઈએ—જિંયામાં જિંયા શિખરે પહોંચ્યા પછી પણ—એને લાગવું જોઈએ, કે, હજી પણ એક એવો પદાર્થ રહી જાય છે કે, જેના વિના જીવનને એક અખંડ ત્રિકાલાભાષિત પ્રવાહ રૂપે જોઈ શકાતું નથી. એની દષ્ટિ સમક્ષ રમે છે તે તો વર્તમાન માત્ર છે. જીવનસૃષ્ટિ અને ચૈતન્ય છે—પણ એ ત્રણે કાળ નથી કે અનંત જીવન નથી. ત્રણે કાલમાં રહેલ અનંતજીવન એ જુદો જ પદાર્થ છે. એની અનુભૂતિ અપ્રગટ રહે, એ રીતે જ, એ સહેજ સહેજ સમજી

શકાય તેવો પદાર્થ છે. એ અનુભૂતિ પ્રગટ થઈ શકે એટલે એ પદાર્થ જ ત્યાં નહિ હોય.

એટલા માટે, જે છે, તેના કરતાં ધણુંવધારે હશે, એવી અજ્ઞેયતા, અને જે વધારે ‘હશે’—કોણ જાણે વધારે ‘હશે’ કે નહિ, છતાં વધારે હશે—એની કોષ્ઠક વખત થઈ આવતી સહજ ઝાંખી, એવા તદ્દન નિષ્પીડ જેવા અંધકારમાં, જે માણસ, સિદ્ધિ મેળવવા કરતાં પણ વધારે તો, સાધ્યની શોધમાં જ રખડે છે—એ માણસ એક દિવસ એટલે કે કોઈક દિવસ, અચિંત્ય શક્તિને વરે છે. જે ધર્મ વડે માણસ કેવળ સદ્ગુણી પ્રાણી બને છે, એ ધર્મ, એ તો વર્તમાન જીવનમાં રાચતા, રાજપ્રકરણી નીતિવેત્તાઓનો સામાન્ય ધર્મ. ધર્મ એના કરતાં જુદો જ પદાર્થ છે. એ માણસને સદ્ગુણી કરવામાં પર્યાપ્ત થતો નથી: અને એને નીતિમાન સામાજિક હિતરત કરવામાં પણ પર્યાપ્ત થતો નથી, પ્રવૃત્તિજીવનને નિષ્ક્રમવૃત્તિનો સુગટ પહેરાવવામાં પણ એ પર્યાપ્ત થતો નથી—એ સદ્ગુણ તો એ કરે છે જ, પણ એ તો એની કસોટીનું ત્રીજાવર્ગનું માપ છે. એનું ખરું માપ તો એ છે કે ધર્મ વડે માણસ પોતાની જાતને કોઈ અચિંત્યશક્તિના પડછાયા જેમ-તમામે તમામ વૃત્તિઓથી પર, એવા કોષ્ઠક દેશનો વિચરનાર બનાવી શકે—અને તેથી પાર્શ્વે ગમે તેવી મહાન શક્તિ પણ એને માટે મહાન ન રહે—એવી શક્તિનો આવિર્ભાવ એ ધાર્મિક વૃત્તિનો પરિણામ છે.

—અને એટલા માટે આપણને જે ન સમજાય—નરસિંહ મીરાં તુલસી સૂરદાસ કે તુકારામના જીવનમાંથી, એમના જીવનનો એવો અંશ, એ ધાર્મિક અંશ હતો એમ માનીને, અજ્ઞેયતાના પ્રાથમિક સોપાનની ભૂમિકા રચવા માટે, નિત્ય જીવનમાંથી થોડીક પળો એને માટે પણ રાખવી; જીવનમાં જ્યારે આટલી બધી પળો નિર્ધારક વહી જાય છે તો અચિંત્ય શક્તિની સુખી ભ્રમણા બધે થોડી પળો લઇ લે એમ માનીને પણ. કદાચ, જીવનની પરમશાંતિની ઝાંખીનો એ રસ્તો હોઈ શકે.

થોડાં રજકણ*

* તમને આ ખબર છે ? તમે જે વિચારો વ્યક્ત કરો છો એ ઘણી વખત તમારું બંધન પણ બની જાય છે ? બીજાના વાદનો અનુવાદ કરવાની હોંશિયારી—એ શક્તિ વિષે તમને ગમે તેટલો વિશ્વાસ હોય, છતાં જ્યારે એ પ્રચલિત વાદ, વાસી થઈ જાય, ત્યારે તમારો અનુવાદ તમને એક એવા શૂન્ય ખડક ઉપર મૂકે છે કે જ્યાંથી તમે તમારા જીવનનો કોઈ પણ માર્ગ સ્પષ્ટ નિહાળી શકતા નથી. તમારે માટે જીવનનો એક જ માર્ગ પછી રહે. બીજા કોઈ વાદનો પાછો અનુવાદ કરવાનો.

* પ્રજા-પ્રજા તો આમાં રહી છે. જે કોઈ વસ્તુ જીવનમાં સ્વીકારાય તેનો સ્વીકાર કરતાં પહેલાં જીવનના તમામે તમામ અનુભવોનાં જળથી એની પરિશુદ્ધિ કરાય.

* ગમે તેવા સુંદર દેખાતા વાદમાંથી, માણસ પોતે જેટલું જીવી શકે, એટલું જ એનું બળ છે. બાકી વાદનું પોતાનું બળ તો એને માટે એક પ્રકારનું કેદખાનું જ સરજી આપે.

* નવા નવા અનુભવો માટે જીવાની તલસે, એ વસ્તુ સમજી શકાય તેવી છે; હરેક અનુભવથી એ પોતાનો આંકડો માંડે એ પણ સમજી શકાય તેવી વસ્તુ છે; પણ જીવાની જ્યારે પોતાના કાર્યની શરૂઆતમાં જ પ્રશંસા મેળવવા ધેર ધેર બીખવા નીકળી પડે—ત્યારે એ આપઘાત ન સમજી શકાય તેવી પરિસ્થિતિ છે. એને ઉગતી જીવાની કહેવી કે આશમતી સંખ્યા ?

* જે માણસ પોતાનું કાર્ય સમાજમાં વહેતું મૂકી—પોતે શાંતિથી, ધીરજથી, એના સ્વીકાર માટે રાહ જોઈ શકતો નથી, તે માણસ કોઈ દિવસ કોઈ જ કરી શકતો નથી.

* સ્વતંત્રતા જેવી વસ્તુ પણ ખરાબ રીતે મોહક હોઈ શકે છે. ન્યાં વસ્તુની પાછળ વ્યક્તિનો મેળ નથી, ત્યાં વસ્તુમાત્રને એમાંથી ખમે તે એક દિશામાં વળી જવાની શક્યતા રહેલી છે.

* વિચારો વ્યક્ત કરવાની કલા છે. મતાંધતા જણાય એવી રીતે જે વિચારો વ્યક્ત કરે છે તે પંગુ છે. પ્રચારહેતુ માટે જ જે પોતાના વિચારોને વાપરે છે તે પણ અપંગ છે. વિચારો હોવા—એ એક વસ્તુ છે. એમને વ્યક્ત કરવા એ બીજી જ વસ્તુ છે. જ્યાં સુધી એ તમારા પોતાના છે ત્યાં સુધી એ સામાજિક દૃષ્ટિએ જાણે અસ્તિત્વમાં જ નથી. જ્યારે તમે એમને વ્યક્ત કરો—ત્યારે કોની પાસે, કેવી પરિસ્થિતિમાં, ને કયા હેતુથી વ્યક્ત કરો છો, એ મુખ્ય વસ્તુ બની રહે છે. એટલું જ નહિ, તમારા સારામાં સારા વિચારોને તમે ખરાબ રીતે વ્યક્ત કરો—એટલે કે દેશકાળ અને વ્યક્તિના વિવેક વિના રજુ કરો—તો એ તમારું કાર્ય એક સામાજિક ગુના જેવું ગણાવું જોઈએ. જે કોઈની પાસે કલા નથી—એણે મૌન રાખવાની કલા પણ શીખવી જોઈએ.

* સાહિત્ય, વિજ્ઞાન અને ધર્મ—એ ત્રણેનો વારસો જે સમાજના દરેકે દરેક મનુષ્યની પાસે હોય, તે સમાજ પોતાને ઝેણ કહી શકે. એને સંદેશો આપવાનો અધિકાર હોઈ શકે.

* દુનિયા ઉપર અત્યારે જેટલા વાદ પ્રચલિત છે, અને એમાંથી જેણે જેણે, ભારતવર્ષ પરાધીન હોવાને કારણે એની સંસ્કૃતિનો પૂરો ખ્યાલ મેળવવા પ્રયત્ન કર્યો નથી, એ દરેક વાદને, વહેંચે મોડે એની સંસ્કૃતિમાંથી મેળવવું પણ પડશે, અને એ પ્રમાણે પોતાના બંધારણમાં ફેરફાર પણ કરવા પડશે.

* જીલમથી કોઈ પણ પ્રજા હજીાતી નથી: પણ હોંશિયારી ભરેલી કુનેહથી અનેક પ્રજાઓ હજીાઈ ગઈ છે ને હજીાતી જાય છે.

* જે માણસ પોતાનું કામ મેળવે છે, એને એટલું બધું શ્રમ ભરેલું કામ મળી જાય છે કે એને કાંઈ પણ વાદના ઉત્સાહી લાગેવા થવાની જરૂર જ રહેતી નથી. કે એ અતિ ઉત્સાહમાં અનેક અર્ધસત્યોને પૂજવાની જરૂર પણ રહેતી નથી. એનું પોતાનું જીવન જ એક સંપૂર્ણ કાર્યક્ષેત્ર બની રહે છે.

* તમે ભલે ગંભીરમાં ગંભીર બૂલ કરી હોય, જ્યાં સુધી એ બૂલ છે, એમ તમારું મન સમજે છે, ત્યાં સુધી એ બૂલમાંથી તમે તમારો સદ્ગુણ ધડી રજા છો. બૂલ નુકસાની તો ત્યારે કરે છે, જ્યારે એ બૂલને તમે દુરાગ્રહથી તમારો પોતાનો સદ્ગુણ ગણી રજા હો.

* માણસ કેટલો શાસ્ત્રજ્ઞ છે એનું માપ આ રીતે નીકળે: એ મૂખીઓ જોડે અને અજો જોડે શી રીતે વ્યવહાર ચલાવે છે.

* જે માણસ પોતાની કલાને વફાદાર છે તે પોતાના જીવનના તમામે તમામ કાર્યને પણ વફાદાર છે.

* જે સામાન્ય સંકટ પ્રજ્ઞને ઘેરી રહ્યું હોય—પછી એ સંકટ શાંત હોય, દુઃખ હોય કે પરતંત્રનું વિષે હોય—એ સામાન્ય સંકટ પોતાને સ્પર્શી શકે તેમ નથી, એવા ખ્યાલથી જે માણસ પોતાને સુખી અને સહીસલામત માને છે, એ માણસ ખરેખરો નાસ્તિક છે; પછી એ ભલે હમેશાં બાહ્યાચાર પાળતો હોય. પોતાની જાતને જે સામાન્ય સંકટથી પર માને છે એ પશુતુલ્ય છે.

* માણસ અધાર્મિક તો આ રીતે બને છે, પોતાના વિષે કાંઈ પણ ન જાણીને. પોતાના વિષે કાંઈ પણ ન જાણીને—અને બીજા અસંખ્ય બાબતો વિષે જાણીને.

* જે માણસ સમજતો નથી તે માણસ પાપ કરતો નથી. સમજણ હોવી—અને વર્તન ન હોવું એમાં પાપ રહ્યું છે.

* જેનાથી અતૃપ્તિ વધતી રહે એવી દરેકદરેક વૃત્તિ ગ્રીણવટનો અભ્યાસ શ્રાવે છે; એના કારણ, વિકાસ અને પરિણામનો સંપૂર્ણ પરિચય મેળવવો એ માનવજીવનનો મોટામાં મોટો પુરુષાર્થ હોઈ શકે

* જીવનની નાનામાં નાની વૃત્તિનો અભ્યાસ કરવા માટે જે માણસ એક ધડીબર પણ થોભતો નથી, તે માણસ વર્ષોના જીવનને અંતે, એક વખત અચાનક જાણે છે કે, એ જીવન જીવ્યો જ નથી, એ તો મૃત્યુમાં જ રહ્યો હતો—અને એને જ જીવન ગણી રહ્યો હતો.

* પોતે જે જાણે છે એ બધું વિદ્યાર્થી પાસે મૂકવાનો જે અભખરો સેવે છે તે પંડિત છે; પોતે જે જાણે છે એમાંથી કેટલું મૂકવું એ જે જાણે છે તે શિક્ષક છે; પોતે જે જાણે છે તે, અને વિદ્યાર્થી જે સમજે છે તે, એ બંનેનો તાર માત્ર સાંધીને જે સાક્ષી બને છે, તે કલાકાર છે. એ ધ્વનિનું સામર્થ્ય જાણે છે. ધ્વનિના સામર્થ્ય વિષે જેને અશ્રદ્ધા હોય એણે બહુ બહુ તો શિક્ષક થવું—કોઇપણ સંજોગમાં પંડિત તો ન જ બનવું.

* પ્રેમસાગરની અવધ જાણવા ઇચ્છનારે આ પરિસ્થિતિ માટે તૈયાર રહેવું: પોતાની જાતને અનેક યાતનાઓમાંથી પસાર કરવા માટે અને એ યાતનાઓને શાંતિથી પોતાનામાં પાછી શમાવી દેવા માટે. પ્રેમ—એ એક પ્રકારની, અકસ્માત મળી જનારા આત્માઓની જીવનસમાધિ છે. માટે એ અત્યંત વિરલ પદાર્થ છે. પણ પોતાની જાતને, હરકોઇ પ્રકારની આવી પડનારી યાતના માટે જે તૈયાર રાખે છે, તે ઠગારા પ્રેમની સુષ્ટિમાંથી પણ, કાંઇક એવો ભગવાવશેષ પ્રાપ્ત કરે છે કે, જે એને જીવનમાં કોઇને કોઈ રીતે માર્ગદર્શક થઈ પડે.

* વિજયની છેલ્લી પળે—ધણા વિજયા માણસોને, કેવળ રાક્ષસી-બળવાળા બતાવ્યા છે. રાક્ષસીબળ સિવાય ખીજું કાંઈ જ એમના આત્મામાં ન હતું એમ સિદ્ધ થયું છે. વૃદ્ધ અને બોખડબળ ઇતિહાસે આવા વિજય જાણ્યા છે—અને એ વિજયમાં રહેલા ભયંકર વૈરનાં ખીજ પણ જાણ્યાં છે. વિજયની શાંતિ ત્યારે જ શક્ય બને, જ્યારે વિજયના ઉત્સવ કરતાં પણ વધારે સંભાળ પરાજયના ડંખ વિષે લેવાનું માણસને સૂજે.

* માણસ પવિત્ર હોય, ન્યાયા હોય, ધાર્મિક વૃત્તિવાળો હોય, મુદ્ધ હોય—એ સવળું હોય, છતાં જ્યાં સુધી એ શ્રદ્ધાવાન ન હોય,

એટલે કે કોષક પણ અચિંત્ય ગુપ્ત શક્તિના તત્ત્વને પોતાના હૃદયના એકાદ ખુણામાં પણ સંગ્રહી રાખતો ન હોય, ત્યાં સુધી એ કદી પણ પોતાનું સામર્થ્ય નહિ અનુભવે.

* સત્ય માણસ જાણે છે પણ એનો સ્વીકાર કરવા એ તૈયાર હોતો નથી, કારણ કે એમાં એને પોતાનો પરાજય દેખાય છે. એટલા માટે એ સત્યને હણવા સારુ એવું જ ખીજું સત્ય તૈયાર રાખે છે. આવી રીતે જ્યારે સત્યને સત્યથી હણવામાં આવે છે, ત્યારે દલીલોનો અને વિવેચકોનો વિજય દેખાય છે. સંસ્થાઓ, સભાઓ, પાર્લમેન્ટી ચર્ચાઓ, ન્યાયઠોટી—સઘળે સ્થળે આવાં અર્ધસત્યો અર્ધસત્યોની સામે અફળાતાં રહે છે. યુદ્ધને અશક્ય બનાવવા માટે લેવાતાં અર્ધસત્ય પગલાંઓમાંથી જ યુદ્ધ પાછું જન્મે છે અને એમાંથી જ પોતાનું પોષણ પણ મેળવે છે.

* માણસને મળેલી શક્તિ એ ખરી રીતે એની પોતાની શક્તિ નથી. એને તો એ વાપરવા માટે ઉછીની મળી છે. ઉછીના લીધેલા પદાર્થની જેટલી સંભાળ લેવી ઘટે એટલી જ સંભાળ પોતાને મળેલી કુદરતી શક્તિની માણસે લેવી ઘટે. એમ ન કરતાં જે એનો દુરુપયોગ કરે છે તે જીવનનો દ્રોહ કરે છે. એ દ્રોહ એક પ્રકારનો આપઘાત છે. અને આપઘાતી માણસને જેમ શાંતિ મળતી નથી, તેમ જીવનનો દ્રોહ કરનારને પણ કોઈ દિવસ શાંતિ ગળતી નથી. જીવનના તમામે તમામ દેખીતા લાભને જે એકબાજુ ધકેલી દઈને પણ, પોતાના જીવનવ્રતને શ્રદ્ધાથી અનુસરે છે, એ એક દિવસ મહાન શાંતિનો—એટલે કે પ્રેમસાગરનો કિનારો નિહાળે છે.

* ખરેખરી મહાન કલા એ છે, જે પ્રજા તરફ પોતે દોરાતી જતી નથી—પ્રજાને પોતાના તરફ દોરે છે.

* મૃત્યુ—ખરું મૃત્યુ આ છે, જેમાં માણસ મરણ પામતો નથી, આત્માને વિસર્જન કરે છે. જીવનચત્ર માટે દેવતાએ જે આપ્યું હતું એ દેવતાને એનું પાછું વિસર્જન દેવામાં આવે—એવી બળ્ય રીતે જે મૃત્યુ પામે—એવા મૃત્યુનો મહિમા જીવનના કરતાં પણ અધિક છે.

‘ જર્નાલીઝમ ’

જર્નાલીઝમ એ આ જમાનાનું અમોઘ શસ્ત્ર છે. શસ્ત્ર વિષે શાસ્ત્રે બાંધેલી મર્યાદા એને પણ લાગુ પડે છે. ખરી રીતે તો કોઈ પણ શક્તિ-પક્ષી એ માનવસંઘમાંથી ઉત્પન્ન થતી હોય, મશીનથી પેદા થતી હોય, કે કેવળ આકસ્મિક હોય, પણ એને એક સૂક્ષ્મ તંતુ વડે, એના સૂત્રધાર સાથે બાંધીને જ એનાં ગુણ મર્યાદા વિષે કાંઈક કહી શકાય. ‘ જર્નાલીઝમ ’ પણ જ્યારે એના સૂત્રધારનું પ્રતિબિંબ ધારે છે ત્યારે કાંઈક ઓર જ રંગ દેખાડે છે; એ કેવળ સમાચાર સંગ્રહ કરનાર ટપાલી બને છે, ત્યારે એની કિંમત એમાં વપરાયલા કાગળ જેટલી જ મણી શકાય; એ કોઈક પ્રચાર માટે જીવતું હોય છે, ત્યારે એનું મૂલ્યાંકન પ્રચારના સત્ય અસત્ય વડે નોંધાય. ‘ જર્નાલીઝમ ’ એ આ જમાનામાં તાજવિનાની રાજશક્તિ છે. એ ધારે તો અન્યાયને અશક્ય બનાવી દે; એ બરાબર હોય તો ‘ ડેમોક્રસી ’નું સારામાં સારું ફળ મેળવી શકાય; એ લોકકલ્યાણનું મંદિર બની શકે; એના દ્વારે હમેશાં હજારો મુકલિસો, મોટા ચમરબંધીઓના અન્યાયને ધૂળ ચાટતા કરવા, વિશ્વાસ પૂર્વક રાહ જોતા હોય. એના દ્વારે જીવનનાં થાક ને નિઃશ્વાસ, અવ્યવસ્થા અને અશાંતિ, અશુચિ અને આશંકા, હરરોજ ઠલવાતાં હોય. એને ત્યાં જંગલની શાંતિ વિના જંગલના આદર્શો હોય.

પણ આવી જાતના ‘ જર્નાલીઝમ ’ ની શક્યતા ગ્રાહકોની સંખ્યા ઉપર રહે છે. વર્તમાનપત્રોની હમેશાં એક ફરિયાદ એ છે

કે લોકો વાંચતા નથી; ખીજી ફરિયાદ છે કે લોકો સમાચારો જ વાંચે છે; ત્રીજી ફરિયાદ છે કે મેકસીમ ગોર્કી શું કહે છે એ અમારા માટે કીમતી નથી; બંમાળના એક ગામડામાં ત્રણ પગા છોકરાની જન્મકથા અમારે માટે મૂલ્યવાન થઈ રહે છે. આ અમારો અનિવાર્ય રેખાનીતિ બની રહે છે. આ ફરીયાદો વળુદ વિનાની છે એમ પણ ન કહી શકાય. છતાં કેવળ ધ્યેયલક્ષી વસ્તુ ન આપે તો પણ ‘ જનનીલીઝમ ’ ધારે તો લોકની રસવૃત્તિને પગલે પગલે કરીને આગળ તો દોરી શકે. હજી સુધી એવી રીતે લોકની રસવૃત્તિ કેળવ્યાનો કોષ્ટકે અનુભવ લીધો નથી, એ વાત પણ ફરિયાદ પક્ષની નિર્બળતામાં વધારો કરે છે. ખરી વાત તો એ છે કે આ ફરિયાદો સાચી હોય તો પણ જનનીલીઝમ ન્યાં સુધી આપણે ત્યાં કેવળ સમાચારો આપે છે, અને વિચારો આપતું નથી, કે નવીન વિચારોની દિશાસૂચન કરતું નથી, ત્યાં સુધી એ પોતે નિષ્પ્રાણ રહેવાનું છે, અને પ્રજાને અસંસ્કારી અને નિષ્ક્રિય રાખવાનું છે. આ જમાનામાં એનું એવું તેજ છે કે એની શક્તિ વડે અન્યાય અશક્ય અને, જૂલમ સ્વપ્ન થઈ જાય, મોટા ચમરબંધીનું અભિમાન ઘડીના છટ્ટા ભાગમાં હતું ન હતું કરી શકાય, પણ એનામાં એવી શક્તિ ત્યારે જ આવે કે, ન્યારે વર્ષોની મૂંગી પણ હેતુપૂર્વકની યોજના વડે એણે પ્રજાને ધડવાનો પ્રયત્ન કર્યો હોય: એવી યોગ્ય રીતે ઘડાયેલી પ્રજા શબ્દનું સામર્થ્ય, શબ્દોની પોકળતા, રાજદારી કુનેહયાજોની ચાલ્યાજી, સંસ્કૃતિનું રક્ષણ, સ્વતંત્રતાનો વિકાસ, રાષ્ટ્રીય અસ્થિતા પર થતા ધા-એ સઘળા બાબતોની એવી સમજણ મેળવી લે કે, એવો કોઈ પ્રસંગ ઉપરિચિત થતાં જ એ પોતાની તૈયારી બતાવે. એ વાત સાચી છે છે કે કાયદાની અનેક મુશ્કેલીઓ વચ્ચે વર્તમાનપત્ર જીવે છે; પરંતુ એ વાત પણ સાચી છે કે ‘ અપહરણ ’ કે ‘ બળાત્કાર ’ ના સમાચારોને લગભગ ચાર પાંચ ‘ એ ’ માં છાપીને, એક પૈસા માટે જે વિચારહીનતા પ્રજાને આપવામાં આવે છે, તેના કરતાં કોઈ નવીન જ વિચારને અગ્રસ્થાને મૂકવાની વૃત્તિને કોઈ કાયદો અટકાવી શકે તેમ

નથી. ત્રણપાંચવાળાં છાપાં ઘણી વખત આના સમર્થનમાં દલીલ કરે. પણ ઉત્તર આપી શકાય કે, માણસને આકર્ષવા માટે માત્ર ખૂન કે બળાતકારની જરૂર પડતી નથી. ગમે તે નવીન સમાચાર નવીનરૂપે ધરવાથી માણસનું આકર્ષણ થઈ શકે છે. જર્નાલીઝમ મુખ્યત્વે વિચારો આપે-અને મુખ્ય બનાવો જ ગૌણરૂપે આપે તો જ, એ પ્રગળે ઘડી શકે. શહેરો-કે જ્યાં નાગરિકો સંસ્કારિતા ધડવાનો પ્રયત્ન કરે છે, ત્યાં વિચારો-ને નવીન આદર્શો રજૂ કરે તેવાં સામયિકોની સંખ્યા હજી નહિ જોવી છે. એક તરફથી ફરિયાદ થાય છે કે આપણે ત્યાં ઘણાં છાપાં છે, તો બીજી તરફથી એમ કહેવામાં પણ વાંધો નથી, કે આપણે ત્યાં છાપાં છે, પણ એમાં કોઈની છાપ નથી. અને 'જર્નાલીઝમ' પણ નથી. વિજ્ઞાન, સાહિત્ય, રાજકારણ, જીવનચરિત્ર, ઈતિહાસ, અર્થશાસ્ત્ર, એ પ્રશ્નો વિષે સાદી, સ્વચ્છ, સરસ શૈલીમાં પ્રગ્ન સમજી શકે તેવું સાહિત્ય આપવાને બદલે ઘણાંખરાં વર્તમાનપત્રો, બંગાળનાં અમુક પ્રાંતના અમુક ગામડામાં છ પગવાળા વાછરડાના જન્મ વિષે લોકવૃત્તિ કેળવાય એવા સમાચારો છાપવામાં પૃષ્ઠો ભરે છે. જેમ નાટકવાળા ને સીનેમાવાળાઓ 'પીટ કલાસ' વિષેની ફરિયાદ રજૂ કરે છે, કે જે કલાસનું અસ્તિત્વ એમણે આપેલી રસવૃત્તિનું સીધું પરિણામ છે-તેમ વર્તમાનપત્રો પણ લોકવૃત્તિનું બાનું આગળ ધરે છે. પણ લોકવૃત્તિ હલકી હોત તો 'કેસરી' 'નવજીવન'ને 'અમૃત બગ્ગર પત્રિકા'ને જ હલકાં રૂપો ધરવાં જ પડત. નોન મેટ્રીકીયા માણસો 'જર્નાલીઝમ' કરવા નીકળે ત્યારે જે પરિણામ આવવું જોઈએ એ પરિણામ આજે આવ્યું છે, એટલે લોકવૃત્તિ નહિ, પણ વર્તમાનપત્રોની નીતિ જ આને માટે જવાબદાર કહી શકાય. પ્રગ્ન અણુધડ ન હોય તો તે વર્તમાનપત્રોની જરૂર જ ક્યાં રહી ?

યૂરપનું તંત્ર જર્નાલીઝમે ઘડ્યું છે: આ દેશનું તંત્ર યૂરોપી તંત્રના અનુકરણ રૂપે છે, એટલે જ્યાં સુધી 'જર્નાલીઝમ' બળવાન અને શુદ્ધ ન બને ત્યાં સુધી આ તંત્ર પણ શુદ્ધ ન થાય.

નવી પ્રજા : નવી રચના

કેટલીક વસ્તુઓ કોઈ દિવસ વૃદ્ધ થતી નથી. કેટલીક વસ્તુઓ કોઈ દિવસ જીવાની જાણતી નથી. નવરચના કરવા મથનારે આ આ વસ્તુઓનો પરિચય સાધવાનો હોય છે. જે એ કોયડાનો એ ઉકેલ લાવી શકે તો જ એ નવી સમર્થ પ્રજાના જન્મ માટે શક્ય એવી ભૂમિકા તૈયાર કરી શકે. અતિ ઉત્સાહી માણસોનું એક વસ્તુ પ્રત્યે લક્ષ્ય દોરવું ઘટે છે કે ભૂમિકાની તૈયારી વિના કોઈ પણ રચના સ્થાયી બની શકતી નથી.

આપણે એક ઉદાહરણ લઈએ. આપણી જ્ઞાતિઓ એ એક વખતે આપણા સામર્થ્યને વ્યક્ત કરવાનો બળવાન દુર્ગ હતો. આને એ જ જ્ઞાતિઓ આપણી નબળામાં નબળા કડી બની રહેલ છે. આનો ઉકેલ શો? જ્ઞાતિઓનું અસ્તિત્વ શા માટે હતું—અને હવે આને શા માટે ન જોઈએ ?

કોઈ પણ ચળવળની રહેલા લોહીવાળા જીવાન પાસે આનો જવાબ તૈયાર છે: ‘હું જ્ઞાતિમાં માનતો નથી. જ્ઞાતિઓ જની જોઈએ એનાથી આપણી એકતા સિદ્ધ થઈ શકતી નથી—’ વગેરે.

આને આપણે જ્ઞાતિઓને કોઈ પણ વિશિષ્ટ ગુણ ધરાવનાર એકમ તરીકે જોઈ શકતા નથી, અને એવી રીતે એમનું અસ્તિત્વ રદ થઈ નથી, એ જ આપણા વિનિપાતનું મુખ્ય કારણ છે. જ્ઞાતિઓને લીધે આપણા વિનિપાત થયો નથી; થઈ શકે નહિ; જે વિશિષ્ટ ગુણોનો

ઉત્કર્ષ સાધવા માટે એ એકમ ઘડવામાં આવ્યું હતું, તે મૂળ પંચને। ત્યાગ કરવાથી જ જ્ઞાતિઓ અરસપરસના દોષદર્શન માટે ને કલહ માટે બાકી રહી છે. અને તેથી મૂળ હેતુ પર લક્ષ્ય આપી એની સિદ્ધિ માટેનો માર્ગ નિર્માણ ન કરતાં જો આપણે માત્ર જ્ઞાતિઓના કોલાહલમાં જ આપણી બધી નવરચનાશક્તિ વેડરી નાખીએ તો આપણે કદાચ જ્ઞાતિઓનો નાશ કરી શકીએ—પણ નાશ કરીને કોઈ પરિણામ ન લાવી શકીએ. એટલે એ નાશને લીધે ઉત્પન્ન થયેલી જગ્યામાં બીજા એવા જ અસ્થાયી અને હેતુ વિનાના કાર્ય પોતાનો મગ મૂકવો રહ્યો.

આ વસ્તુસ્થિતિને વધારે સ્પષ્ટ કરવા માટે એક ઉદાહરણ દર્શાવ્યું છે. એક જ્ઞાતિ ધારો કે સોના ઉપર કારીખરીનો ધંધો વર્ષોથી ચલાવે છે. કુદરતી રીતે એ ધંધા ઉપર એ કુડુંબનો નાનામાં નાનો છોકરો જે કાબૂ ધરાવતો હશે તે પણ અસાધારણ હશે. એ વિશિષ્ટ તત્ત્વ ન ગુમાવવું હોય તો એ વિશિષ્ટતા પૂરતી અમુક મર્યાદા સ્વીકારવી રહી. એ મર્યાદા તે જ્ઞાતિ. એ તત્ત્વ સ્થાયી છે—એને વૃદ્ધાવસ્થા નથી. પણ ધારો કે એવું બન્યું કે એ જ જ્ઞાતિમાં એક છોકરો બીજા ધંધામાં રસ લે છે—તો શું થાય? એ વખતે જ્ઞાતિએ એ જ મર્યાદાને વિશાળ બનાવવી જોઈએ. જો એ પ્રમાણે એ ન બનાવી શકે તો એ કોઈ દિવસ બુવાન કે પ્રાણુવાન ન હતી એમ જ કહેવાય.

જ્ઞાતિસંસ્થાઓએ વિશિષ્ટ ગુણોના ઉત્કર્ષ માટે જે મર્યાદા ને જે વિશાળતા બતાવવાં ધટે એ બતાવવાં એમાં એમની મહત્તા રહી છે.

ન્યાં ન્યાં જ્ઞાતિઓનું બંધન આવા કોઈ અર્થ પરત્વે વિશાળ બને ત્યાં ત્યાં જ્ઞાતિ વધારે પ્રાણુવાન બને છે. પણ જેવી રીતે આજે એક જ્ઞાતિ, ટાઇપિસ્ટ, પોસ્ટમેન, ક્લાર્ક, દરજ્જાધંધો કરનાર, મોચી, મોટર ડ્રાઈવર, સાર્વિકલીસ્ટ, ચાવાળો અને એવા સઘળા પ્રકારની વ્યક્તિઓને પોતાનામાં અણુવાવાનું અભિમાન લે છે અને ખરી રીતે એમાંને કોઈ એમનો નથી, તેવી રીતે એ પોતાની મર્યાદાને સાચવવાની વૃત્તિ

રાખે છે, અને એ મર્યાદા સાચવવાનું એની પાસે કોઈ કારણ નથી કે કોઈ હેતુ પણ નથી. આવી રીતે હેતુ, કારણ, ધ્યેય, કે વિશિષ્ટત્વની ઉપાસના વિના જે મર્યાદાઓ રાખવામાં આવે છે એ મર્યાદાઓએ એમના મૂળ ગુણને ખોયો છે તે નવા જમાનાનો એક પણ ગુણ કેળવ્યો નથી. એટલે આજે ધણી ખરી જ્ઞાતિઓ—એ હજારો ધંધા કરનારા હજારો વૃત્તિવાળા માણસોનું નિરર્થક સંમેલન હોઈ એ નિરર્થક બની રહેલ છે.

અથવા એમની સાર્થકતા એકાદ ઢંગધડા વિનાની ચૂંટણીમાં ‘આપણી જ્ઞાતિના છે હો’—એવા શબ્દો વડે પ્રગ્નશક્તિનો હાસ કરવા પૂરતી જ રહી છે.

આ પરિસ્થિતિમાં જ્ઞાતિભંજનો માર્ગ લેવાય તે જે વિહ્વળતા પ્રેરિત હોય તો એ પણ એટલો જ નિરર્થક છે.

વિશિષ્ટ ગુણોત્કર્ષ, વૈજ્ઞાનિક પરિશુદ્ધિ અને એક ન સમજી શકાય એવી આંતરઆકર્ષણની સૂચક માર્ગદર્શના—એ ત્રણેનો સમન્વય સાધવા માટે જે જ્ઞાતિઓ પોતાની મર્યાદાને વિશાળ નહિ કરે, અને જે નવરચનાવાદીઓ આ ધ્યેય લક્ષ્યમાં રાખ્યા વિના આંધળિયા બુસકા મારશે—એ સધળા જ પ્રજાકીય નવરચનામાં શરીરનો, મનનો અને ગુણોનો અપકર્ષ લાવશે.

કેવળ નવીનતાની ખાતર કરેલ મર્યાદાલોપનો કાંઈ અર્થ નથી. કેવળ પ્રાચીનપ્રથા પ્રમાણે મર્યાદા જાળવવાનો પણ કાંઈ અર્થ નથી.

પેટાજ્ઞાતિઓ વડે કોઈ હેતુ સરતો નથી, માટે એમણે જવું જોઈએ. અખિલ ભારતવર્ષીય—એ એક વિશેષણ પછી—ખીજી પેટાજ્ઞાતિનું કોઈ પણ વિશેષણ અશક્ત અવસ્થાના એકરાર જેવું ગણાવું જોઈએ.

જ્ઞાતિઓ પોતાના ચિરંજીવ તત્ત્વનું મર્યાદાથી રક્ષણ કરી, એને વૈજ્ઞાનિક પરિશુદ્ધિનો લાભ આપે : અને એના અચિરંજીવ, માત્ર સમયધમે સ્વીકારેલા તત્ત્વને, ફેંકી દઈ પોતાની વિશાળતા સરળાવે.

તો જ એ રહી શકશે. તો જ એમણે રહેવું જોઈએ.

સર્વભક્ષી કાલ જ્ઞાતિઓને ભક્ષી જન્ય એ અદ્વિસોસનો વિષય નથી. જ્ઞાતિઓ પોતપોતાની વિશિષ્ટતા યોઈ ને પરાધીનતા સ્વીકારશે એ અદ્વિસોસનો વિષય છે.

પ્રજ્ઞના ઉત્કર્ષની સાધનામાં જ્ઞાતિઓની નવેસરથી પરિશુદ્ધિ એ આવશ્યક તત્ત્વ બની રહેશે.

ઉપર ને ‘ આંતર આકર્ષણની સૂચક માર્ગદર્શના ’ એમ કહ્યું છે એ વસ્તુ થોડી વધુ વિચારણાને અંતે વૈજ્ઞાનિકબળ નેવી જણાશે. એક જ દાખલો લઈએ. વિજ્ઞાનના માપ અને પ્રમાણના બાનથી નહિ, પણ, જેને આપણે કેવળ ‘ હથોટી ’ કહીએ એ હથોટીના બળથી આપણા ઘણા કારીગરો વૈજ્ઞાનિક પરિશુદ્ધિને પણ ટક્કર મારે એવું કામ આપી શકે છે. એવી હથોટી એ એક પ્રકારની પ્રમાણબાનની સહજ બનેલી શક્તિ છે. વિલાયતના એક રંગરેજની વાત છે કે, એની ચપટી ચપટી રંગ લઈને મિશ્રણ કરવાની કલાએ એને અદ્વિસુત રંગરેજ બનાવ્યો હતો. પણ જ્યારે એણે જ એનું પ્રમાણ શોધીને રંગ બનાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો ત્યારે એ તદ્દન નિષ્ફળ ગયો ! જ્ઞાતિઓ આવા વિશિષ્ટ અધિકાર માટે અસ્તિત્વમાં રહે એ સમજી શકાય તેવી વાત છે. પણ એના એ અસ્તિત્વમાંથી વિજ્ઞાનનો ઈન્કાર કે ઉપેક્ષા કરવાની વૃત્તિ જવી જોઈએ. અને ક્ષુદ્ધક લોકાચારી વિષયોના જીવન પર્યંત ચલાવાતાં યુદ્ધો જવાં જોઈએ.

ગુજરાતનો પ્રાંતિક વિકાસ

જેવી રીતે માણસ પોતાની વિશિષ્ટતાને લીધે સમાજમાં મહત્ત્વનું સ્થાન મેળવે છે અને સમષ્ટિની ઉત્ક્રાન્તિમાં પોતાનો હિસ્સો નોંધાવી શકે છે, તેવી રીતે આપણી અત્યારની રાષ્ટ્રવ્યાપી સાંસ્કારિક એકતા માટે પણ દરેક પ્રાંતે પોતાનું વિશિષ્ટ ધ્યેય સાધવું પડશે; એવા પોતાના વિશિષ્ટ સર્વાંગીણ વિકાસ વિના સંસ્કૃતિના મહાસાગરમાં પોતાનું કહેવાય તેવું કાંઈ પણ તેનાથી આપી શકાશે નહિ.

એટલે આપણી પ્રાંતિક ભાવના પાસે ત્રણ મુખ્ય પ્રશ્નો આવીને ઊભા છે. એક તો, સર્વાંગીણ વિકાસ સાધવાનો પ્રયત્ન. બીજો પ્રશ્ન, સાંસ્કારિક એકતામાં એનું વહેણ. ત્રીજો પ્રશ્ન, વિશ્વવ્યાપી બલાબલની સાચી તુલના કરવાની એની શક્તિ. આ ત્રીજો પ્રશ્ન એટલા માટે મહત્ત્વનો છે કે અત્યારે કોઈ નાનામાં નાનું ગામ પણ વિશ્વવ્યાપી બળોની અસર નીચે ન આવે એવું શક્ય નથી.

પ્રાંતિક સર્વાંગીણ વિકાસ વિશે દરેક પ્રાંતને પોતપોતાના વિશિષ્ટ પ્રશ્નો છે ને સામાન્ય પ્રશ્નો પણ છે. ઉદાહરણ તરીકે સાધારણ રીતે ગુજરાતીઓ પ્રાંતિક ભાવના પરત્વે વધારે ઉદારતાથી જોઈ શકે છે. અને તેના પ્રમાણમાં મહારાષ્ટ્ર-અંગાળ પછાત છે. તો વિદ્વા સંગીત, ચિત્ર, સાહિત્ય એવી સામગ્રીમાં વિકાસદષ્ટિએ એ બન્ને પ્રાંતો ધણા આગળ છે. એટલે દરેક પ્રાંતે પોતાના વિશિષ્ટ

પ્રશ્નોનો પોતાની રીતે ઉકેલ લાવવાનો હોય છે. તેમાં કેટલીક વખત અતિ ઉત્સાહી કાર્યકર્તાઓ લાભને બદલે નુકસાન પણ કરી બેસે છે. દાખલા તરીકે સાહિત્યદષ્ટિએ હિંદી પાસેથી ગુજરાતને બહુ ઓછું મળે તેમ છે. પણ એનું રાષ્ટ્રભાષા તરીકેનું ગૌરવ ગણવવા એના પ્રત્યે લોકો ઉદાસીન ન રહે એ જોવું જરૂરનું છે. પણ હજી તો ગુજરાત પોતાના પગભર પોતાની ભાષામાં માંડ માંડ થતું આવે છે, તે પહેલાં એના ઉપર હિંદીનો બોજો મૂકવામાં આવે કે એ બોજ આડે એ પોતાની પ્રાંતિક ભાષાનો વિકાસ પણ સાધી શકે નહિ, તો એ વસ્તુ લાંબે ગાળે બન્ને ભાષાને નુકસાન કરવા ઉપરાંત ગુજરાતને એની પોતાની સંસ્કારિતામાં પીછેહઠ કરાવનારી પણ નીવડે. રાષ્ટ્રભાષાને ક્લેશ પણ ઓછું મહત્ત્વ આપ્યા વિના, પ્રાંતમાં એના સ્થાનનો નિર્ણય કરવાનું કામ જેટલું બને તેટલું વધારે, અભ્યાસ દ્વારા નહિ, પણ અભ્યાસ વિનાનાં સાધનો દ્વારા રેડિયો-સિનેમા દ્વારા રાખવું જોઈએ. અભ્યાસ તરીકે નિશાળોમાં થતો એનો ઉપયોગ એ કદાચ લાંબે સમયે કંટાળાજનક ને નિર્થક લાગ્યા વિના નહિ રહે. અત્યારના અભ્યાસક્રમમાં ઘટાડો કર્યા વિના નવા વિષય તરીકે હિંદીને દાખલ કરવામાં એક રીતે માનસિક હાસ પણ છે. અત્યારના વિષયો પરત્વે બાળકોને જેટલો કંટાળો છે તેટલો જ કંટાળો હિંદી પ્રત્યે આવશે ને જેમ અંગ્રેજી ભાષામાં ગુજરાતીનો ખાંચડીપાક બનાવ્યો તેમ કદાચ હિંદી દ્વારા નવો ખાંચડી પાક પણ થશે.

રાષ્ટ્રભાષાનું ગૌરવ જ્યારે રાજદ્વારી પુરુષો સ્થાપવા મથે ત્યારે તેમણે એ વિષે કેળવણીકારો, લેખકો ને સર્જકોની ઉપેક્ષા ન કરતાં એમના અભિપ્રાયોને વજન આપવું જોઈએ ને જેટલા બને તેટલા વિશેષ અભિપ્રાયો મેળવવા જોઈએ. કોઈ પણ દેશમાં-પછી એ ભલે ગમે તેવા ઉદાર રાજદ્વારી પુરુષોથી નિયંત્રિત થતો હોય છતાં-એમાં વિચાર કરી શકે તેવા પુરુષો પ્રત્યે ધૂણા દર્શાવવામાં રાજદ્વારી પુરુષો કોઈ દિવસ પાછા હસતા નથી.

ઇંગ્લેંડમાં ખર્નાર્ડ શો મેટા ચિંતક છે, પણ એનો રાજદારો પુરુષોએ કોઈ દિવસ હિસાબ ગણ્યો નથી. એટલે જે વિષય ખરી રીતે ડેળવણીકારો માટે મહત્વનો છે તેનો નિર્ણય એકાદ નિયમથી કરી નાખવામાં કે બહુમતીથી કરવામાં પણ એકંદરે પ્રગ્નને નુકસાન છે. એ વિચારને પ્રગ્ન સમક્ષ ઘણો વખત સુધી વહેતો રાખવો જોઈએ.

પ્રાંતના સર્વોચ્ચ વિકાસ માટે પ્રાંતીય ભાવનાની ખીલવણી જરૂરી છે.

એ ભાવના જ્યારે પોતાના યોગ્ય સ્થાનથી વધારે દૂર જાય છે છે ત્યારે જ એના ઉપર નિયંત્રણ જરૂરી છે. અત્યારે ગુજરાતનાં સાહિત્ય, ચિત્ર, સંગીત, નૃત્ય, રંગભૂમિ, નાટકો, મેળાઓ, ઉત્સવો, વ્યાયામો-સમૂહ મિલનો-સઘળાંમાંથી ગુજરાતનો ધ્વનિ ઊઠવો જોઈએ. મેંગાલી રાગડામાં કવિતા ઉતારી એ ગુજરાતનાં છોકરાં પાસે મૂકવી એમાં ગુજરાતના કવિઓએ પણ શરમ ગણવી જોઈએ. ગુજરાતનું પોતાનું સ્વતંત્ર વ્યક્તિત્વ વિકસે-ને એનાં સંસારી તત્ત્વજ્ઞાનીઓની ને ભજનિકોની પરંપરાની પેઢે-સંસાર, સમૃદ્ધિ ને સંસ્કૃતિનો સમન્વય ગુજરાત સાધી બતાવે, એ એની સૌથી વધારે સુંદર અને કદાચ ચિરસ્થાયી પ્રણાલિકા છે. એની પ્રાંતિક વિશિષ્ટતા એના સંસ્કારની સૌને પ્રિય લાગે એવી સૌરભમાં રહી છે. એના પ્રાંતિક અભિમાને ખીમ્મને હણ્યા નથી કે દુભવ્યા નથી. આજે ગુજરાત પોતાના પ્રાંતિક વિકાસ માટે એના લોકનાયકો પાસે આવી દૃષ્ટિની અપેક્ષા રાખે છે.

વિશ્વવ્યાપી બહાવણની તુલના કરવામાં ગુજરાતીઓ પાછા પડશે તો પોતાનાં વ્યાપાર, સમૃદ્ધિ ને સંસ્કારિતા-સઘળાં ગુમાવી ખેસશે.

એટલે રાજકારણ ગમે તેટલું બળવાન ને વ્યાપક તત્ત્વ થયા મથે-અને એણે થવું જ જોઈએ, તોપણ એ પ્રાંતના સર્વોચ્ચ વિકાસ, ખાસ કરીને પ્રાંતની વિશિષ્ટતા દ્વારા સઘાતા સંસ્કૃતિવિકાસને પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયત્ન કરે, તો જ એની લાંબે ગાળે ફતેહ છે. કારણ કે તો એને જે પ્રગ્નનું ખીલવણ મળે તે સાચું હોય; બળવાન, તેજસ્વી, સ્વતંત્ર

વિચારશક્તિવાળા જીવાનોનો ટેકો. નહિતર તો પછી ટોળાં હાલી જીડે. ટોળાં માને કે આપણા ભેગાં થવાથી પૃથ્વી ધ્રુવે છે. ને જે વખતે પરદેશી સત્તાનો માત્ર એક ફટાકડો ફૂટે કે આંતર વિગ્રહની એક ચિનગારી કોઇ પ્રગટાવે ત્યારે ટોળાને શું કરવું એ પણ ગમ ન હોય. કારણ કે એમનામાં વિચાર કરવાની શક્તિ જ ન હોય—માત્ર શબ્દોને અનુસરવાની જ શક્તિ આવી હોય.

સર્વાંગીણ વિકાસ સાધવો હોય તો પ્રાંતની વિશિષ્ટતા શામાં રહી છે એ લોકસેવકો ને લોકનાયકોએ જાણવું જ જોઈએ. એમનાથી પ્રાંતનાં કલા-સાહિત્ય-કવિતા-પ્રણાલિકા અને સામાન્ય સંસ્કાર-ભૂમિકાની લેશ પણ ઉપેક્ષા કે મસ્કરી કરી શકાય જ નહિ.

વિદ્યા અને સંસ્કારની કોઈ પણ ભૂમિકાને કૂર ઉપહાસનો વિષય બનાવી પ્રજાને દોરવાનો દાવો કરનારા ઘણા વખત સુધી ગમે તેટલાં લાંબાં ટોળાં ભેગાં કરે, છેવટે જ્યારે ઓટ આવે ત્યારે પ્રજા ત્યાંની ત્યાં હોય છે—ન એ આગળ વધે, ન પાછળ જીએ.

એટલા માટે અતિ ઉત્સાહી કાર્યકર્તાઓએ પોતાના ઉત્સાહમાં ગુજરાતનો સાંસ્કૃતિક વિકાસ રૂંધાતો નથી એ હમેશાં જોવું રહે છે.

રાષ્ટ્રભાષા પ્રાંતભાષાને ન રૂંધે—રાષ્ટ્રપ્રેમ પ્રાંતવિકાસને ન અવમાને એ સ્થિતિ પ્રત્યે પણ નજર રાખવી રહી.

રંગભૂમિનું સર્જન

રંગભૂમિને ધાર્મિક ગદ્યનતામાંથી ઉત્પન્ન થયેલી કહી શકાય. નિત્યજીવનના સામાન્ય કાર્યક્રમમાંથી માણસ ધ્રુવીભર પોતાની જાતને જીએ લાવવા પ્રયત્ન કરે-પ્રાર્થનાદ્વારા, ધાર્મિકવિધિઓદ્વારા, ભજનો-દ્વારા-અને એ રીતે પોતાને, પોતાના પાડોશીઓને, જીવંત સૃષ્ટિને, નવા દૃષ્ટિબિંદુથી જોવાનો પ્રયત્ન કરે, એમાં રંગભૂમિનું ખીજ રહ્યું છે એમ કહી શકાય.

સુધારાએ, ઉદ્યોગવાદે, પ્રગતિવાદે, માનવ લાગણીઓ ઉપર અને ભાવનાઓ ઉપર તેમ જ માનવસ્વભાવની મહત્ત્વાકાંક્ષાઓ ઉપર અમુક પ્રકારની મર્યાદાઓ મુકી છે, અને આ પ્રમાણે નિત્યજીવનના ધોંધાટને લીધે અતૃપ્ત રહેલી લાગણીઓની અને ભાવનાઓની જરૂરિયાતોને માનવ સમક્ષ રજુ કરવી એ રંગભૂમિનું એક કર્તવ્ય થઈ પડ્યું છે.

આ હેતુથી દરેક પ્રકારની સંસ્કૃતિએ ભૂતકાળમાં પોતપોતાને અનુકૂળ આનંદપ્રમોદનો પ્રયત્ન કર્યો હતો. ગુપ્ત સમયમાં થતા ‘સામંજ’ની પેઠે, જનતાની સમક્ષ કોઈ એવું દૃશ્ય રજુ કરવામાં આવતું કે જે માણસના અંતરની ઊંડામાં ઊંડે ખેડેલી વૃત્તિ માટે જરૂરી હોય, અને છતાં જે કોઈ કારણથી વ્યક્ત થતું ન હોય અથવા જેનું અસ્તિત્વ ભાન પુર્વકના પ્રયત્નથી અણુઅણુ હોય. જેટલું માણસનું અનુભવનું વૈવિધ્ય તેટલું જ વૈવિધ્ય આ આનંદદર્શનમાં પણ હોય. શીંગલાં ઘેટાં ને કુકુટની લડાઈથી માંડીને સુંદરમાં સુંદર રંગમંડપની

આયોજના સુધી એનું કાર્યક્ષેત્ર હોય; ભવાઈઓથી માંડીને મૌન ની ગહનતમ વાણી સુધી એ ફેલાયલું હોય; મદારી, ભાંડ, ભવૈયા, બહુરૂપી ને બહુચરાજીના ભક્તોથી માંડીને કાલીદાસ ને ભવભૂતિની સર્વોત્તમ કૃતિઓ સુધી એની ભૂમિકા હોય.

જીવનસંગ્રામ જેમ જેમ સંકુલ થતો ગયો અને રંગભૂમિઓનું સંચાલન વ્યાપારી ક્ષેત્રનું એક આકર્ષણ થઈ પડ્યું તેમ તેમ, ભાવનાઓ અને વિચારો કરતાં સ્થુલ લાગણીઓના પ્રદર્શનને લીધે થતી પૈસા ખારીની ભીડ વધુ ને વધુ મહત્ત્વ મેળવતી ગઈ. આ ભીડને લીધે રશિયાના સંજ્ઞકોએ પોતાનો નવો જ ચીસો પાડ્યો ને નવી રંગભૂમિ રચના કરી. આપણે હાં પણ નવી રંગભૂમિ સરજવ્યા વિના બીજાને કોઈ રસ્તો નથી. પણ નવી રંગભૂમિ સરજવવી એટલે, અધુરા અબ્યાસને પરિણામે, ઘણા માનવાને દોરાય છે તેમ, માત્ર કાચી રચનાઓ, જેમને સમજ્યા વિના જ સાહિત્ય કૃતિઓ માનવામાં આવે છે, તેવી સાહિત્યકૃતિઓ રજુ કર્યાં કરવી એવો અર્થ નથી. આ અભિપ્રાયને પુર્વગ્રહથી દૂષિત ગણવા કોઈ કોઈ પ્રેરાય તો તેમની ખાત્રી માટે અત્યારની નુતન રંગભૂમિના સર્જક માઇકેલ એન્જેલની વિચારસૃષ્ટિ સમજવી ઠીક પડશે; એકલી બુદ્ધિ પ્રેરણા વિના પાંગળા છે. જ્યારે માત્ર લાગણી મારફત માનવહૃદયના ઊંડાણને પહોંચવાનો પ્રયત્ન પુરતો નથી. લાગણી વિચારમાં અને વિચાર ભાવના કે આદર્શમાં સુંદર રીતે ગુંથાઈ જવાં જોઈએ. બુદ્ધિની એ પાળોની વચ્ચે વહેતી લાગણી એટલે કલાસર્જન એમ કાંઈક કહી શકાય. આપણે પણ સાહિત્યકૃતિઓને એવી કસોટી ઉપર કરીને રજુ કરવી જોઈએ.

ઉદાહરણ તરીકે એક આધુનિક પ્રશ્ન લઈએ. ગ્રામજીવનને અને ગામડાંઓને નવેસરથી રચવાં હોય તો જેટલો ભાર ચરખા ઉપર મૂકવામાં આવે છે એનાથી લેશ પણ ઓછો ભાર રંગભૂમિસર્જન ઉપર મૂકવામાં આવશે તો ગામડાંઓ નહિ જ સરજાય. આનંદવિનોદ-દાસ માનવ હૃદયમાં રહેલી કલ્પિત વૃત્તિઓને જડમુળથી ઉખેડી

નાખવી અને આવી વૃત્તિઓને રંગભૂમિદ્વારા હમેશાં થોડી થોડી મૂર્છા આપતાં આપતાં-એક વખત એવો આવે કે જ્યારે નીતિ અને સત્ય શોધવાં ન પડે, પણ અનીતિ અને અસત્ય શોધવાં પડે એવી સમાજની સ્થિતિ થઈ જાય. આવાન કાર્પનિક લાગે છે ખરી, પણ દુનિયામાં સઘળી જ મહાપરિવર્તનની ક્રિયાઓ કાર્પનિક હોય છે; માત્ર દગલયાજી ને ધાંધલ કાર્પનિક નથી હોતાં. શાંત પરિવર્તનની દરેક ક્રિયાનો પાયો પ્રથમ કાર્પનિક પર જ નિર્ભર હોય છે.

જીવનની સઘળી સુંદરતાને જાગૃત કરવા માટે, હરેકે હરેક ક્રિયા તાલબધ્ધ અને મહાક્રિયાની સાથે મેળ લેતી હોવી જોઈએ. ઉદાહરણ તરીકે, આપણા રાષ્ટ્રઘડતરની મહાક્રિયા અત્યારે ચાલી રહી છે. આપણાં સંગીત, સાહિત્ય, નાટક, સીનેમા, રંગભૂમિ, વ્યાયામ, સ્વદેશીપ્રદર્શન, શિક્ષણ, કેળવણી, સમાજસેવા, એ સઘળાં જ અંગોની એ મહાક્રિયાની સાથે તાલબધ્ધતા જોઈએ. વ્યક્તિત્વ ગુમાવ્યા વિના સમષ્ટિમાં સહકારી બનવું એ જેમ જીવનની કલા છે, એ પ્રમાણે પ્રાંતીય અસ્થિતિ ગુમાવ્યા વિના, કે હરેક વિષયને પોતાના યોગ્ય સ્થાનથી જાણ કર્યા વિના, તેના રાષ્ટ્રઘડતરમાં મેળ મેળવી લેવો, એ ઘણા જોયા પ્રકારની સંસ્કારિતા અને વિશાળ સદાનુભૂતિ માગી લે છે: સામાન્ય રીતે જ્યારે મંથનકાળ ચાલતો હોય છે ત્યારે માણસની દષ્ટિ સંકુચિત બને છે. તેના તાત્કાલિક યુદ્ધભૂમિના પ્રેમને ઘણી વસ્તુઓ અસ્થાને અને અયોગ્ય લાગે છે. જ્યારે રાષ્ટ્ર યુદ્ધ કરતાં હોય ત્યારે એકાદ પાણિનિ વ્યાકરણ લખે એને અપહિંતો અને અર્ધદુષ્ટો રાષ્ટ્રદ્રોહ ગણે છે; ખરી રીતે એ રાષ્ટ્રપ્રેમ છે, અને જોયા પ્રકારનો સંયમધર્મ છે. જો એનામાં કોઈ તાકાત ન હોત ને એ જ્ઞાતિજાતિ મેઠો રહ્યો હોત તો એ ભયંકર વિદ્રોહી ગણાત ખરો.

આપણે ત્યાં મંથનકાળ ચાલે છે, એટલે જ જરૂરી છે કે અભ્યાસ, કેળવણી અને સંસ્કારનાં બીજ પોષે તેવા હરેક પ્રયત્નને મેળબધ્ધ રીતે થવા દેવો.

ગુજરાતીઓ સંસ્કારે ને શિક્ષણે વ્યાપારી પ્રજા છે. એ પ્રજામાં જેમ કેટલાક દોષો છે. તેમ કેટલાક ગુણો પણ છે. પ્રસંગે એક લાખ ખર્ચી નાખનારો ગુજરાતી પ્રસંગ વિના એક જઈ પણ ન ખર્ચે. ગુજરાત વ્યાપારમાં આગળ વધ્યું તો સંસ્કારમાં નયળું રહ્યું. આ જમે ઉધારની બાજુ બરોબર મેળવી દેવાનો પ્રયત્ન જો થાય તો હિંદના કોઈપણ પ્રાંતના કરતાં ગુજરાતનો કુદ્રુદ્રુધ્વજ વધારે ઊંચો હોય.

એટલા માટે પહેલાં તો નાટક લખીને પ્રત્યેક મંડળ નાટકો ભજવે એવી અધિક્યરી શરૂઆતને બદલે રંગભૂમિની જ એક મહા સંસ્થા ઊભી કરવી ઘટે.

પ્રાચીન અર્વાચીન શાસ્ત્રીય અભ્યાસ કરી, અવાજ, વાચા લય, અને અભિનયદ્વારા માનવમાં સૂતેલી સઘળી લાગણીઓને જગાડવાનું બળ જેમણે મેળવ્યું હોય એવા થોડા, અભ્યાસી, શાસ્ત્રની તાલીમવાલા, સંસ્કારી નટ-નટીઓ સરખાવનારી એક ‘એફેડેમી’ અથવા નાટ્યમંદિર સ્થાપવું. આ નાટ્યમંદિરમાં યોગ્ય વિદ્યાર્થીઓને અને વિદ્યાર્થીનીઓને સુયોગ્ય શિક્ષકો દ્વારા તાલીમ આપી નાટકને ભજવવા માટે તૈયાર કરવાં. આવી રીતે સતત અભ્યાસદ્વારા, જન્મસિદ્ધ શક્તિઓનો વિકાસ કરનાર તરણોત્તી ઉપાસના સિવાય, બીજી કોઈ પણ રીતે રંગભૂમિનો ઉદ્ધાર શક્ય નથી.

આ ‘સ્કુલ’ નો અભ્યાસક્રમ, એનું પુસ્તકાલય, એનું રંગભૂમિ સીનેમાની ચર્ચા કરતું માસિક, એનું યોગ્ય શિક્ષકવૃંદ, એની તાલીમી મંડપભૂમિ, એ સઘળાંની એવી રીતે રચના કરવી કે સમસ્ત ગુજરાત કોઈ પણ ખતના બેદરબાવ વિના એનો લાભ લઈ શકે અને ગુજરાતનું પોતાનું જે જૂનું ધન છે, લોકસંગીત, સમુદ્વૃત્ય, ગરબા, ગરબીઓ, વગેરે-એ સઘળાં પણ આંદો અભ્યાસીઓ દ્વારા વધુ સંસ્કારી બને.

નાટ્યમંદિરમાં આવી રીતે તૈયાર થયેલું શિષ્યવૃંદ આખા ગુજરાતની જુદી જુદી રંગભૂમિઓને નટો પૂરા પાડે. અમદાવાદ, મુંબઈ, મુરત, ભરૂચ, મદ્રાસ, રંચુન, વડોદરા, ઝરીઆ, કરાચી વગેરે

મુખ્ય મુખ્ય ગુજરાતી થાણાઓમાં એક એક કામચલાઉ રંગભૂમિ થાય, અને તે દરેક સ્થળ આ કેન્દ્રસ્થાનેથી નટો મેળવી પોતપોતાની રંગભૂમિનો કાર્યક્રમ આગળ ધપાવે.

પરંપરાંતીય રંગભૂમિને મુકાબલે, ખાસ કરીને અંગ્રાજાને મુકાબલે, ગુજરાતી રંગભૂમિ નીચી પંક્તિની લાગે છે. તેનું મુખ્ય કારણ તાલીમની ખામીમાં રહ્યું છે. અવાજ, શબ્દ, લય કે અભિનયની કેળવણી વિના, કેવળ હાથ પગનાં લટકાંથી નટ થવું એ ઘણું જ શરમભરેલું મનાવું જોઈએ. ગુજરાતીઓની ઘણી મોટી વસ્તી-ખાસ કરીને વાણિયા, અલ્પક્ષત્રિય પાટીદાર વગેરે સંસ્કારી મણાતી કામોમાં તો હજી શુદ્ધ શબ્દોચ્ચારણુ પણ શીખવવું પડે તેમ છે. અલ્પજ્ઞતા આ ખામી કેળવણીને લીધે જ છે. પણ રંગભૂમિ પર ઉતરેલા નટે પોતાની હરેક ક્રિયા પર કેવો કાબુ મેળવવો જોઈએ, તેનું ઉદાહરણ ઇંગ્લેંડ જઈ આવેલ એક મિત્રના વાર્તાલાપમાંથી આપવું યોગ્ય ધાંડું છે. શેક્સપીયર જેવા મહાકવિની કૃતિમાં અમુક જગ્યાએ અમુક શબ્દ કયા અર્થમાં છે એ જાણવા માટે વિકાનો ને પાંડિતો, રંગભૂમિમાં જઈ, વિખ્યાત નટોના શબ્દોના ઉચ્ચારણોનો અને અભિનયનો અભ્યાસ કરવો આવશ્યક માને છે.

‘એખોવ થીયેટર સ્ટુડિયો’ના પરિપત્રમાં દાખલ થવા ઇચ્છનાર ઉમેદવાર માટે અભ્યાસક્રમ આપેલો છે, તેમાં નીચેની હકીકતો તો આપણા એક જ રાગડે હાઈસ્કૂલોમાં ગદ્યવૈતરું કરતા શિક્ષકોને પણ ઉપયોગી થઈ પડે તેવી છે.

‘કર્ણુરસનો એક ગઘ ફકરો અને હાસ્યરસનો એક ગઘ ફકરો એ લ વા ની ઉમેદવારની તૈયારી હોવી જોઈએ’

આવી પરીક્ષા તો આંહી કોઈ ક્ષેત્રું નથી એટલું સારું છે, બાકી ગુજરાતના રંગ સાહિત્યમાં કયા કર્ણુરસના ને કયા હાસ્ય-રસના ફકરા છે એની જ ઘણાને ખબર નહિ હોય.

કોઈ કોઈ વખત હાઈસ્કૂલોમાં નાટ્ય પ્રયોગો થાય છે ખરા,

પણ એ જ બતાવે છે, કે આ બાબતમાં કેટલી દષ્ટિવિહીનતા—શિક્ષકવર્ગમાં પણ ઘર કરી રહી છે.

એટલે આવી સધળે ફેલાયલી ખરીબી—ખાસ કરીને વિચારની ખરીબી—‘Poverty of thoughts’ એનો ઉદ્ધાર કરવો હોય તો, ગુજરાતને આંગણે એક કેન્દ્રસ્થ અભ્યાસસંસ્થા સ્થાપવી જોઈએ. શિક્ષણ એકડે એકથી શરૂ થાય—અને હિંદના બીજા પ્રાંતના, રશિયન થીએટરના, જર્મન થીએટરના, આપણી ભવાઈના, ભરતમુનિના, સધળાં જ સાધનોમાંથી એક નવી જ રચના થાય એ ધ્યેય રાખવું જોઈએ. ગુજરાતની રંગભૂમિનો અત્યારનો ઉદ્ધારક કાર્યક્રમ છે, તેમાં અભ્યાસની ઊણુપ, સાધનોની નિર્મળતા, અને શિક્ષણ સંસ્કારની જે ખામી હશે, તે આવા પ્રયત્નથી ઊડી જશે, તો ભવિષ્યમાં એક સમગ્ર સંસ્થા દ્વારા ગુજરાતની અનેક રંગભૂમિઓને પોષી શકશે. જેવાનું આટલું જ છે; ગુજરાતીઓને બહુ નાનાં સ્વપ્નાંથી સંતોષ થઈ આવે છે. બહુ નાની સિદ્ધિઓથી રાચવાની એમને ટેવ છે. એક ઉગ્ર અસંતોષ—અભારની પરિસ્થિતિ માટે, અને એને માટે અખાળા કૃપાં વિના, શાંત તપોભૂમિ સરજવાની તરણીની તૈયારી, અહમદમિકાનો મૂળથી ઉચ્છેદ અને સંઘટનનું સોનું ન થાય ત્યાં સુધી વસ્તુને પરિપક્વ થવા દેવાની શાંત ધીરજ—આટલું જો થોડાક તરણો ફેળવી લેશે, તો તેઓ નવું ગુજરાત રચી શકશે. અને આમાંથી એક પણ વસ્તુની ખામી હશે તો કાંઈ જ નહિ થાય.

વૃંદવાદનમાં જેમ દરેક વાજાંત્ર પોત-પોતાનું માધુર્ય દાખવીને, છવટે તો, સર્વસાધારણ ગાનમાં પોતાના સ્વરને ભેળવી દે છે, તેમ આ રંગભૂમિ સર્જનમાં પણ સૌ પોતપોતાની યથેચ્છ કાર્યપ્રણાલિકા આપતાં છતાં, એક કેન્દ્રમાં ભળી જઈને, ગુજરાતવ્યાપી નવી રંગભૂમિ સરજાશે, એ મહદ્ સ્વપ્નમાં પોતાના વિચારો વહેતા મૂકે.

રંગભૂમિ એ પણ વિશિષ્ટ રીતે માનવને વધારે માનવ બનાવવાનો એક પ્રયત્ન છે. ખરી રીતે પૂછો તો સંગીતકારો, લેખકો

વાજિંત્રકારો, નટો, નટીઓ, દર્શકો, જોનારાઓ, એ સઘળાઓ જાણે ભેગા મળીને જીવનના એકાદ પ્રશ્નનું માનસિક પૃથક્કરણ કરી કાઢક નવી જ સમાજરચના કરવાની પ્રાથમિક તૈયારી કરે છે. અલગલગ આ તૈયારી અત્યંત શાંત, ધીમી, સંસ્કારી, દૃઢ અને માનસિક ફેરફારો પર અવલંબેલી હોઈ, એકદમ દેખાઈ આવે એટલો ફેરફાર એકદમ દેખાડી શકતી નથી. પણ માનવ દેખાડે એટલું કરે છે કે ખરી રીતે તો એ નથી દેખાડતો તે જ કરે છે ? અને જો આ પ્રમાણે રંગભૂમિ એ પણ પ્રજાને સંસ્કારી બનાવવાનો પ્રયત્ન છે, તો કોઈ પણ શહેરની મ્યુનિસિપાલિટી રંગભૂમિના સર્જનમાં સક્રિય ફાળો લીધા વિના પોતાને સંસ્કારી ગણી શકે ખરી ? સંસ્કારી શું, પોતાને સુધરેલી પણ કહી શકે ખરી ? અને આપણા ગુજરાતમાં આવી દષ્ટિવાન સુધરાઈ સંસ્થાઓ કેટલી ?

પણ કાલ કાલનું કામ કરે છે. આજે સૌને લાગ્યું છે કે સ્વાતંત્ર્યનો આધાર સામર્થ્ય ઉપર અને સામર્થ્યનો આધાર સંસ્કારિતા ઉપર છે. એટલે રંગભૂમિ જેવા જનઆપી પ્રયાસો ક્યે જ છૂટકો છે.

નવલિકા

દુનિયાના જન્મની સાથે મારે જન્મ; એના મૃત્યુની સાથે મારું મૃત્યુ. જ્ઞાની અજ્ઞાની અર્ધજ્ઞાની કોઇને મારા વિના ચાલ્યું નથી; કોઇને મારા વિના ચાલશે પણ નહિ. ઉપનિષદકારથી માંડીને ભાગવતકાર સુધી અને ભાગવતકારથી માંડીને સામળ ને નર્મદ સુધી સધળાએ મને એક કે બીજા રૂપે આરાધી છે. કોઇએ મને કથા રૂપે વર્ણવી. કોઇએ ઉપકથા ગણી. કોઇએ આડકથા માની. કોઇએ મને દૃષ્ટાંત રૂપે ઠરાવી. પણ એક કે બીજે રૂપે મોટા તત્ત્વજ્ઞાનીથી માંડીને અણુઘડમાં અણુઘડ ઐરાં સુધી સધળાંએ મારી ચરણુરજ સ્વીકારી છે. જેણે મને તિરસ્કારી હોય એવો કોઇપણ માણસ હજી સુધી મારા ધ્યાનમાં આવ્યો નથી. હા, એક વર્ગ છે. નિષ્ક્રિય અને નિષ્કૃળ પડિતોતો. એ મને એટલા માટે ધિક્કારે છે કે, એમને હું હંમેશાં હાથનાથી દબને નાસી જનારી સ્વૈરવિહારિણી છું. જે દુનિયા સાથે તન્મય હોય, જે એની સાથે હસે, રડે, શ્વાસ લેયે અને છતાં જેનામાં પોતાનો અનોખો પ્રાણ પણ હોય, એને ત્યાં હું આશ્રૂપણુ ભરિત ચિરયૌવના રૂપે વસું છું. જે મને પોતાના કૃત્રિમ પ્રાણથી પોતાં એને ત્યાં હું આવતી જતી વિવેક પ્રૌઢા બનીને બે ધડી બેસી આવું છું; પણ મને અત્યંત પ્રિય તો એ છે, જેને મારી પેઠે જ, વિશ્વક્રમમાંથી પરિમલ લેવાની શક્તિ હોય, જેને મારી પેઠે જ

ત્રિકાલાખાધિત ચૈતન્યનો કાંઈક પણ પરિચય હોય. મને બરાબર યાદ છે કે એવો મારો કોઈ ભક્ત, એકાંત રાત્રિમાં ને મૂક તારા-ઓના સાન્નિધ્યમાં, જ્યારે મને શણગારવા બોલાવે છે, ત્યારે મારા નુપૂરજંકારથી એનું ધ્યાન ભંગ ન થાય એની સંભાળ રાખતી હું, એક તરફ, શિયાળાની ઠંડી શીતળરાત્રિની પેઠે સોડિયું વાળીને બિભી રહું છું. મારો કોઈ ભક્ત રશિયામાં હોય, કોઈ અંગાળમાં હોય, કોઈ ઈંગ્લાંડમાં હોય, કોઈ ફ્રાન્સ કે ઈટાલીમાં હોય; પણ એ જે આભૂષણો મને ધરાવે છે તે વિવિધરંગી ને વિવિધનામી છતાં સત્ત્વમાં એક સરખાં જ હોય છે.

અને મને પણ કેવા કેવા અનુભવ અલંકાર સાંપડ્યા છે?

નવવધૂના ધીમે ઉચ્ચારાતા પ્રેમશબ્દથી માંડીને ભગવાન શંકરના તત્ત્વજ્ઞાન સુધીના સન્નળા શબ્દોએ મને શણગારી છે. હું હસી છું. રડી છું. ઉપાલંબ આપ્યો છે. ખેવકૂદ બની છું. મૂખીં ઠરી છું. વીરત્વથી ગર્જી છું. શંગારથી રાચી છું. કરુણારસે આર્દ્રબની છું. અદ્ભૂતતાથી મુગ્ધ થઈ છું. અને છતાં એમાંના કોઈ રસના મહા-સાગરનો અવધિ તો હજી મેં પણ જોયો નથી. મને કોઈએ બતાવ્યો નથી. મને શંગાર સન્નવતાં. કોઈએ, પ્રિયતમની પેઠે કૂલના પરિમલ જેવા સુગંધીશ્વાસે ચુંબન કરી લજ્જાન્વિત કરી છે, તો કોઈએ પંચદશી જેવા અત્યંત અટપટા તત્ત્વજ્ઞાની સ્પર્શથી, જીવન પછીના જીવનના પડદાઓ બતાવ્યા છે; કોઈએ સંયુક્તાની પાનીને લાગેલ હોનાના રંગે મારા ચરણનખ રંગીને મને રોમાંચક બનાવી છે, તો કોઈએ પોતાના જીવનકલહના કાંકરા વેરીને મને એના ઉપર ચઢાવી છે. મને સર્વાંગ શંગારભરિત કરનારો તો ક્યારેક જ આવે છે. પણ એ જ્યારે આવે છે ત્યારે એનાથી હું મુગ્ધ બનું છું ને એ મારામાં મુગ્ધ બને છે.

મારામાં નવવધૂની શરમ છે. યૌવનાની મસ્તી છે. પ્રૌઢાને વિવેક છે. ડોશીઓનું ડહાપણ છે. એટલે મને સર્વ વયના, સર્વદેશના ને

સર્વકાલના મનુષ્યો ચાહે છે. લાખો રૂપિયાનાં હીરાસત્તજડિત કંકણ ધારનારી રાજરમણીઓએ મને જોઈને આનંદાશ્રુ સાર્યાં છે, તો કંગાલમાં કંગાલ ઝૂંપડીને પણ મેં આશ્વાસન આપ્યું છે. મન્દ્રેન્દ્રનાયકોએ જેમને જોઈને માનથી મસ્તક નમાવ્યાં, એવા રાજપુત્રોએ મને સાંભળીને, નમ્રતાથી ભગવાં પહેર્યાં છે, તો લંપટમાં લંપટ પુરુષોએ મને જોઈને નારી માત્રને જનની ગણવાનું અદ્ભુત પરિવર્તન દેખાડ્યું છે. પણ હું પોતે કાંઈ નથી—જે મને ધારે, એનામાં જે હોય, તે મારામાં આવે છે. ભગવાન તથાગત મને બોલાવે, હું એમની પાસે જાઉં, અને એ કોણ જાણે કેવો સ્પર્શ મને કરે કે, આખી દુનિયાનું દિલ ડોલાવનારું સામર્થ્ય મારામાંથી પ્રગટે: કોઈ ભગવાન કાષ્ટર જેવો મને ધસારત કરે, અને મારા નામે જનતાનું પથ્થરહ્રદય પીગળીને પાણી થઈ જાય; એકાદ એકોફ, ગોર્કી કે ટોલ્સ્ટોય મને આટે—અને જુવાનોને માટે જુમજુમાંતરનો જાણે હું દીપક બની જાઉં. ટાગોર શણુગારે—અને મારો દેહ કવિના રૂપે સઘળાના હૃદયમાં ઘર કરી એસે; શરદ્યાયુ, આલ્કાક, ઓ' હેન્રી મોપાસાં કે પો બોલાવે અને હું અમેરિકા ક્રાન્સ અને હિંદના ઘર ઘરમાં, ઘરની રાણી થઈને વિચરું એવી સશક્ત બની જાઉં.

પણ આજે તમારે ત્યાં તો ચૌલુક્યોના સિંહાસનની પાસે પેલા કવિ કીર્તીકૌમુદીકાર સોમેશ્વરે—પાટણનું જે વર્ણન કર્યું હતું, એવી કશા મારી થઈ છે. આચાર્ય હેમચંદ્રે કથેલું એવું વસ્ત્ર કે જે એ વર્ગે વણેલું હોય પણ જેને કોઈ રાજરમણી પોતાના અંગથી દૂર જ ન કરી શકે એવું અણુમોલવસ્ત્ર ધરાવવાને બદલે, પોતાના વાત્રીયા કકગ લઈને આજે સૌ મારી પાસે દોડી આવે છે. હું તે એવાં કેટલાંક ચીંદરડાં પહેરું ને કેટલાંક કેંકી દઉં ?

વસ્તુપાત્ર તેજપાલના જમાનાના જેવો, એવો કો ધીર શિલ્પી નિર્મિત થાય—કે જે મારા અંગઅંગને એવા અનુપમ શણુગાર સગવડે કે દેશવિદેશમાં વિચરતાં પણ જેનું તેજ ઝાંખું ન પડે ? કે સર્વલીણું ન થાય ?

મને જો વાહન તરીકે વાપરવી જ હોય તો મારો એ ઉપયોગ કરનારને બે શબ્દો હું કહી શકું ?

—મારી પાસે જો આટલું જ કહેવારાવલું હોય કે ત્રણ હતા મિત્રો, ફરવા નીકળ્યા, વિક્ટોરીઆ ખાતમાં બેઠા, માંડવી ફેલી ખાધી ને ઘેર આવ્યા—મારી પાસે તમારે જો આટલું જ કહેવારાવલું હોય તો—મને મુક્ત કરશો ? એને માટે તમને બીજી અનેક દાસીઓ મળી રહેશે.

—અથવા તો ‘ હેંડ રે પલ્લી જઈ મારે વાડે, ઉગતે દાંડે ’ આટલો જ સર્વસાર, મારા દેહને નિયોવી નિયોવીને ખેંચવાનો હોય તો, તમારા જડખંઘનમાંથી મને છૂટી કરશો ?

—મને તમે મુક્ત કરો કે ન કરો—મારે માટે એ કાંઈ ખલુ મહત્ત્વનો પ્રશ્ન નથી.

જ્યારે મારો કૃશદેહ તમારો ચિરંતન સાથે કરશે ત્યારે તમે જ પોકારશો, કે ‘ માવડી ! આંહીથી જ આંહીથી જ, —તને જાળવવા કરતાં, હું પસ્તી વેચીશ કાં પસ્તીમાંથી પૈસા પેદા કરીશ, પણ તું આંહીથી જા.’

—એ દશામાંથી તમારે ઉગરી જવું હોય તો આટલું સમજ લ્યો. હું સાહિત્યકૃતિ તરીકે અત્યંત નાનુક છું. જે સ્થાન ફૂલની સૃષ્ટિમાં જૂઠું છે એ જ સ્થાન સાહિત્ય સૃષ્ટિમાં મારું છે. મારો પરિમલ હવામાંથી લેવા જેવો છે. મારે મારું રૂપ છે: અનોખું અને અદ્ભુત. તેમ જ મારે મારી પોતાની હવા છે: એ હવાની સાથે જો તમારી માનસશક્તિનો મેળ મળે, ને તમે મને બોલાવો, તો તો હું સ્વર્ગીય સુરોતો રણતકાર તમને દેખાડું. પણ હું નાનુક છું એમ ધારીને હરકોઈ છોકરું મને અડપલું કરી જાય તો એ બિચારો બસે એના મનમાં ખાંડ ખાય કે એણે મને બોલાવી લીધી. મારો જન્મ મારા મૃત્યુ સાથે જ સંકળાયેલ છે. હું જન્મું છું ને જો મારો જન્મ હવામાંથી પ્રાણ લેતો નથી તો હું તરત જ મરણ પામું છું, મને

એ જ જીવાડી શકે, જન્માવી શકે, પ્રગટાવી શકે ને ફેલાવી શકે જે મારા જન્મમરણનું રહસ્ય સમજે.

હું તો નવલિકા. સાહિત્યવિદ્યાનનું અનુપમ પુષ્પ. મને તમે વિવેચન કરીને પણ પૂરી પિછાની શકશો નહિ. વાંચીને પણ બરાબર સમજી શકો નહિ. સમજીને પણ સારી રીતે જાણી ન શકો. હું તો કોઈ મહાનશિદ્ધીની અમરકૃતિ જેવી. મારો પરિચય મેળવવાને સમયનો, સ્થળનો અને ઋતુનો રંજ જામવો જોઈએ. કોઈ કવિતાની માત્ર એ જ પંક્તિ તમને ધરમૂળથી હલાવી નાખે—ને બીજી આખી કવિતા એમ ને એમ પડી રહે—એવી સૂક્ષ્મ મારી રીતિ. હું તમને હલાવી દઉં—તો માત્ર એ જ શબ્દોમાં : અને નહિતર મારા હૃદયે હૃદય શબ્દ અક્ષર જેવા જડ જ બની રહે.

—એટલે જ હું કહું છું, મારો પરિચય સાધવા માટે કોષક વખત આકાશની એકાદ રસળતી રંગીન વાદળી નિરખો : કોઈ સુરીલા ગજાની અશાસ્ત્રીય સ્વચ્છંદી મીઠાશ કચારેક માણો : કોઈ શિદ્ધીની મહાકૃતિના એકાદ અંગભંગમાંથી પળે પળે નવા નવા જાગતા અર્થ શોધો : કોઈ વનવાટિકામાં નિરાંતે પડ્યા પડ્યા અભાનપણે પોતાનો કંઠ છેડતા નાનકડા ગિરિકોકિલના સ્વરથી અંતરને ભરો—અને હું શું છું એ તમને સમજાશે. વિવેચનમાં હું નહિ મળું. શાસ્ત્રમાં નહિ મળું. અભ્યાસમાં નહિ મળું. હું કુદરતમાં છું. ને તમારામાં છું.

જીવનચક્ર

સ્વત્યશોધનથી બીજો દરજ્જો માનવને નિત્ય વિકાસ પ્રત્યે અભિમુખ રાખનાર કોષ્ટ આદર્શ, વ્યવહારમાં પ્રથિત થયો હોય તો તે પ્રેમનો છે. પ્રેમ શબ્દની વ્યંજના અતિવ્યાપક છે એ ખરું, પણ એનો લક્ષિતાર્થ વ્યવહારમાં તો સ્ત્રી પુરુષના માનસ વ્યાપારને અંગે જ ખાસ કરીને થાય છે. પ્રેમ ખોલતાંની સાથે જ સ્ત્રી પુરુષનો માનસ વ્યાપાર એ અર્થ સાધારણ રીતે સમજાય છે. શબ્દને પોતાના વાચ્યાર્થ લક્ષિતાર્થ ધ્વન્યાર્થ હોય છે — તેમ એક ચોથો અર્થ પણ એને આપવો ઘટે છે. મીરાંખાઈ જેવી કોષ્ટ આનન્દ સંસ્કારી વ્યક્તિ, પોતાના અનુભવને વ્યક્ત કરવાની જરૂરિયાત જુએ, અને એ અનુભવ વ્યક્ત કરે, ત્યારે એ શબ્દમાં એ ત્રણે અર્થથી પર એવો એક ચોથો ‘અર્થ’ રહેલ હોય છે. અને તે કેવળ એટલા જ અનુભવવાળા, સંસ્કારીજનને ગમ્ય થાય છે, બીજાને નહિ. મીરાંખાઈ જ્યારે એમ ખોલે કે,

‘સખસે’ જાચી પ્રેમ સખાઈ’

ત્યારે ત્યાં પ્રેમ શબ્દ એના અતિ વ્યાપક સંપૂર્ણ અર્થમાં લેવાનો છે. ત્યાં પ્રેમ શબ્દ ચિરંતન વિશ્વવ્યાપી એવા કોષ્ટ આધ્યાત્મિક ‘સામર્થ્ય’ માટે વપરાયલો શબ્દ છે. હેમચંદ્રે પોતાના યોગશાસ્ત્રમાં, યોગશાસ્ત્ર લખવાની પોતાની લાયકાત માટે અભ્યાસ, શાસ્ત્રપઠન, ગુરુપરંપરા એ સાથે ‘અનુભવ’ પણ મૂકેલ છે.

પરંતુ આપણે સામાન્ય અર્થમાં જેને પ્રેમ કહીએ છીએ એ સંસારી પ્રેમ એ પણ ખરી રીતે સત્યની પેઠે જીવનઘડતર માટેનો એક અત્યંત જરૂરી અને અનિવાર્ય પ્રયોગ છે. એના વિના જીવનચક્રનું સાતત્ય ન હોય. એમાં પણ શાસ્ત્રપઠન, પરંપરા, અનુભવ સઘળાંની જરૂરિયાત છે. લગ્ન અને પ્રેમ ખરી રીતે તો એક ખીજના પર્યાય તરીકે વપરાવાં જોઈએ. માનવજાત ન્યારે સંસ્કારિતાનું જીયામાંજિંચું ધ્યેય સિદ્ધ કરશે ત્યારે લગ્ન એ પ્રેમ હશે, અને પ્રેમ એ લગ્ન હશે. જ્યાં એક નહિ, ત્યાં ખીજું પણ નહિ હોય. અત્યારે તો લગ્ન સિવાયનાં ખીજાં તમામ કામ માટે માણસ પોતાની પ્રાથમિક તૈયારી કરે છે. એક લગ્ન માટે કોઈને જીવનની કોઈ તૈયારી જરૂરી જણાતી નથી.

આ માનસિક ભૂમિકાનો વ્યવહારની દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં આપણને ત્રણ વસ્તુઓ મળી આવશે : (૧) લગ્નમાં અનેક વ્યવહાર પરિસ્થિતિઓનો વિચાર કરવાનો હોય છે : અને આવેશ પૂર્વક વિચાર કરવાથી એ પરિસ્થિતિઓનું સાચું રહસ્ય મળી શકતું નથી. (૨) પુરુષ અને સ્ત્રી—બંનેનાં જીવન એટલાં અંચળાં બન્યાં છે કે જરાક અસંતોષ એમને ઉગ્ર બનાવે છે, કાં ખિન્ન બનાવે છે. (૩) પ્રેમને—વૃક્ષની પેઠે ઉછેરવાનો છે, અને એને પણ જન્મ વિકાસ ને મરણ હોય છે, એમ માનવાને બદલે, તરુણાવસ્થાની પ્રથમની ખીતઅનુભવી, બોલવા માટે જ બોલાયલી, એવી વાણીને સૌ ‘પ્રેમ’ માને છે; ખરી રીતે એ પ્રેમ નથી. એ તો જીવનમાં પ્રેમની જે કાંઈ શક્યતા છે, તેની શોધ કરવા માટેની એ પૂર્વજાયા છે. એ તો કેવળ તૈયારી માટેનો પૂર્વ પ્રસંગ છે.

આ પૂર્વપ્રસંગને સંપૂર્ણરીતે સમજ્યા વિના એને પ્રેમ માનવામાં આવે તો આજે સંસ્કારી ગણાતાં યુગલો પ્રેમલગ્ન કરીને પછી પાછાં ખીજાં પ્રેમલગ્નમાં પડે છે એવી સ્થિતિ ઉત્પન્ન થવાનો ભય રહે છે.

આપણી પાસે લગ્નની ત્રણ જુદી જુદી પરિસ્થિતિઓ રજૂ

થાય છે. અને એ ત્રણે વિષે વિચાર કરવાની જરૂરિયાત ઊભી થઈ છે. પહેલી સ્થિતિ: જ્યાં બાળલક્ષ્મી થયેલ હોય છે ત્યાં તરુણ પોતાના પ્રથમલક્ષ્મીથી ગમે તે કારણે ન સંતોષાતાં બીજું લક્ષ્મ કરવાની જરૂરિયાત જુએ છે. બીજી સ્થિતિ: એક લક્ષ્મી થયા પછી ને વર્ષો સુધી સુખી જીવન ગાળ્યા પછી, બીજી વધારે સુંદર ને બુદ્ધિમતી સ્ત્રીનો પ્રસંગ પડતાં પુરુષ બીજું લક્ષ્મ કરવા લલચાય છે. ત્રીજી પરિસ્થિતિ: એવાં પણ લક્ષ્મી થાય છે કે જેમાં પુરુષને એ સ્ત્રીની જરૂરિયાત લાગે છે: એક ગૃહિણી તરીકે રહેવા માટે. બીજી સ્ત્રી થવા માટે.

પહેલી પરિસ્થિતિનો વિચાર કરીએ.

બાળલક્ષ્મીની પ્રથા ચાલુ રહે તો આવાં લક્ષ્મી સામાજિક જરૂરિયાત જેવાં બની જાય એ નિઃશંક છે. એટલે આમાં પહેલી જરૂરિયાત બાળલક્ષ્મી અટકાવવાની છે. એ અટકાવવામાં આવે તો આવાં લક્ષ્મી ધણાં ઓછાં થઈ જાય.

પણ ખરી મુશ્કેલી બીજી પરિસ્થિતિમાં રહી છે. ત્રીજી પરિસ્થિતિ બીજીના નિરાકરણ માટે જ છે.

આ પ્રશ્નને આપણે હાલનો પ્રશ્ન મણીએ છીએ. ખરી રીતે એ પ્રશ્ન ધણાં જુના વખતનો છે ને તેને ત્રણ દૃષ્ટિબિંદુઓથી જોવો ઘટે છે. પ્રાચીન: સામાજિક: આર્થિક.

પુરુષ અને સ્ત્રીની શરીરરચના જુદા પ્રકારની છે એ વાતની કોઈથી ના પાડી શકાય તેમ નથી. એટલે કાંઈક શરીરરચનાને લીધે અને કાંઈક આપણા સામાજિક રિવાજોને લીધે, સ્ત્રીનું શરીર શિથિલ બનતાં, પુરુષનો તેના પ્રત્યેનો મોહ ઓછો થાય છે. એમ ન બનવું જોઈએ એ નૈતિક સત્ય છે. એમ બને છે એ વ્યાવહારિક બયંકર વસ્તુસ્થિતિ છે.

આનો ઉપાય શું? માંધીજી તો જે પુરુષ પોતાની પત્ની પ્રત્યે પણ સકામ દૃષ્ટિથી જુએ તેને દોષિત ગણે છે. આ આદર્શ ખોટો નથી. પણ એ અનુભવવાક્ય એમણે સાઠ વર્ષ પછી ઉચ્ચાર્યું છે

એટલો જ વાંધો છે. ત્રીસ ચાલીસ વર્ષની વયનો તો એમનો અનુભવ પણ જુદો છે. એટલે આપણે એ આદર્શ, વ્યવહારુરૂપ શી રીતે લઈ શકે તે જોવાનું તો બાકી જ રહે છે. જાતીયઆકર્ષણને સંયમમાં શી રીતે લાવી શકાય એ પ્રશ્ન સર્જનજૂનો છે. અને એ સંયમમાં ન લાવી શકાય તો ઓછામાં ઓછું આ ગેરવ્યવસ્થા શી રીતે અટકાવી શકાય એ બીજો પ્રશ્ન છે.

આ બાબતમાં સંયમને જેણે ધન માન્યું હોય તેવા મહાપુરુષોને! અનુભવ અને માનસશાસ્ત્રીની ચિકિત્સા એ બન્નેને પ્રમાણરૂપ ગણવાં જોઈએ. સંયમને જેણે ધન માન્યું છે એ લોકો પણ કહે છે કે, નિત્યની અને ધણીવખત તો પળપળની જગૃતિ વિના સંયમ શક્ય નથી. અશરીરી વાણી કે દષ્ટિ કે ભાવનાને ગુન્ડો માનવામાં આવતો હોય, તો જાતીય ગુન્હાથી મુક્ત, એવાં મનુષ્યોની સંખ્યા લાખોમાં આંગણીને વેઠે ગણી શકાય તેટલી જ મળી આવે. એટલે આ સંયમને પ્રાપ્ત કરનારે એને જીવનમાંથી એક કલા તરીકે શીખવે જોઈએ. આ જીવનકલા સ્ત્રીપુરુષના બન્નેના સહકારથી ને અસ્પર્શની સમજૂતીથી જ શક્ય છે. આપણને કયાં ખબર નથી, કે વાણીમાં પુરુષ પ્રત્યે ઘણા દર્શાવતી ઘણી સ્ત્રીઓને પુરુષ નહિ—પણ પુરુષો—આકર્ષે છે. આવી ચારિત્ર હીનતા હરકોઈ ક્ષેત્રમાં ત્યાગ્ય છે, પણ સામાજિક કાર્યના આરંભ કરનારામાં તો એ મહાન દૂષણ છે. એટલે મનુષ્યો—શું પુરુષ કે શું સ્ત્રી—પોતાના જાતીયઆકર્ષણને કાં તો કોઈ રૂપાળા ઓઢા નીચે છૂપાવે છે અથવા એનું દમન કરે છે, અને પોતે હેરાન થાય છે. ને એવા દમનને લીધે થતી સ્વભાવની વિચિત્રતા ઘણાંને દુઃખ આપે છે. પોતાને મોટાં માનતાં ઘણાં શ્રીમંત કુટુંબો, જ્યાં છોકરીઓ મોટી કિંમત સુધી પરણતી નથી, અથવા પરણવા માગતા છતાં પરણી શકતી નથી, એમના સ્વભાવની વિચિત્રતાઓ એમના નોકરો ને આચાર્યો પાસેથી સાંભળો—તો જાતીયદમન, માનવનો, કેટલો મોટો વિનિષાદ કરી શકે છે, એનો ખ્યાલ આવે. બાકી એક જ રસ્તો રહેશે. જાતીયબિર્ધીકરણ. આ રસ્તો આપણી સંસ્કૃતિને અનુકૂળ છે.

બધાંને એ ન કાવે એ શક્ય છે. પણ એ એક રસ્તો છે. ઘણા વિદૂર પુરુષો ને આજન્મ કુમારિકાઓ અત્યંત પ્રેમાળ-સ્વભાવનાં હોય છે એ એમના જ્ઞાતીય સ્વભાવનું ઊર્ધ્વાકરણ છે.

પણ પરણિત જીવનમાં જો, સ્ત્રી પુરુષ, સંસ્કારથી એક જ રસ્તા ઉપર હોય તો, જીવનમાં કૃત્રિમ રસિકતા લાવવાના પ્રસંગ ઓછામાં ઓછા ઉપસ્થિત થાય છે. એને માટે પુરુષે, સ્ત્રી પ્રત્યે, તેના શિક્ષણ પ્રત્યે, અને એને પોતાની સાથે લેવા માટે, અમુક પ્રકારનો ત્યાગ શીખવા માટે, પ્રેમ ભરપૂર બનવું જોઈએ; અને સ્ત્રીએ, પુરુષની પરિસ્થિતિ પ્રમાણે પોતાની જાતને ફેરવવાની તૈયારી રાખવી જોઈએ. આમાં કોઈ કોઈની ગુલામી કે સેવા નથી. એ એક પ્રકારની જીવનમાં વ્યવસ્થા લાવવાની સ્થિતિસ્થાપક શક્તિ છે. આજની સ્ત્રી પોતાની એ નૈસર્ગિક સ્થિતિસ્થાપક શક્તિ ગુમાવશે, અને હરેક પ્રશ્નને મગજના જ્ઞાનતંતુ તંગ કરીને જોવાની તુમાખી રાખશે, અથવા તો પુરુષ, ક્ષણિક ચળકાટ ને બુદ્ધિમત્તા માટે, સ્ત્રીની વર્ષોની ઉપાસનાને વિસારી મૂકશે—તો એથી સંસારને, એ કોંકા માને છે તેમ કાંઈ મોટો ફોલ લાગી જવાનો નથી, પણ એમનાં જીવન તો નિરર્થક ને હેતુવિહીન બની જવાનાં છે.

આજે જે ફેટલાંક ન ધમ્મવા યોગ્ય લગતો થાય છે, તેમાં જ્ઞાતીયઆકર્ષણ ઉપરાંત નવનસ્રોતી બુદ્ધિમત્તા ને ચળકાટ પણ આકર્ષણ કરે છે. વળી જન્મના સાથે પુરુષ થોડો થોડો આગળ વધતો રહેલ હોય, છે; અને પોતે ખરા અર્થમાં સંસ્કારી હોય કે ન હોય, એ સવાલ જુદો છે, પણ સારી ભાખરી કરી આપે એના કરતાં સારા નરસા રીતેમાની ચર્ચા કરે, એ વસ્તુ એને મન વધારે સંસ્કારી ને વધારે મૂલ્યવાન લાગે છે. સ્ત્રી આર્થિક દૃષ્ટિએ સ્વતંત્ર હોય તો આ પ્રશ્નની ફેટલીક વિટંબનાઓ ઓછી થઈ જાય એ ખરું, તેમ જ છુટાછેડાનો ધારો હોય તો એનું માનસિક દુઃખ ઓછું થાય એ પણ ખરું; છતાં એ બંનેમાંથી એકે આ પ્રશ્નનો ખરા અર્થમાં અંતિમ ઉકેલ લાવે છે એમ ન કહી

શકાય. એનો અંતિમ ઉકેલ તો કેવળ સંસ્કારી વાતાવરણમાં જ રહ્યો છે. એ તાત્કાલિક ઉકેલ નહિ હોય એ સાચું, તેમ જ એ ધણો દીર્ઘ અને ખીન અસરકાર થવાનો સંભવ છે એ પણ ખરું, છતાં ઉકેલ તો જ્યારે આવે ત્યારે—કાયદાથી નહિ, પણ સંસ્કારથી આવે, એમાં સમાજની તેમ જ વ્યક્તિની મદદતા છે. કદાચ એ જ સમાજ મદાન થઈ શકે. જે સમાજને સાધારણ માનવતાના સામાન્ય ધોરણો માટે પણ કાયદાના અંધનમાં જકડવો પડે—એ સમાજ ન કહેવાય, એ તો એક ખીલે બાંધેલ ટોળું ગણાય. ટોળું એ સમાજ નથી. અને સામાન્ય સંસ્કારની ભૂમિકા તૈયાર કરવા માટે જે પરિશ્રમ પડે—એને માટે જે સર્વદેશી અને સર્વાંગીણ પશ્ચાદ્ ભૂમિકા રચવી પડે એ શ્રમમાંથી બચી જવા માટે, તાત્કાલિક કાયદાનાં અંધનો જ્યાં સમાજ ઉપર નાખવામાં આવે, ત્યાં ભલે એમ તાત્કાલિક રાહત કે કાયદો મળતાં હોય, છતાં એ એક દિશામાં મેળવેલો લાભ બીજી દિશામાં એટલું જ હીણું માનસ નહિ સરખાવે એમ ખાતરી કહી શકાય નહિ. સામાજિક સુધારણા એ ઘણો અટપટો પ્રશ્ન છે. અત્રે કેવળ એકાદ એ વ્યક્તિઓની અભિરૂચિ પ્રમાણે એનાં વિધિ નિષેધ ઘડવાં એ શક્ય હોય તો પણ લાભદાયક નથી. પણ ત્યારે પ્રશ્ન થાય છે કે આનો ઉકેલ શો? અને એ જ મહા પ્રશ્નની સામે આ પ્રશ્ન છે : આનો ઉકેલ શું આ નથી ?

ઇતિહાસ, જીવન અને કલ્પના

ભૂતકાળના ઇતિહાસમાં કે માનવવંશના અવશેષોમાં બ્રમણ કરવાની કલા જેને સાધ્ય હોય, તેને એમાંથી બહુમૂલ્ય સમૃદ્ધિ મળે છે. જ્યારે એ કલા સાધ્ય ન હોય એવાને મુકાબલે તદ્દન નિર્માલ્ય એવી થોડીક માહિતી માત્ર એમાંથી મળે છે. આ માહિતી જાતે ભલે ગમે તેટલી ઉપયોગી હોય, છતાં જ્યાં સુધી પોતાની કલ્પનાના વૈભવ વડે, માનવ એને તેજસ્વી બનાવતો નથી, ત્યાં સુધી એમાંથી એ જે ખરું મેળવવાનું છે એ મેળવતો નથી. ઇતિહાસ— સમય પરત્વે, પુરાણ, વૃદ્ધ અને ખોખડખજ હશે; પણ પ્રાણ પરત્વે તો એમાં નિત્યયૌવન રહ્યું છે. ઇતિહાસ, એ સિદ્ધાંતોમાં, તાત્ત્વ-પત્રોમાં, શ્રેણીમાં, કે સમકાલીન સાહિત્યના ઉતારાઓમાં જ રહ્યો નથી; એમાં તો એ રહ્યો છે જ, પણ એ ઉપરાંત એ હરેક માનવીના હૃદયમાં પણ રહ્યો છે. જેની પાસે આ પાછલી સમૃદ્ધિ નથી, એની આગલી સમૃદ્ધિ નકામી થઈ રહે છે. શબ્દકોશ પાસે હોવાથી જેમ કાવ્ય બની શકતું નથી, તેમ કેવળ માહિતીઓના ભંડારમાંથી જીવન સ્ફુરતું નથી. અને જ્યાં સુધી જીવન સ્ફુરતું નથી ત્યાં સુધી ઇતિહાસ એ સમયપત્રક જેવું કે વંશવેલા જેવું નિષ્પ્રાણ ખોખું થઈ રહે છે.

ઇતિહાસ, મનુષ્યને ભૂતકાળના ખંડેરોમાં ફેરવે છે; પણ એ ખંડેરો પ્રદર્શન માટે મૂકેલા અવશેષો નથી. સમય અને સ્થળથી પર એવા કોઈક ઉડ્ડયનમાં લઈ જવા માટે ઇતિહાસનું અસ્તિત્વ છે.

આવું કોઈ ઉડ્યન કરવાની જ્યારે માનવમાં શક્તિ નથી હોતી ત્યારે એ માનવ, માનવ તરીકે ગમે તેટલી વર્તમાનકાળની વ્યવહારોપયોગી શક્તિ ધરાવે હોય છતાં, એ પોતાને કોઈક દિશામાં થોડો પણ અપંગ અને અપૂર્ણ ગણે એમાં જ એની બુદ્ધિની કસોટી રહી છે. માણસના વ્યક્તિત્વને વધુ ને વધુ વિશાળ ને ઉદાત્ત બનાવવા માટે ઇતિહાસ જેવું બીજું એક પણ સાહિત્યસાધન નથી. એના કાદ્દપનિક સાથમાં જ્યારે મનુષ્ય સંચરે છે ત્યારે એ પોતાને માનવ—માત્ર માનવ—માની શકતો નથી. ભગવાન તથાગત, અશોક, ચંદ્રગુપ્ત, કાર્તિકેય, શંકર, એકાદીસ, પ્લેટો, એરિસ્ટોટલ, ચંદ્રગુપ્ત વિક્રમાદિત્ય અને કાલિદાસની ઉપર એની નજર પડે છે અને એ પોતાને કોઈક અંજર અને અમર જીવનજ્યોતનું બુદ્ધિબુદ્ધ ગણે છે. જેને સમયની સીમા નથી એવા અનંત આકાશમાં, પોતાના જીવનમાંથી મેળવેલા થોડાક રસાયન વડે સ્વેચ્છાથી વિદરવું, અને પોતાના નાના આત્માને મહાન આત્માઓના તેજથી પ્રકાશિત ને ઝળાંઝળાં થતો જોવો, એ દૃશ્ય જેટલું વિરલ છે એટલું જ અલૌકિક છે. પણ વર્તમાનકાલીન જીવનમાંથી છટકી જવાની આ કેવળ સંગ્રામભીક્ષુતા તો ન હોય ? એવું હોય તો આ કદ્દપના, ઇતિહાસ અને જીવન ત્રણે પોતપોતાના જુદાં જુદાં વર્તુલોમાં રાચનારાં સ્વેચ્છાચારી તત્ત્વો હોઈ, એનો વર્તમાનને કાંઈ જ ઉપયોગ નથી. પરંતુ એ પ્રમાણે એ નથી. માનવનું માનસ એ એક એવો અચિંત્ય પદાર્થ છે કે એ આટલામાંથી ને આંહીથી જ જીવન મેળવશે એમ નિશ્ચયપૂર્વક કહી શકાય નહિ. એ ગમે ત્યાંથી જીવન મેળવે—વિજયનગર કે સોમનાથના ખડેરો-માંથી કોઈકને આર્યસંસ્કૃતિનાં અનુપમ રહસ્યો જાણવાની પ્રેરણા હિંમતે—અને એને માટે એ મથે—તો વસ્તુ કેવળ જૂનકાલીન હોવાથી નિરુપયોગી બનેલી નથી. એનો ઘણો આધાર તો વ્યક્તિ ઉપર રહે છે. માણસ—છેવટે તો આટલું જ સત્ય સમજે, કે જે એ દેખાય છે એ નહિ પણ, જે એ છે, એ એના જીવનસંગ્રામનો ખરો અર્થ છે, તો આજે કે ભવિષ્યમાં જે કોઈ પણ વ્યવસ્થા આવે એમાં એ જ્ઞાન ઓછું ઉપ-

કારક ન હોય અને આવું જ્ઞાન માનવ કાંઈ નથી, કાંઈ જ નથી, અને છતાં એ કાંઈ જ નથી એમ નથી. એવી પ્રતીતિમાં રહ્યું છે. એ પ્રતીતિ માટે ઇતિહાસ એક સખળ સાધન છે. આવું જ્ઞાન વયોવૃદ્ધ અને છતાં નિત્યયૌવની એવા ઇતિહાસ વિના કેાણુ આપે ? આને ગઈ રહેલો માણસ મહાન લાગે, પણ એ જ્યારે ઇતિહાસપરિષદમાં બેસે—ત્યારે એ કેટલો મહાન હતો અને કેટલો નાનો હતો—એ સમજી મૂલ્યાંકન મળે. ઇતિહાસ, એ લાખો મનુષ્યોનો જીવનગ્રન્થ-વીને તીરે ભેગો થયેલો મેળો છે. આજનો મનુષ્ય એ મેળામાં ફરવા નીકળેલો શિશુ છે. એમાંથી એ એવું એવું મેળવશે કે જે જીવનભર એની સાથે આવશે. ઇતિહાસને શું કરવો છે—વર્તમાનની જ વાત કરાતે—એમ પ્રશ્ન પૂછનારાને કહી શકાય કે તમે પોતે ઇતિહાસ વિના અસ્તિત્વમાં છો ખરા ?

ઉત્સવો, મનના આરોગ્ય માટે છે

શરીરની પેઠે મનને પણ પોતાનું આરોગ્ય છે. એ આરોગ્ય જળવવા માટે જ ઉત્સવોની યોજના છે, એ વિષેની આજે ભાગ્યે જ કોઈને માહિતી રહી હશે. હરેક સમયે આમ થાય છે, માટે આપણે પણ એ સમયે એ પ્રમાણે કરવું, એવા યાંત્રિક સાતત્યને જળવવા માટે ન્યારે ઉત્સવો યોજાય છે, ત્યારે એમાં નવીનતા બહુ જ ઓછી જોવા મળે છે: એટલું જ નહિ, એવા ઉત્સવો તો ધીમે ધીમે માનસિક દુર્બળતાને પણ પોષે છે. એટલે હરેક ઉત્સવની વિશિષ્ટતાનો ખ્યાલ રાખવામાં આવે તો જ ઉત્સવને લીધે સંસ્કારસામર્થ્ય મળતું રહે.

અરબી-અરબાને નવરાત્રિના તહેવારો સાથે જોડવામાં આવ્યા છે, એમાં જો સમજાએ તો, એક ઊંડા પ્રકારનું રહસ્ય રહ્યું છે. સંસ્કારરચનામાં બે પ્રકારની શક્તિ કામ કરી રહી છે : એક જ્ઞાનની શક્તિ છે, બીજી સૌન્દર્યની શક્તિ છે. કર્મની શક્તિ, એ આ બે શક્તિમાંથી જન્મ લે છે. આને સહજ હજવી ભાષામાં બોલીએ તો એમ કહેવાય કે, હરેક માણસ, એ માણસ તો છે જ, પણ એ ઉપરાંત એ 'આત્મા' પણ છે. એનામાં માણસ તરીકે જે કંઈ રહ્યું છે, એના ઉપર એનો આત્મા રાજ ચલાવવા માટે હમેશાં પ્રયત્નશીલ હોય છે. પણ આત્માએ રાજ ચલાવવું હોય તો એની પાસે રહેલ બે સાધનમાંથી એ તે એક સાધનદ્વારા જ એ થઈ શકે. કાં એ સૌન્દર્યશક્તિની સાહાય્ય લે, નહિતર જ્ઞાનશક્તિની સાહાય્ય

લે. આપણા ધણાખરા ઉત્સવો કાં સૌન્દર્યની ભાવનાને સતેજ રાખે છે કાં જ્ઞાનની ભાવનાને સતેજ રાખે છે—એ યોગ્યતા છે જ એટલા માટે; આજે હવે એ એમ રહ્યા નથી, એ સવાલ જુદો છે, આ ઉત્સવો દ્વારા સમૂહમાં સૌન્દર્યશક્તિ કે જ્ઞાનશક્તિ પ્રેરવી એ એનો હેતુ હતો—ને આજે એ વિસ્મરાઈ ગયો હોય તો એને ફરીને એ રીતે હંઠાણીને જાગ્રત કરવો જોઈ એ.

અરબા—ગરબીની યોજના આ પ્રકારે માણસની સૌન્દર્યદૃષ્ટિને એક પ્રકારનું રસાયન આપવા માટે છે: જેવી રીતે શિયાળાના અમુક દિવસો માટે માણસ વસાણાનો યોગ્ય ઉપયોગ શીખી લે, તો એનાથી એને એક વરસભરનું આરોગ્ય મળવાનો સંભવ છે, તેમ આવા ઉત્સવોદ્વારા માણસ પોતાની સૌન્દર્ય કે જ્ઞાનશક્તિને સતેજ રાખવા જાગ્રત રહે, તો એ ઉત્સવો દ્વારા એ પોતાના જીવનમાં કોંચાં પ્રકારનું રસાયન પૂરતો રહે. એ રસાયનદ્વારા એ પોતાના મનને વારંવાર નીરોગી બનાવવાનો પ્રયત્ન કરી શકે.

આ એક નવાઈની વાત છે કે સંસારના સર્વોચ્ચવહાર જેના દ્વારા ચાલે છે તે મન વિષે માણસ ઓછામાં ઓછું જાણે છે, એટલું જ નહિ, એ મન વિષે પણ કાંઈક જાણવાનું છે એ પણ એ જાણતો નથી.

માણસને, દાંતની, આંખની, આંતરડાની ને શરીરની કેમ સંભાળ લેવી એ શીખવવાનો કાંઈક પણ પ્રયત્ન થાય છે; માત્ર એ સર્વ અવયવો ઉપર જેનું રાજ છે એ મન વિષે માણસ કાંઈ જ જાણતો નથી. આજે કોઈ પણ શિક્ષિત માણસ મન વિષે કાંઈ વાત કરવી એ પણ અસંસ્કાર માને છે. એ માને છે કે, એનું મન જે કાંઈ કરે છે એ એટલું તો અદૃશ્ય છે કે, એ એનું પોતાનું વ્યક્તિમત જીવન છે ને સમાજને એમાં કાંઈ હિત અહિત નથી; પરંતુ ખરી વસ્તુસ્થિતિ એવી નથી. માણસ જે કાંઈ કરે છે તેના વિષે એનું મન જ પહેલાં તો વિચાર કરે છે. ખૂન, આવેશથી થાય છે ને

વિચારપૂર્વકે પણ થાય છે. એ ગમે તે રીતે થાય, છતાં એમાં જવાબદાર તો જે માણસને માનવામાં આવે છે એ માણસ નથી, પણ એનું મન છે. માણસ એના મનનો માત્ર ગુલામ હતો. એટલા માટે કાલિદાસે તો આદર્શ રાજા એને માન્યો છે કે જે માણસ ઉપર નહિ, પણ માણસના મન ઉપર પોતાનું નિયંત્રણ સ્થાપે છે. મન ઉપર નિયંત્રણ લાવવા માટે જે જુદાં જુદાં પ્રકારનાં સાધનો માનવજાતે અત્યાર સુધી શોધ્યાં છે, તેમાં ઉત્સવોને આ દૃષ્ટિથી જે અપનાવશે તે એમાંથી સંસ્કાર પ્રાપ્ત કરશે. એવી દૃષ્ટિ વિનાના ઉત્સવો પ્રાસંગિક ધમાલ થઈ રહેશે.

માણસને મળેલી સૌન્દર્યદૃષ્ટિ એ ધણી મોટા સમૂહ માટે તો એક પ્રકારનો જાતીય આવેગનો ધક્કો ખેંચી રહે છે. એ જાતીય આવેગ ઉપર કાબૂ મેળવવા માટે, માણસ જેમ જેમ પ્રયત્ન કરે છે, તેમ તેમ એ પરાજય પામે છે. એના ઉપર કાબૂ મેળવવાનું કામ ધાતુ ધીમું, ઘાતું જ લડીકું અને ધણું જ ભયંકર છે. કેટલાક તો એમ પણ માને છે કે, એ આવેગ ઉપર કાબૂ પ્રકારનો કાબૂ મેળવવા પ્રયત્ન કરવો એ એક પ્રકારની જૂનવાણી નૈતિક ભાવનાનો ઘેલછાભર્યો અતિરેક છે. એ એમ છે કે નહિ, એ એક તદ્દન જુદો જ અથા હોઈ આંહી એનું સ્થાન નથી. આંહી તો એટલું જ કહી શકાય કે, જેમ દરેક પ્રકારના અવયવનું સામર્થ્ય માણસના ઉપર થયેલા અચાનક હુમલા સામેની એની પ્રતિકાર કરવાની શક્તિમાં રહ્યું છે, તેમ સૌન્દર્યદૃષ્ટિનું સામર્થ્ય, જાતીય આકર્ષણનો સામનો કરવામાં રહ્યું છે. એકલો માણસ, એ સમૂહમાં રહેલા માણસથી જુદા જ પ્રકારનો માણસ છે. એકલો એ અસમર્થ અને પંથુ છે. આ પ્રકારે સૌન્દર્યના જે જે પ્રયોગો માણસ સમૂહમાં રહીને જોતાં શીખે, તે તે પ્રયોગો, એને સૌન્દર્યનો વિવેક શિખવાડે. સમૂહને આપવાની સાંસ્કારિક પ્રણાલિકાને ઉત્સવો આ પ્રમાણે પોષે છે.

ગુજરાતમાં ગરબાને નવરાત્રિના મહોત્સવ સાથે ધનિષ્ઠ સંબંધ

છે. સંગીતને જેમ પોતાનું વાતાવરણ હોય છે તે એ વાતાવરણ હોય તો જ એક જામે છે, તેમ ગરબાને પોતાનું વાતાવરણ છે અને એ વાતાવરણના સર્જનમાં જ એની સફળતાનો આધાર રહ્યો છે. એ વાતાવરણ તે આ—ગરબો એ ‘ મા જગન્નિયંત્રિણી ’ નું પ્રતીક રજૂ કરે છે.

સૌન્દર્ય જ્યાંસુધી કેવળ સૌન્દર્ય છે ત્યાં સુધી એ માણસ માટે સૌન્દર્ય નથી. સૌન્દર્ય જે પ્રકાશ આપે છે, એ પ્રકાશને માણસ એક ક્ષણને માટે પણ જો અર્થ કરી શકે તો એ સૌન્દર્ય, સૌન્દર્ય બને છે. સૌન્દર્ય ક્ષણિક છે. એણે આપેલો પ્રકાશ રચાય છે. એટલા માટે વસ્તુ જ્યાંસુધી કેવળ સુંદર દેખાય છે ત્યાં સુધી એ પોતાનો ક્ષણિક ભાવ તથા શક્તિ નથી. એ જ્યારે સુંદર ઉપરાંત કાંઈક દેખાય ત્યારે એ અમર્ત્ય બનીને માણસની સાથે રહે છે. પરંતુ આવી ઉત્કૃષ્ટ મનોદશા માણસને કહેતાંની સાથે પ્રાપ્ત થતી નથી. એને માટે દષ્ટિવિકાસની આવશ્યકતા છે. આ દષ્ટિવિકાસ સાધવા માટે સૌન્દર્ય ના પ્રયોગો છે. એ દષ્ટિવિકાસ જો પૂરેપૂરો સાધી શકાય તો, હરેક સ્થળમાં હરેક સમયમાં ને હરેક વસ્તુમાં માણસ સુંદરતા જોઈ શકે, એટલે કે જગન્નિયંત્રણ કરનાર સૌન્દર્યશક્તિને જોઈ શકે. પછી એને લાગે કે, દુનિયામાં જે કાંઈ દેખાય છે, સૌન્દર્યરૂપે, એ માણસ માટેની ધાત્રીશક્તિનું રૂપ છે. દુઃખી માણસને પણ કૂલના રંગ આશ્વાસન આપે છે, એ સૌન્દર્યમાં રહેલી ધાત્રીશક્તિનું પરિણામ છે. હર-કોઈ પ્રકારના ઉત્સવની યોજના આ દષ્ટિ બ્યાનમાં રાખીને કરવામાં આવે તો એનાથી હરેક પ્રકારનો ઉત્સવ શરીરને પ્રકુલ કરે અને મનને આરોગ્ય આપે.

ઉત્સવો, મેળાઓ, તહેવારો, ને જાહેર પ્રસંગો સમૂહ-સંસ્કાર આપવા માટે છે એ ધ્યેયને વળગી રહીને એની આસપાસ જોટલી રચના કરીએ એટલી ફલદાયી ગણાય; નહિતર કેવળ પ્રાસંગિક ધમાલો તો યોજનાર તેમ જ જોનાર બન્નેને થાક જ આપે.

સુખ

શોક કે આનંદ માણસને બે સ્થિતિમાં સ્પર્શી શકતાં નથી. કાં એ જડ હોય તો. અથવા એ સાધુ હોય તો. સંગીત વિષે કહેલ પશુની વ્યાખ્યા ઘણી મનોવૃત્તિઓ પરત્વે લગાડી શકાય. પણ આનંદ ને શોક વિષે તો એ વિશેષ અર્થવાહી છે. કારણ કે અસંખ્ય મનુષ્યો દુનિયામાં એવાં મળી આવે છે કે જેમની પાસે, જીવનને સામાન્ય રીતે સુખી કરી શકાય, એવી અનેક પ્રકારની સાધનસંપત્તિ છતાં, એમનું જીવન સુખમય હોતું નથી. આપણે એમને ખરા અર્થમાં ક્યારેય પણ આનંદી જોઈ શકતા નથી. ટોળટપ્પા, ઠઠામસ્કરી, ખેવડી ગપ્પાં, વિનોદી વાનો, થોડો સામાન્ય વિવેક વિનિમય, જરા ઉપર-છસ્તેનું દારૂ, જીવનમાં હમેશાં જેવામાં આવતાં આ દરૂઓ, એ ખરી રીતે તો એમના જીવનનાં માયાવી પટાંતર બની જાય છે. જીવન, એ તો સઘળાં દેખીતાં દરૂઓની પાછળની વસ્તુ છે; અને એ વસ્તુ જેટલી વધારે સુંદર, તેટલી જ માનવની સુખ પામવાની કે સુખ લેવાની કે સુખ મેળવવાની કે સુખ આપવાની શક્તિ.

આ શક્તિ-આનંદી બની રહેવાની શક્તિ-એ જેટલી સાધન-સંપત્તતા અને નિસર્ગની વસ્તુ છે, એટલી જ કેળવણીની વસ્તુ પણ છે. જેને આપણે માહિતીનો બંડાર ગણીએ, એવી કોઈ પ્રકારની આ કેળવણી નથી. કોઈ માણસને આખો પીનલકોડ મોંએ હોય તો એ ગુન્હો નહિ કરે, એવો અઆધિત નિયમ સ્થાપી શકાય નહિ; કારણ

કે એની પાસે કેવળ માહિતીની દૃષ્ટિએ ઉપયોગી અને આંતરજીવનને લેશ પણ સ્પર્શ ન કરે એવી વસ્તુ છે, કે જેનું મૂલ્યાંકન, વિષય અને સમય પરત્વે ભલે મને તેટલું અંકાતું હોય, પણ જીવનદૃષ્ટિએ તો એને લગભગ નિરુપયોગી જ ગણી શકાય. એ જ પ્રમાણે સાધન-સંપત્તિમાંથી મેળવાતા સુખનું સમજવું. એટલે જે કેળવણીમાં આનંદીવૃત્તિનાં બીજ રહેલાં છે, એ કેળવણી, હમેશાં અને ચોક્કસ-પણે જ, માણસના અંતરમાંથી આવનારી વસ્તુ છે. એ વસ્તુના પ્રાગટ્ય માટે ભલે બહારનાં અનેક સાધનો કારણભૂત બની રહે, પરંતુ એનો ખરેખરો જન્મ તો માણસની આંતરવૃત્તિમાં જ રહેલો હોય છે. આ આંતરવૃત્તિનો પ્રશ્ન એ ઘણો અટપટો પ્રશ્ન હોવાથી, અને અનેક પ્રકારની નિત્ય બદલાતી માગે એવી તાલીમ વિના ઉપ-લબ્ધ નહિ હોવાથી, ઘણાખરાના જીવનમાં આપણને જે જેવા મળે છે તે ‘જીવનનો આનંદ’ નથી હોતો, પણ જીવન વિષેના અજ્ઞાન-માંથી જન્મેલું, મૂર્ખ અટ્ટહાસ્ય હોય છે.

આપણે સામાન્ય વાતચીતમાં કોઈ માણસને આનંદી કહીએ છીએ ત્યારે, સમુદ્રતરંગમાં પવનના સ્પર્શે રમતી આછી સુરેખલહરી જેવી, જીવનના અતળ ઊંડાણમાંથી જન્મીને પ્રસંગે દેખા દેતી આનંદીવૃત્તિનો, આપણને ખ્યાલ પણ હોતો નથી. આનંદીવૃત્તિની આપણી વ્યાખ્યા જ આપણા જીવન વિષેના ક્ષુદ્રક વિચારોનો પરિચય આપનારી અને છે. જરાજરામાં થતા ટોળટપ્પા, અટ્ટહાસ્ય, ઠઠ્ઠામસ્કરી, ખેશરમ વિનોદ, હલકટ જુહાણાં અને બ્રષ્ટ નિંદાખોરી એમને જ આપણે જીવનના આનંદનાં મુખ્ય સાધન ગણીએ છીએ. આટલું લઈ લેવામાં આવે, થોડુંક ભોજનનું ‘રેશનીંગ’ કરવામાં આવે, અને જરાક સીનેમાને બ્રહ્મચર્ય પળાવવામાં આવે, અને ઉપરછટ્ટા સમાચાર પીરસતું વર્તમાનપત્રી લખાણ ન મળે કે એકાદ ચાનો ડોઝ ઓછો થઈ જાય, થોડું હરવા-ફરવાનું ન હોય ને જરાક કલબોનો ઘટાડો થાય, તો સેંકડે નવાણું ટકા માણસો પોતાના જીવનની અન્ય-

તાથી પોતે વિહ્વળ બની જાય. પણ જેવી રીતે શરીરના વિકાસ માટે માણસને ખોરાક, કસરત, અને ખીળ કેટલાક નિયમોનું પાલન આવશ્યક હોય છે તેવી જ રીતે આનંદીવૃત્તિના ઉદ્ભવ માટે કેટલીક સાંસ્કારિક અને કેટલીક ક્રિયાત્મક એવી વસ્તુઓ જરૂરી હોય છે. માણસ, જીવનને અંતે નહિ, પણ દિનાન્તે, પોતાનું સરવૈયું પોતે હમેશાં કાઢતો રહે, તો એને તરત માલુમ પડશે કે જીવનના મર્મ સાથે સહભાગી એવી બધું જ થોડી વસ્તુ એણે આખા દિવસમાં કરેલી હોય છે. આખા દિવસમાં ભાગ્યે જ એ પળ-એણે જીવન વિષે વિચાર કરેલો હોય છે. એક ક્ષણ પણ કોઈ સુંદર સાંસ્કારિક વાતાવરણને આપેલી હોતી નથી. એક ઘડી પણ-પોતાના અર્થોપા-જર્જનને અન્યને અર્થે અંયમમાં રાખવાની વૃત્તિ દાખવી હોતી નથી. એક વિપળ પણ-આ જીવન શા માટે કોઈ શકે-એવો ગંભીર પ્રશ્ન એના અંતરમાં જાગતો નથી. આવી કોઈપણ પ્રકારની નિત્યની તાલીમ નહિ હોવાથી, માણસને જ્યારે, ખરેખરો વિકટ સમય આવે છે, અથવા એ પોતે માને છે એવો ખરેખરો મુશ્કેલીનો સમય આવે છે ત્યારે એની પાસે એ સમયનું માપ કે મહત્ત્વ કાઢવાની કોઈ શક્તિ હોતી નથી. પરિણામે એ વિવશ બની કાં આપવાન કરે છે અથવા વિહ્વળ બની વિનિપાતને માર્ગે જાય છે.

પણ જીવનમાં શરૂઆતથી જ માણસ જે થોડીક પ્રાર્થનાની પળો કાઢે, થોડોક સાંસ્કારિક પરિચય સાધે, ક્યારેક સાહિત્ય-સ્વામી-ઓના ઉત્કૃષ્ટ વિચારોમાં રમમાણ થતાં શીખે, કોઈ વખત વિદ્વદ્ સાધુજનોનો પણ સંસર્ગ રાખે, પોતાની મેળે પોતાના અર્થ ઉપા-જર્જનમાં સંયમ રાખતાં શીખે, કોઈ વખત ખીજાનું દુઃખિંદુ જાણવા ચત્ન કરે, ક્યારેક નફાખોરી કે દેખીતો લાભ જતો કરવાની ટેવ કેળવે, અવારનવાર તકને નહિ, પણ ન્યાયને પ્રથમ પદ આપવાની વૃત્તિ રાખે, તો એને જણાશે કે એના જીવનમાં કયાંકથી કાંઈક નવું સામર્થ્ય પ્રગટતું લાગે છે. આવું આવું કરવાની શક્તિ એકદમ

આવતી નથી, પણ ધીમે ધીમે એ પ્રાપ્ત કરવાની હોય છે. આ શક્તિ માણસમાં જેટલી વધારે સ્પષ્ટ ને ક્રિયાત્મક તેટલી જ માણસની આનંદ પામવાની વૃત્તિ વધારે સુરેખ ને સ્થાયી. જીવનમાં સ્થાયી આનંદ મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારે પોતાના દરરોજના કાર્યક્રમમાં એ પળનો પણ સંયમ—વાણી ઉપર, વર્તન ઉપર, વૃત્તિ ઉપર કે વાણિજ્ય ઉપર—લાવવો ઘટે છે. એ એ પળ વધતાં વધતાં એમાંથી જ જીવનશક્તિનું સાચું રહસ્ય મળી રહે છે અને એ શક્તિનાં તો દર્શન માત્રથી મળેલો આનંદ વર્ણુનાતીત હોય છે એમ સાંભળ્યું છે.

પણ માણસોનો એવો ખ્યાલ લાગે છે કે આવા જીવનઘડતર માટે તો ખાસ પ્રસંગો શોધવા જોઈએ. અને આજના આ અત્યંત જીવનવિમ્મહી જમાનામાં એ વસ્તુ વ્યવહાર નથી; આદર્શ તરીકે બલે સારી હોય. પણ ના, આવા પ્રસંગો શોધવા પડતા નથી. એ તો આપણી આડે અશ્વડાય છે. માત્ર આપણે એમને ઝડપી શકતા નથી. એક સામાન્યમાં સામાન્ય જણાતો—ટીકીટઆરી જેવો કે ‘અસ સ્ટેન્ડ’ જેવો પ્રસંગ પણ, માણસ પોતાના જ ઘડતર માટે ઉપયોગી બનાવી શકે. વાત વાતમાં જ એને ખબર પડી જાય કે કોઇને ત્યાં કોઇક માંદું છે ને એની જરૂરિયાત વહેલાં ઘેર પહોંચી જવાની છે. નિયમ પ્રમાણે તો એનો વારો મોડો આવવાનો હોય. એ સમયે જ માણસ ધારે તો પોતાનો હક્ક જતો કરવા જેટલી ઉદારતા બતાવે. સંભવિત છે કે આ વસ્તુને ચાંપલાશ ગણે એવી ટોળ કરનારા પણ ટોળામાં હોય. પણ જેને પોતાનો માર્ગ જ શોધવો છે એણે આવી વસ્તુની ઉપેક્ષા જ કરવી ઘટે. અને એ પણ સમજવું ઘટે કે નાનામાં નાની આવી ક્રિયા એ મૂલ્યાંકન પરત્વે મહાન સ્વપ્ન જેવી જ કીંમતી છે.

અને આ તો એક નાનું ઉદાહરણ છે. પણ તથાતી કીડીને જોઇને ક્યુતરે જે પાંદડું નાખ્યું હતું એ વસ્તુને જીવનવ્યાપી બનાવતાં એ દ્વારા જ માણસના જીવનઘડતરનો પાયો નખાય છે. એલ. એ. જી. સ્ટ્રોંગે એક જગ્યાએ કહ્યું છે કે માણસને લાગે કે નવું કંઈ

પણ શીખવાની હવે એનામાં શક્તિ રહી નથી ત્યારે એ વધુ જીવે કે તરત મરે—એ બધું એને માટે સરખું જ છે. એ જ વિચાર થોડા ફેરફાર સાથે જીવન વિષે થોજી શકાય. માણસ જ્યારે બીજાને લેશ પણ ઉપયોગી થવાનો વિચાર સરખો પણ ન કરે, કે ન કરી શકે અને કેવળ પોતાની જાતને એક પ્રકારના સહીસલામતીના કોશેટામાં વધારે ને વધારે વીંટાળતો રહે, ત્યારે એક રીતે એ અંધકારમય મૃત્યુ જ જીવી રહ્યો હોય છે; અને એવા માણસને જીવનના આનંદની કદી પણ જાંખી થઈ શકતી નથી. એક સાધારણ ટેલીફોનના ખોટા નંબર ઉપર પોતાની શાંતિ ગુમાવી દેતા લક્ષાધિપતિને જોઈને કોઈને પણ વિચાર આવે કે આ માણસના જીવનમાં ઘડતરનો પાયો નથી, અને તેથી એની સમતુલ્ય પણ નથી. જીવનષમારતનું પણ સાચું સામર્થ્ય પાયામાંથી જ આવે છે.

સુખ-જીવનના અતળ જિંડાણમાંથી પ્રાપ્ત થતું સુખ—એ જેટલો સાધનોના વિષય છે, એના કરતાં વધુ સધનાનો વિષય છે. અને આ સંસ્કાર કેવળ ક્રમપ્રમાણે ઘડેલા જાતઘડતરમાંથી મળનારી વસ્તુ છે. ખરી રીતે તો જેમ કુશળ ધંધાદારીઓ પોતાની યોજના. યોજના માટેનાં સાધનો, એમનો ભવિષ્યનો વિકાસક્રમ અને તાત્કાલિક ઉપ-યોગ—એમ ચતુર્વિધ રેખા દ્વારા એક આંતર ઉદ્દેશને ઘડે છે, તેવી જ રીતે કોઈ પણ માણસે પોતાના જીવનઉદ્દેશનું પ્રથમ રેખાચિત્ર દોરીને પછી જ એમાં અવનવા રંગોની ખીલવણી કરવાની હોય છે. સુખ જેવો મહાન પદાર્થ એક રીતે ઈશ્વરે માણસની બહુ જ નિકટ મૂકી રાખ્યો છે, તો બીજી રીતે એનાથી એ ઘણો ઘણો દૂર પણ છે. ગરીબી અથવા શ્રીમંતાઈ, સુખ કે દુઃખ, આનંદ કે શોક, વિનોદ કે વિષાદ કોઈ જ ખરી રીતે બહારથી આવી શકતાં નથી. ગરીબીમાં સુખ છે એ વિચારણા પણ, શ્રીમંતાઈમાં સુખ છે, એના જેટલી જ ભ્રમણાજનક છે. સુખ એ કેવળ મનનો વિષય છે. પણ એ અણુધડ મનનો વિષય નથી. તેમ જ એ યુક્તિનો વિષય પણ નથી. શક્તિ કે સામર્થ્યને પણ એની

સાથે સંબંધ નથી. એની સાથે કેવળ એવા મનને સંબંધ છે કે જે મન પોતાના સ્વમને ક્રિયાત્મક રૂપ આપવા માટે સતત પ્રયત્નશીલ હોય. ભાવના, પ્રયત્ન અને ક્રિયા એ ત્રણેને જે એક રેખામાં લાવી મૂકે-એ માણસ વહેલેમોડે આનંદની ઝાંખી કરી શકે-એવો આનંદ કે જે ચિરસ્થાયી હોય, એકધારો હોય, પ્રશાંત હોય, અને જીવનમાં સમરસવ્યાપક હોય.

મૃત્યુન્મયી માનવ

મૃત્યુને, બની શકે તેટલું દૂર ઠેલવાની આપણી સૌની ઇચ્છા હોય છે. જિજિવિષા—એટલે જીવનની ઇચ્છા—દરેક મનુષ્યને હોય છે. મૃત્યુ પછી શું છે એ આપણને કોઈને ખબર નથી. કાંઈક હશે, એમ કેટલાક અનુમાન કરે છે. કાંઈ હોઈ શકે નહિ, એમ ઘણા કહે છે. પણ કાંઈ હોય કે કાંઈ ન હોય, એથી જીવન અને મૃત્યુના સંબંધ વચ્ચે ખાસ જાણવાનું ફેરફાર થતો નથી એમ કહીએ તો ચાલે. એટલે મૃત્યુ પછી જીવન હોય કે ન હોય, કેવળ અંધકાર હોય કે નવપ્રભાત હોય, એ ગમે તે હોય, પણ આ જીવનમાં અને આંહી જ મૃત્યુનું મહત્ત્વ છે. કેટલાકને મરણમાં મૃત્યુ નહિ, પણ જીવન સ્ફુરતું લાગે છે અને તેથી મૃત્યુ એ મૃત્યુ ન રહેતાં, જાણે કે, નવ-જીવનમાં એનું રૂપાંતર થાય છે. એવા મૃત્યુ વિષે એમ કહી શકાય કે, મૃત્યુમાંથી એમને જીવનની ઝાંખી થાય છે. પણ આ સ્થિતિ તો વિરલ હોય છે. આપણું એકધારું, તાવની ખીમારીથી કે સ્થાયી યાંત્રિક અજીવથી મૃત્યુને વશ થનારું જીવન, સંભવિત છે કે, મૃત્યુ વિષે કાંઈ જ કહી ન શકે; પરંતુ જે લોકો મૃત્યુને ભેટવા જાય છે, મૃત્યુને જે આમંત્રણ આપી આવે છે, એ લોકો મૃત્યુને જે રીતે નિહાળે છે એ રીતમાંથી મૃત્યુ વિષે કાંઈક તાત્ત્વિક જાણી શકાય ખરું. મહાન પુરુષોની છેલ્લી ઘડીઓનો ઇતિહાસ જો કોઈ સંકલિત કરે તો એમાંથી મૃત્યુ વિષે ઘણું ઘણું જાણવાનું મળી આવે. આપણે

જ્ઞાનદષ્ટિએ જોઈએ તો તો હમેશાં દરેક માણસ એક મૃત્યુ અને એક જીવન જીવે છે. નિત્યતા આ બચાંકર યુદ્ધમાં હરરોજ મૃત્યુ પામનારા, અથવા દિવસ ઉગ્યે મૃત્યુને ભેટવા સાટે દોડનારા, અસંખ્ય હોય છે. એ અસંખ્યમાંથી કોઈક તો એવા હોય કે, જે ખરા અર્થમાં સંસ્કારી હોય. આવા એક વિમાનીની નોંધપોથીમાંથી થોડા શબ્દો મૃત્યુ વિષે પ્રગટ થયા છે તે આકર્ષક હોઈ આંહી ઉતારી લેવાનું મન થાય છે. 'I wonder' I said to myself: 'If those Germans below, who are firing at us, know, that they are creating life within us' જર્મનો નીચેથી અમારા ઉપર મૃત્યુગોળા ફેંકી રહ્યા છે; પણ કદાચ એમને ખબર નહિ હોય કે, એ અમારામાં જીવન પ્રેરી રહ્યા છે.

આ ઉપરથી જણાય છે કે, જીવન અને મૃત્યુ—એવું કોઈ પરસ્પર વિરોધી દંડ નથી; જીવનનું મૃત્યુ એમ કહેવું એ પણ ખરાબર નથી; પરંતુ માનવનું જે જે સત્કાર્ય મૃત્યુને આમંત્રે છે, મૃત્યુના એવા આમંત્રણદારા, એને પોતાને તો જીવન મળતું રહે છે. એક ઉદાહરણ એણે આપ્યું છે. ઘર બળે છે, છોકરો અંદર રહી ગયો છે, એ વખતે, મૃત્યુ નિશ્ચિત છતાં, પિતા જે પ્રેમથી, મૃત્યુની સામે થઈ એને બચાવવા દોડે છે—એ Action—એ કાર્યમાં જીવનનો તથ્યાંશ છે. માણસનું જીવન, એટલા માટે, એના હરેક કાર્યમાં રહેલું છે. કાર્ય એ જ જીવન છે અને એવા કોઈ કાર્ય માટે, માનવ, દેહનો મોહ છોડે છે, ત્યારે એમ કહી શકાય કે, એને જીવન જડ્યું છે. માણસ મૃત્યુ પામતો નથી, કારણ કે, જે અર્થમાં આપણે સમજીએ છીએ એવા અર્થમાં એટલે કે 'અસ્તિ' અને 'નાસ્તિ' અર્થમાં જીવન અને મૃત્યુ એવું કોઈ દંડ નથી. અસ્તિત્વમાં તો એક જ વસ્તુ છે—જીવન. અને જીવન એટલે કાર્ય. મૃત્યુને ભેટનારાને મૃત્યુ મળતું નથી, એને જીવન મળે છે. જીવનને સાચવનારા, મૃત્યુને મેળવે છે. બ્યારે શરીરનો મોહ છુટી જાય છે, અને ઘણું કરીને હરેક મનુષ્યને

જેમ મૃત્યુ નજીક આવતું લાગે છે, તેમ એક પ્રકારની આરામની, જાણે કે થાક ખંખેરી નાખવાની આનંદવૃત્તિ આવે છે, ત્યારે, મૃત્યુનો ભય હાજર હોતો નથી. મરણપથારી ઉપર પડેલો મનુષ્ય કોઈપણ દિવસ પોતાના વિષે કાંઈ વિચાર કરતો નથી—પાછળ રહેનારા વિષે વિચાર કરતો હોય છે—એ વસ્તુ એમ ખતાવે છે કે, મૃત્યુનો ભય ખરી રીતે માણસને લાગતો હોતો નથી.

માનવ પોતાના કાર્યદ્વારા જીવન મેળવે છે; એટલે કે, માણસ જન્મે છે ને જીવે છે એ જીવન નથી; પણ એ જે કાર્ય કરે છે એ કાર્યમાંથી એને જીવન મેળવવાનું હોય છે. જીવે છે ઘણા, પણ જીવન મળે છે કોઈકને જ. એટલે આપણે એક રીતે કહી શકીએ કે, સૌ જીવે છે, પરંતુ એમાંના મોટા વર્ગને માટે જીવન પણ નથી; મૃત્યુ પણ નથી; કેવળ જીવવાનું ને સમય આવ્યે વિલીન થઈ જવાનું, એટલું જ હોય છે. આવું નકારાત્મક જીવન હોવાથી ઘણા માણસોને જીવનમાં રસ, આનંદ, પ્રેમ એવું ન દેખાતાં, ધર્ષણ ઘોંઘાટ ને ધાંધલ દેખાય છે. માણસને જીવનની લેશ પણ ઝાંખી કરવાની ઇચ્છા હોય તો એણે, કોઈક વખત, થોડા સમયને માટે પણ, ખીજને માટે કાંઈક કાર્ય કરવાની એટલે જીવન જીવવાની—એવી પ્રવૃત્તિ શરૂ કરવી અને તરત જ એને જીવનની ઝાંખી થશે. અને એનો મૃત્યુનો ભય ટળી જશે. જીવન મૃત્યુ કરતાં મહાન છે; કારણ કે, એ મૃત્યુના મૃત્યુમાંથી આવે છે.

લોકાચાર

કોઈ પણ સમાજ ગમે તેટલું વિજ્ઞાનબળ ધરાવતો થાય, છતાં પણ તેમાં, જેને માટે કાંઈ કારણ ન આપી શકાય એવા કેટલાક લોકાચાર તો રહેવાના જ. એવા લોકાચાર એ ખરી રીતે તો વહે-મનાં બાળક છે. એમને જેટલા જલદી ફેંકી દેવાય તેટલું સારું. એવા દરેક દરેક આચારને કોઈ ને કોઈ ધાર્મિક બાબત સાથે જોડી દેવાની સંરક્ષકવૃત્તિ, એના પ્રચાર માટે જવાબદાર છે. એવા આચાર-માંથી કાંઈક વૈજ્ઞાનિક સત્ય શોધવાની નવી સાંસ્કારિક વૃત્તિ પણ જાગી આવે છે. પરંતુ છેવટે તો એમાંના ઘણા આચાર—જે વખતે શરૂ થયા તે જમાના માટે આવશ્યક છતાં—અત્યારે ખીજા જમાના માટે નિરુપયોગી પણ હોય ને નુકસાનકારક પણ થાય. એક જ ઉદા-હરણ લઈએ. આપણી લગ્નની ક્રિયા ને સાદામાં સાદું ૩૫ આપવાની આજે જરૂરિયાત બિંબી થઈ છે. આવું સાદું ૩૫ આપવામાં આર્થિક પ્રશ્ન પણ મુખ્ય બની ગયેલ છે. પરંતુ ખરો સવાલ તો આ છે કે એવી સાદી ક્રિયાઓ, લગ્નજીવનમાં પ્રવેશ કરતાં તરુણતરુણીના મનોચિત્ર સાથે સુસંમત એવા ઉદ્ઘાસને હાનિ પહોંચાડ્યા વિના શી રીતે યોજવી કે જેથી લગ્નજીવનની મહત્તા માટે નિર્માયલાં પ્રતીકોનાં મૂલ્યાંકનમાં લેશ પણ ઘટાડો કર્યા વિના, ઉપર ઉપરથી પેસી ગયેલા આડંબરને જ માત્ર તિલાંજલિ દેવાય ?

આવી યોજના આવશ્યક તો છે જ. પણ એ યોજના કેવળ નિર્મોલ્ય ને હેતુ વિનાના નિયમે જેવી તદ્દન યાંત્રિક બની ન જાય એ જોવાનું પણ જરૂરી છે. એટલે એવી યોજનાના ઘડતરમાં પણ એક પ્રકારનું પોતાનું અનોખી ઢાળનું સંસ્કારી રસિકત્વ હોવું જોઈએ. આ પ્રમાણે આપણી બીજી પણ અનેક લોકપ્રથાઓને નવેસરથી રચવાની આવશ્યકતા આજે ઊભી થઈ છે.

આની સામે એક બીજો પ્રશ્ન પણ છે. લોકાચાર જેમ ઘણી વખત અર્થહીન હોય છે ને એણે જવું જોઈએ, તેમ એ લોકાચારને કેવળ આડંબરી પ્રદર્શન માટે, ધક્કો આપવાની તરુણવૃત્તિ પણ હમેશાં ધમ્મછવા જોમ નથી. કાંઈકે પણ સર્જનાત્મકવૃત્તિથી જે લોકાચાર તજે છે તે કાંઈક નવીન કરે છે એમ કહી શકાય. બાકી ભોજનખર્ચને તિલાંજલિ આપી ‘ટી પાર્ટી’ ગોઠવવામાં કોઈ પ્રકારનો હેતુ સરતો હોય તેવું લાગતું નથી. એ પણ એક પ્રકારનો નવો નિરર્થક લોકાચાર જીવનમાં પ્રવેશ્યો એટલો જ એનો અર્થ થાય છે.

આપણે લોકરૂઢી લોકાચાર વગેરે સામે જે ઝુંબેશ ઉઠાવીએ તેમાં બે વસ્તુ આવશ્યક હોય છે. પહેલું તો માણસ એ કેવળ આડંબરી પ્રદર્શન રીતે કરતો ન હોય તો જ એની છાપ પડવાની. બીજું નવો લોકાચાર એટલો જ નિરર્થક ને આવશ્યક—શરૂ થવો ન જોઈએ. આ બન્ને વસ્તુઓનું ધ્યાન રાખ્યા વિના લોકાચાર વિરુદ્ધ જે જે ક્રિયાઓ થશે તે અંતે ધસાઈ જવા માટે જ નિર્મોલ્ય થયેલી હશે. નવી પ્રથાઓ પાડવાની જરૂરિયાત ઊભી થાય છે ત્યારે નવી પ્રથાઓ પાડવાનું શાસ્ત્ર પણ સાથે જ ઊભું થવું જોઈએ. હરેક માણસ પોતાના સ્વૈચ્છિક વ્યવહારને લોકાચાર વિરુદ્ધનું ભારે મહત્ત્વનું પગલું ખજાવા માંડે તો એમાંથી તો અંતે અવ્યવહાર એવો વિનાશ પંથ જ પેદા થાય. અધિકાર પ્રાપ્ત કરવાની તાલીમ પણ આવા નવા રસ્તા પાડનારાઓ માટે જરૂરી હોવી જોઈએ. એક રીતે તો કેટલી—કેટલી રૂઢીઓ ને વહેંચે કાઢી નાખવાની

જરૂરી છે. તેમનું વર્ગીકરણ કરી, તેમની સામે સાંસ્કારિકવૃત્તિ જમ-
વવા માટે, એવા સાહિત્યનું નિર્માણ કરવાની પ્રાથમિક જૂમિકા તૈયાર
કરતાં પણ અમુક સમય તો જશે જ. પણ એવી જૂમિકા તૈયાર
કર્યા વિના તો જૂની રૂઢી જમ ને નવી રૂઢી લોકમાં પેસી જશે એટલું
જ. નવી રૂઢીનો અર્થ એ કે જે વસ્તુની સમાજકલ્યાણ માટે જરૂર
નથી, છતાં જે કેવળ 'ફેશન' બની જમ ને ઘરઘરમાં પ્રવેશ મેળવી
લે છે, ને પછી તો જરૂરી ગણાવા લાગે છે. લોકાચાર સામે હુમલો
કરતી વખતે આવી નવી રૂઢીને પણ લક્ષમાં રાખવાની હોય છે.

અર્ધજ્ઞાન

કાન્તની એક કવિતામાં સહદેવના અતિજ્ઞાન વિષે એક ચિંતનીય પ્રશ્ન હણ્યો છે. સહદેવની ભવિષ્ય જાણવાની શક્તિ અને શાપ વિષેની એ વાત છે; પણ એમાંથી આટલો સાર ખેંચાય કે, જ્ઞાન પોતાની ભૂમિકા રચે છે, ને બીજાની ભૂમિકા સમજે છે; અજ્ઞાનને પોતાની ભૂમિકાનું ભાન નથી, ને બીજાની ભૂમિકાની સમજણ નથી; અતિજ્ઞાન પોતાની ભૂમિકામાં પોતે એટલું મગ્ન છે, કે બીજાની ભૂમિકાનો એને ખ્યાલ જ આવતો નથી : પણ જ્ઞાન, અજ્ઞાન, અતિજ્ઞાન, એ સઘળાં, અર્ધદગ્ધજ્ઞાનને હિસાબે ઓછા હાનિકારક છે. અર્ધદગ્ધી જે પોતાનામાં નથી તે પોતાનામાં છે એમ માને છે. પરિણામે એ પોતાને તો રૂંધે છે, પણ જે એ કાંઈપણ પ્રકારની સત્તા ઉપર હોય તો સૌના વિકાસને રૂંધે છે. અજ્ઞાનને જાગ્રત કરી શકાય, જ્ઞાનને સમજાવી શકાય, આત્મજ્ઞાનને પ્રણમી શકાય, પણ અર્ધદગ્ધજ્ઞાનીને શું કરી શકાય એ એક વિકટ પ્રશ્ન છે. ભતૃહરિએ, રેતીમાંથી તેલ નીકળે, આકાશીપુષ્પ મળે, શશવિષાણુ જડે પણ ‘ ન તુ પ્રતિનિવિષ્ટ મૂર્ખજન ચિત્ત મારાધયેત ’ એમ કહ્યું છે, ત્યાં એના મનમાં આવા જ કોઈ અર્ધદગ્ધી-દાધારીંગા-નું માનસ રમતું લાગે છે. એ માનસ પ્રમાણે અર્ધજ્ઞાન એ ભયંકર વસ્તુ છે. કારણ કે એ એના અહમ્મને ચોટાડે છે. અને ખરેખર, વ્યક્તિ કરતાં પણ સમસ્ત પ્રજાકીય વિકાસમાં બ્યારે આવી કોઈ પગથી આવે

છે ત્યારે તો એ એક અત્યંત જટિલ પ્રશ્ન બની જાય છે. ખાસ કરીને બહુમતવાદના આ જમાનામાં.

ધીમે ધીમે અજ્ઞાનમાંથી જ્ઞાન તરફ જતી પ્રજા, કે અધિકાર-માંથી પ્રકાશ પામવા મથતી પ્રજા—એના અબ્યુત્થાનમાં, આ અનિવાર્ય પમથીએ આવીને ઊભી જ રહે છે. અને પરવશતાને લીધે વિનિપાત પામેલી પ્રજામાં એવી પમથી આવે છે, ત્યારે એ પમથી અત્યંત વિકટ, અટપટી અને એક બીજાથી તદ્દન વિરુદ્ધ અભિપ્રાય દર્શાવતા વાદોની ભૂમિકા બની જાય છે. લોકનાયકોની, લોકસંગ્રહ માટે કામ કરનારા માણસોની, પંડિતોની અને અત્યારની પરિસ્થિતિ જોતાં વર્તમાનપત્રો, સીનેમાઓ, સાહિત્યકારો, સેવકો, સૌ કોઈની આકરી કસોટી આવે કાળે થાય છે. રાજકારણમાં ન્યારે આવી મનોભૂમિ પ્રવેશ કરે—અને પ્રવેશ કરવાની જ—ત્યારે એ મનોભૂમિકાની સમ-જણુ વિના, જો એ સૌ, સુકાન વિનાના વહાણુ પેઢે ધડીભર આ બાજુ અને ધડીભર બીજી બાજુ કર્યા કરે, તો નિશ્ચિત ક્રિયાનો માર્ગવિકાસ સાધવાને બદલે, ફેરફારડી જેવી અવસ્થા આવે; ને રૂપાંતરોની પરંપરા દેખાયા છતાં, ભૂમિકામાં કાંઈપણ હેરફેર ન થાય. ભૂમિકા તો હોય એની એ રહે—જો કે ફેરફારો અનેક લાગે, પ્રજામતવાદની આ આકરામાં આકરી કસોટી છે. એના સંગ્રામ ઓછો હિંસક છતાં લેશ પણ ઓછો વિકટ નથી.

આવી અવસ્થા ઘર ન કરી બેસે એ માટે સૌથી સારો ઉપાય એ છે કે, એક સિદ્ધાંત તરીકે, સત્ય જ્ઞાન ને પ્રેમ, એ હરકોઈ ક્ષણે મળતાં હોય તો, એનો સત્કાર કરવામાં લેશ પણ સંકોચ પ્રજામાં કોઈ ન રાખે એવી ભૂમિકા નિરંતર સરળતા જ કરવી. અર્ધદ્રઘોની જમાતને ઉખેડી નાખ્યા વિના કે એને અશક્ય અથવા અશક્ત બનાવ્યા વિના પ્રજામતવાદ જેવી વસ્તુનું સાચું અસ્તિત્વ જ ન હોઈ શકે. નહિતર તો પ્રજામતવાદ ધન, સત્તા, સામર્થ્ય કે જમાત, લેલછા કે પૂર્વગ્રહોનો એક કિલ્લો હોય કે જે

કલ્યાણ કરતાં વધુ અકલ્યાણ જ કરે. અલગત સત્ય, જ્ઞાન ને પ્રેમને જાણવામાં પણ અમુક પ્રકારની અનિવાર્ય ભૂમિકાની અપેક્ષા તો રહે છે. પણ જ્ઞાનપ્રચારનાં સાધનો દ્વારા જે કોઈપણ વાદનો અતિરેક પ્રચારમાં મૂકવાની ક્રિયા ન કરવામાં આવે, તો સામાન્યમાં સામાન્ય મનુષ્ય પણ થોડીઘણી ભૂમિકા એ રત્નત્રયી માટે ધરાવતો તો હોય છે જ. એટલે શૈશવકાલથી જ આ જમાનામાં માનસને સંભાળવાની, રક્ષવાની, ઘડવાની, જવાબદારી લેવી પડે તેમ છે.

અતિશયોક્તિ વાણીને, તેમ અતિરેક વાદને સામર્થ્ય આપે છે. પણ એ સામર્થ્યમાં ઘોડાપુરનો વેગ છતાં, મહાન સરોવરની શાંત શક્તિ નથી. અને એવા અતિરેક પ્રચારને પરિણામે તો માનવજાત અનેક વાદમાં વહેંચાઈને યુદ્ધદ્વારા યુદ્ધોને, ને નવા સૂત્રો દ્વારા નવી-નવી પ્રણાલિકાને સ્થાપતી રહે છે. વિનાશ દ્વારા સર્જન થાય એ સૂત્ર તરીકે સમર્થ લાગતી પ્રણાલિકાને સ્થાને વિકાસની ભૂમિકા દ્વારા જ સર્જન થાય એ ખીજા સૂત્રની એટલી જ અપેક્ષા રહે છે.

એટલે કોઈપણ વાદ-પદ્ધતિ ભલે એ વાદ પોતાના પાયા તરીકે જિંદગીમાં જિંદગી વાતને ગણાવતો હોય-પરંતુ કોઈપણ વાદ, સામાન્ય માણસની મનોભૂમિકાને, સત્ય, જ્ઞાન અને પ્રેમ તરફ લઈ જવાને બદલે માત્ર પોતાની તરફ આકર્ષે છે, ત્યારે એ આકર્ષણ એકંદરે કેવળ સામયિક ફેરફાર કરે છે. એ મનોભૂમિકાનો વિકાસ સાધી શકતું નથી. આનું એક જ ઉદાહરણ લઈએ. અત્યારે ગામડામાં ફેટલાક કાર્ય-કર્તાઓ છે; ને એ કાર્યકર્તાઓ અમુક પ્રકારની રાજકીય દષ્ટિ પણ ધરાવે છે. જ્ઞાનની પરખ જેવા પુસ્તકાલયનો વહિવટ પણ એમાંનાં ઘણા સેવાભાવે કરતા હોય છે. એમની પાસે એમની દષ્ટિ છે, સેવાની ધમશ છે, કામ કરવાની હોંશ છે, છતાં એ જે ફાળો આપશે તે સર્વદેશી વિકાસની દષ્ટિએ અત્યંત સંકુચિત જ રહેશે. આમ શા માટે ?—કારણ કે વાદ. માણસ ન્યારે કોઈપણ વાદનો ચેલો બને છે ત્યારે એનામાંથી એની દષ્ટિનો લોપ થાય છે. કોઈપણ વાદના ચેલા

બનવું—અને કોઈપણ વાદનાં લોકકલ્પાણુકારી તત્ત્વોને સમજીને એને વધારે સમજવા મથવું, એ બેમાં આકાશ પાતાળ જેટલું અંતર છે. ચેલાઓ બચાંકર છે—પછી એ ટોદસટાયના હોય, અરવિંદના હોય, માંધીજીના હોય કે સ્ટેલીનના હોય : બચાંકર છે એટલે સમર્થ નથી. એ અર્ધદગ્ધ હોય છે અને એમની અર્ધદગ્ધતા લોકભૂમિને પણ અર્ધદગ્ધ રાખવા મથે છે. આ વસ્તુ બચાંકર છે.

એટલે આપણી આજની મોટામાં મોટી જરૂરિયાત, જે વસ્તુ કે વાદને આપણે સ્વીકારતા હોઈએ, તે વસ્તુ કે વાદ સિવાયની સઘળી જ વસ્તુઓ નિષ્ફળ છે, એવી વારંવાર ઉચ્ચારાતી વાણીને સંયમ આપવાની છે. બલે આપણે વાદ, લોકની મોરલીએ ચડ્યો હોય—પણ એ વાદમાં જેટલું ધાતુત્વ છે એટલું જ લોકમાં રહેવાનું છે. લોકની રંગીલી મોરલી તો અજ્ઞ રીતે ફૂર હોય છે. એ તો આજે મુસોલીનીનાં તોપ પરનાં વ્યાખ્યાનો સાંભળે ને કાલે એ જ તોપને મોઢે એને ચડાવે. એટલે આપણા જીવનમાં લોકો સ્પષ્ટ રીતે વિચાર કરતાં ને વિચારતાં શીખે એ પ્રાથમિક જરૂરી વસ્તુ બનવાની છે. પરાધીનતાના ઝેરને લીધે પ્રજાશરીરની એ અવસ્થા થઈ છે. એ જટલું સાચું છે એટલું જ આ સાચું છે કે, આપણા દેશની વિશાળતાને લીધે આપણી સમય સાથે રહેવાની ગતિ મંદ—અતિમંદ છે. આપણામાં સ્પષ્ટ વિચાર-સરણીની જરૂરિયાત છે, એનો અર્થ પણ એટલો જ છે કે લોકમાંથી અર્ધદગ્ધ જ્ઞાનને નિર્મૂળ કરવું; જેટલી જરૂરિયાત અજ્ઞાનને હણવાની છે એટલી જ જરૂરિયાત અર્ધદગ્ધજ્ઞાનને હણવાની પણ છે. સ્પષ્ટ વિચારસરણીનો આ એક જ અર્થ આપણે માટે હોઈ શકે: હરેકેહરેક વ્યક્તિમાં રહેલી સદ્વૃત્તિની ભાવના જાગ્રત કરવા માટે જરૂરી એવી, રાજકીય સામાજિક ને આર્થિક પુનર્રચના. પણ આ સદ્વૃત્તિ વિષે ઘણા જુવાન મિત્રો શંકા ધરાવે છે. એમના અંતરમાં તો એ વિષે એક નિરાળી સૃષ્ટિ છે.

પહેલાં તો અત્યારે, જે સામાજિક સંકલના ચાલી રહી છે

તેનાથી તેઓ અકળાઈ ઉઠ્યા છે. એ સ્વાભાવિક છે. આપણી સામાજિક સંકલના બચાંકર છે. ખીજું, જે નવી સામાજિક સંકલના એમને તૈયાર કરવી છે તે પ્રધાનપણે આર્થિકરચના ઉપર રચાયેલી હોય એવી એમની તીવ્ર આકાંક્ષા છે. ત્રીજી અને મહત્ત્વની ખીના એ છે કે, અત્યારની સામાજિક ગેરવ્યવસ્થા માટે એ રાષ્ટ્રીય પરાધીનતા કરતાં પણ ઘણે વધારે અંશે, ધાર્મિક વિચારોને જવાબદાર ગણે છે.

અત્યારના વાતાવરણમાં આ વિચારસરણી પ્રધાન જણાય છે. એ વિચારસૃષ્ટિ હજી નવી છે, એટલે એમાં અપરિપક્વતા, વિચારમંથનની અસ્વચ્છતા, શરૂઆતની ઉગ્રતા, તાત્કાલિક પરિણામ માટેની વ્યગ્રતા—એ સઘળાં હોય એ તદ્દન કુદરતી છે—એ વસ્તુઓ તો સમયના વહન સાથે અને આ વિચારસરણીની પ્રગતિ સાથે એની મેળે સ્વચ્છતા પ્રાપ્ત કરી લેશે. પણ મુખ્ય પ્રશ્ન તો જે શૈલીથી આ નવી વિચારસરણી અત્યારે રજૂ કરવામાં આવે છે તે શૈલી વિષેનો છે. આ શૈલીને લીધે એ વસ્તુ જનતાને જગાડવામાં પણ અસમર્થ નીવડે છે. આ શૈલી—તે વીજળીના ધક્કાની શૈલી છે. એમાં કોઈ પણ રીતે જૂના માનસને ધક્કો મારવાની જ મુખ્ય નેમ હોય છે. એ રીતે ગણો તો એમાં પરિણામ કરતાં પણ પરિણામના દેખાવનો ઘણો વધારે મોહ હોય છે. એમાં અવિવેક, અસંયમ, અસ્વસ્થતા હોય છે. એ વાત તો બાજુ ઉપર રહેવા દઈએ, પણ એમાં જે કામ કરવાનું છે, તે કામ શી રીતે થઈ શકે એ રીતિનું પણ બચાંકર અજ્ઞાન હોય છે.

દોડતી મોટરે શહેરમાંથી એક ઝેરું ગામડામાં જઈને સભા ભરે; આમડાના લેશ પણ અબ્યાસ વિના, એના માનસના જરા પણ ખ્યાલ વિના, એના પ્રશ્નોની થોડી પણ માહિતી વિના, ‘બહેનો ! તમે આ બંગડી પહેરો છો તે ‘શુલામી છે’ વગેરે વગેરે તદ્દન સામાન્ય પ્રચલિત શબ્દોના ધોધથી ધડીભર જનતાને ખળભળાવી, પાછી દોડતી મોટરે શહેરમાં પેસી જાય. આપણી અત્યારની અ

કાર્યપ્રણાલિકા જ ખોટી છે. જરૂરિયાત એનાથી જુદા જ પ્રકારની છે. કારણ કે આપણી પ્રજા બહુ મોટે ભાગે ગામડાની પ્રજા છે. એમને વીજળીના ધક્કાની શૈલીથી કેવળ કુતૂહલ જ થાય. એમનામાં કામ કરવાની રીત તો આપણે શીખવી પડે તેમ છે.

ગામડાને પોતાનું જ્ઞાન, પોતાનું માનસ અને પોતાનું વ્યક્તિત્વ છે. એ વ્યક્તિત્વના પરિચય માટે પહેલાં તો કંઈ પણ બોધ્યા વિના, કે કાર્યકરોએ ભાષણો કરવાં જ જોઈએ એવી ભાષણખેરીના મોહ વિના, મૂંઝી રીતે અને સાચી સેવાવૃત્તિથી, એનો અભ્યાસ કરવો જરૂરી છે, ત્યારે જ ખચર પડે કે આપણે કલપ્યા છે તેનાથી જુદા જ પ્રકારના અને ઘણા વધારે અટપટા પ્રશ્નો ગામડામાં આસ્તત્વ ધરાવે છે.

સમુદાયના માનસપરિવર્તન માટે જો કોઈ મોટામાં મોટું સાધન આપણી પાસે હોય તો તે, આપણા વિચારોના અવિવેકી પ્રદર્શનમાંથી નહિ, પણ જનતામાં રહેલી ધાર્મિક વૃત્તિઓના વિકાસમાંથી મળી શકે તેમ છે. આપણી ધાર્મિક પરંપરા, એ પણ આપણા રાષ્ટ્રનિયોજનનો અગત્યનો અને અત્યંત મહત્ત્વનો ભાગ છે. રાષ્ટ્રની અને સમાજની પુનર્રચના માટે એ પરંપરાનો ઉપયોગ થઈ શકે તેમ છે. એટલે સ્પષ્ટ વિચારસરણીનો ખરો ક્રમ તો આ પ્રમાણે હોઈ શકે.—ધાર્મિક પરંપરાની વિશુદ્ધિ: એ વિશુદ્ધિનો સામાજિક કાર્યોમાં ઉપયોગ: અને એ સામાજિક પુનર્રચના દ્વારા નવા રાષ્ટ્રનું નિયોજન. વ્યક્તિમાં રહેલી વૃત્તિઓ એ જ છેવટનું રાષ્ટ્રનિયામક બળ છે—માટે આ વૃત્તિઓના શુદ્ધીકરણના પ્રયોગમાં રાષ્ટ્રનિયોજન રહ્યું છે—એમ સ્વીકારવામાં ન આવે, ત્યાંસુધી જે ફેરફારો થાય તે બહુ ઉપરછલા હોય ને થોડા વર્ષોમાં એ ફેરફારોનો પણ જનતાને ત્રાસ અને થાક લાગે.

ગ્રામ પુનર્રચના

અણબોમ્બે આપણને સૌને એક રીતે જાણત કયાં. એણે બતાવ્યું કે માનવજીવનમાં સૌથી વધારેમાં વધારે મહાન વિનાશક શક્તિ તરીકે પણ વિજ્ઞાનની વસ્તુ હોઈ શકે. છતાં જે એને સર્જે છે એના કરતાં એ વધુ મહાન નથી. એટલે કે વ્યક્તિ કરતાં વિજ્ઞાન વધારે મહાન નથી. એટલા માટે આપણે સામાજિક રચનામાં એવા ફેરફાર કરવા જોઈએ કે જેથી દરેક વ્યક્તિમાં રહેલ સુંદર અંશનો વધુ ને વધુ વિકાસ થાય. તો જ અણબોમ્બ છતાં—આપણે એક સુખી સ્વસ્થ શાંત દુનિયા જોઈ શકીએ; અને આ વસ્તુસ્થિતિ શક્ય બનાવવા માટે ગ્રામજીવનની પુનર્રચના એ અત્યારની દુનિયાનો મહાન પ્રશ્ન હોઈ શકે. યાંત્રિક અને વૈજ્ઞાનિક વિદ્યા ગ્રામજીવનની પૂરવણી માટે છે: એ બન્ને વચ્ચેનો સંવાદ એ જરૂરી વસ્તુ છે.

ઔદ્યોગિક શહેરના વિકાસની પાછળ દુનિયા આંધળિયાં કરી રહી હતી. વધુ ઉદ્યોગ, વધુ ઉત્પાદન, વધુ વ્યાપાર, વધુ પ્રવૃત્તિ—અને એ સઘળાના પરિણામ રૂપે વધુ યુદ્ધ—એ એક વખતનો દુનિયાનો કાર્યક્રમ હતો. આજે એમાં પલટો આવ્યો છે—ને પલટો આવેલો ન દેખાતો હોય તો એને આવ્યા વિના છૂટકો નથી. ઔદ્યોગિક શહેરને બદલે—શહેરનાં તમામ સાધનને સાધના ધરાવનારાં, પાસેપાસેનાં નાનકડાં ગ્રામજૂથો રચાય ને એ ગ્રામજૂથો શહેરની સગવડ ધરાવતા છતાં શહેરી જીવનનાં કલુષિત અંગો ન ધરાવે, એ

હવે પછીની આમરચનાનું પ્રધાન લક્ષ રહેવું જોઈએ. અત્યારે શહેરો સોજ ચડેલા શરીર જેવાં અપંગ ને શક્તિહીન છે. ગામડાં— માંદા પડેલાં કૃશ શરીર જેવાં અશક્ત અને અંધ છે. શહેરો પોતાની મેળે ચાલી શકતાં નથી. ગામડાં પોતાની મેળે જોઈ શકતાં નથી. શહેરોમાં ધમાલ નજરે ચડે છે. ગામડામાં કૂચલી મળે છે. શહેરોમાં બબઝે અને વિલાસ છે. ગામડામાં ધૂળ, અપંગતા, તૃષ્ણા, અને ઈર્ષ્યા છે. આમજીવનની પુનર્ચના કરનારો એની ખેતી—અને ખેતીને લખતા સામાન્ય ઉદ્યોગો—અને એ તમામ ઉદ્યોગોનું વિજ્ઞાનીકરણ, એના ઉપર નેટલું ધ્યાન કેન્દ્રિત કરશે, તેટલું જ એ આમને નવીન બનાવી શકશે. ગામડાઓમાં તમે કોઈ પણ વાતનો ઝપાટાબંધ પ્રચાર કરી શકો. કેવળ એટલા પ્રચાર માત્રથી ગામડાં સરજી શકાતાં નથી. એને માટે તો આપણી પ્રાચીન પરંપરાના તલસ્પર્શી અભ્યાસની ને એ પરંપરાના સદંશને તો સમજીને રાખી લેવાની શક્તિ ઉત્પન્ન કરવી જોઈએ. એ શક્તિને જાગ્રત કરવા માટે અત્યારનાં તમામ સાધનો પણ ઓછાં પડશે. કારણ કે શક્તિ ત્યાં છે પણ એના ઉપર જે થર બાઝ્યા છે તે ઉખેડવા જતાં—મૂળતર્રવો પણ, અણુધડ આમસેવકને હાથે કે અણુધડ રાજકીય પ્રચારકને હાથે, જીખડી જવાનાં ને એ રીતે સર્જનાત્મક રચના કરતાં તો વધારે વિનાશ થવાનો સંભવ છે. એવું પણ બને કે અત્યારે આ વસ્તુ ન જ સમજાય—છતાં સમય જતાં એનું કટુ પરિણામ તો ત્યાં દેખાય. એટલા માટે ખરી અગત્ય તો એ છે કે એ આખા કાર્યક્રમને અત્યંત કુશળતાથી, વૈજ્ઞાનિક રીતે, આર્થિક રીતે, સામાજિક રીતે ને ધાર્મિક રીતે પણ, અભ્યાસના વિષય તરીકે ને ફૂરમાં ફૂરટીકાઓ સામેથી માગીને પણ, દિવસોના દિવસો સુધી સતત પરિશ્રમ કરીને—ધડવાનો પ્રયત્ન થવો જોઈએ. ઉદાહરણ તરીકે ગામડામાં કોઈ પણ દિવસ આધુનિક શિક્ષણ લીધેલા કારકુનો ‘બેંકી’બનો પ્રશ્ન ઉઠેલી નહીં શકે, એને માટે તો દરેક ગામડામાં પરંપરાથી જે બ્યાજ ખાનારો માણસ બેઠો

છે—ને જે માણસે છેલ્લાં થોડાં વર્ષોમાં ગામડાંને ઉજ્જડ કર્યાં છે—
 એ જ માણસને અથવા એવા માણસને ધીરજ અને શાંતિથી, પ્રેમથી,
 અને તો ધાર્મિક વાતાવરણ સરળવીને ને શક્ય તેટલાં રાજકીય
 બંધનો ઘડીને પણ—એના કાર્યક્રમમાં નવું રૂપ અપનાવી લેવા સમ-
 જાવવો પડશે. જે પ્રશ્નો ગામડામાં હતા જ નહિ—એવા નવા પ્રશ્નો
 પણ આવશે: આ સઘળા પ્રશ્નોને છજીવા માટે, સાહિત્ય, રાજકારણ,
 સિનેમા, રેડિયો, પ્રદર્શન, મેળાવડા, શિક્ષણ, પુસ્તકપ્રવૃત્તિ ને બીજી
 અનેક વસ્તુઓ કરવી પડશે. એ આખા કાર્યક્રમને અમુક વર્ષોમાં ને
 અમુક પ્રદેશમાં વહેંચી લેવો પડશે અને તે છતાં અસંખ્ય માણસો
 આ આખા કાર્યક્રમને સમજવાનો ને એ કાર્યક્રમને સફળ બનાવવા
 માટે પોતાની તમામ શક્તિનો વ્યય કરવાનો સંકલ્પ ન કરે, ત્યાં
 સુધી એ સફળ ન જ થાય. એવું પણ બને કે કેટલાક કાર્યક્રમો તો
 કેવળ સેવાભાવી વ્યક્તિઓ જ કરી શકે. એમાં રાજસત્તા—પછી તે
 ખમે તેના હાથમાં હોય—ડખલ કરે એ અસહ્ય અણુવી જોઈએ.
 પ્રૌઢશિક્ષણનો કાર્યક્રમ એવો છે. અંગ્રેજોએ શિક્ષણને રાજસત્તાનું
 ગુલામીપદ આપ્યું. પણ સાચી રાજસત્તાએ, જેમ ન્યાયમાં તેમ જ શિક્ષ-
 ãમાં, માથું મારવું યોગ્ય નથી. કોઈ પણ ‘રામરાજ’ પ્રૌઢશિક્ષણનો
 પ્રયોગ કરતાં, પોતાના ગામડામાં સાચું રામરાજ શી રીતે આવી
 શકે એ સમજાવવાનું જોખમ નહિ વહોરે. એ તો એટલું જ ધ્રુષ્ટ
 કે અત્યાર સુધી એની પ્રજા અબણુ હતી ને અણુધડ રીતે એને
 નમતી: હવે એ અક્ષરજ્ઞાન બલે મેળવે—પણ એ સત્તાને નમતી
 બજતી તો રહે જ. એ પ્રૌઢશિક્ષણમાં કોઈ દિવસ એમ કહી ન શકે
 કે “રાજ પેઠે જ પ્રજાકીન સરકાર પણ ખરાબ હોય તો એને
 સિંહાસન ઉપરથી ઉઠાડી મૂકવાનો પ્રયત્ન હજી છે;” અને જેમ
 રાજ પરંપરાના હક્કને લીધે ખરાબ બને છે, તેમ પ્રજાકીય સરકાર
 પણ પક્ષવાદી ઘઠને ખરાબ બને છે. આ દૃષ્ટિએ જોતા પ્રાઢશિક્ષણના
 વર્ગો ચલાવનારી રાજસત્તા એ નવીન રચનાના કાર્યક્રમમાં હસ્તક્ષેપ

કરે છે એટલું જ કહેવાય. એનો હેતુ બલે ગમે તેટલો સારો હોય તો પણ એ સારો રહેવા વિષેની કુશંકા અસ્થાને નથી. પ્રૌઢશિક્ષણ એ મુખ્યત્વે લોકશિક્ષકોનો જ પ્રશ્ન રહેવા જોઈએ. અને જૂના જમાનાની પેઠે એને સરકારી તંત્રદ્વારા નહિ, લોકતંત્રદ્વારા પોષણ મળવું જોઈએ; ગમે તેવી લોકશાહી સરકાર હોય છતાં પણ લોકતંત્ર એ લોકતંત્ર જ રહેવું જોઈએ; એ રીતે તો વધારેમાં વધારે સત્તા આમ્યપંચાયતો પાસે હોવી જોઈએ; અને સરકાર તો માત્ર નામની જ રહેવી જોઈએ. દેશવ્યાપી લોકતંત્ર તો એ રીતે જ અસ્તિત્વમાં આવે.

આમપુનર્ચનામાં શિક્ષણ, આરોગ્ય, ઉદ્યોગીકરણ અને વસ્તુ-ઓની વૈજ્ઞાનિક સમજ—એ મુખ્ય અંગો થઈ શકે. એનું રચનાત્મક અંગ આપણા સમાજને અનુરૂપ એવું જ રહેવું જોઈએ. અને જે સામાજિક દોષોને લીધે પ્રગતિ અટકે છે તે તમામ દોષોને, કુશળ વૈદ કરે છે તેમ, નિદાન કરીને, કકડે કકડે કાઢી નાખવા માટે, વાતાવરણની સ્ખલવટ ઉપર ઘણો આધાર રાખવો ઘટે. આને માટે તો નિત્ય ને નૈમિત્તિક એવી વ્યવહાર અનેક રચનાઓ કરવી પડે.

આપણે વિશેષ કાંઈ નહિ તો આટલું તો કરીએ. આમપુનર્ચનાનો પ્રશ્ન આવે તે પહેલાં આમડાના તમામે તમામ પ્રશ્નોનો એક સંગ્રહ તો કરીએ. એ પ્રશ્નોનો સંગ્રહ જ બતાવી આપશે કે આપણી જીંદગીમાં જીંદગી શક્તિઓ પણ—હજી તો આમડાના પ્રશ્નો સમજવામાં જ—અણધારે ને અવ્યવહાર જણાશે. એ વખતે જ ખરેખર પડશે કે આપણા અત્યારના શિક્ષણે એક એવો તો મહાન સમુદ્ર—આપણી પ્રાદેશિક એકતામાં પણ સરળતા છે કે આપણે સૌ પોતપોતાના ખેટમાં જ રહી શકીએ એવા આળા અને કઢંગા બની ગયા છીએ. આપણે પહેલો પ્રયત્ન જનતાજનાર્દનને સમજવા માટે નહિ હોય તો આવા રાજકીય વાતાવરણમાં જે અનિવાર્ય પરિણામ આવે તે એ જ આવવાનું કે જનતાને સમજવાનો પ્રયત્ન ન કરતાં, સૌ એને સમજાવવાનો પ્રયત્ન કરશે. અને એના જેવી આમપુનર્ચનાની ખીજ કોઈ પણ અણધારે શરૂઆત નહિ હોય.

આપણે આપણી નવી સંસ્કૃતિનો ધ્વજ ગ્રામ-પુનર્રચનામાં મોખરે રાખવા માગીએ છીએ એ કુદરતી જ છે, પણ આપણી પોતાની સંસ્કૃતિની શ્રેષ્ઠતાનો દાવો આપણે સિદ્ધ કરવો હોય તો આપણે એ નિષ્ક્રિયતાને આધારે સિદ્ધ ન જ કરી શકીએ. આપણે પણ વિજ્ઞાનને અપનાવીએ છીએ—માત્ર એ વિજ્ઞાનને જંગલી જરિયાતોનું દાસ બનાવવામાં આવ્યું, એવું દાસત્વ એને ન મળે એ જોવાનું કામ આપણે કરવાનું છે. એટલે તો આપણે મહાન વ્યક્તિઓ—ખરેખરા અર્થમાં મહાન વ્યક્તિઓ, જેમાં ઉદ્ભવે, એવું વાતાવરણ સરળવવા માગીએ છીએ. આપણી સંસ્કૃતિનો આટલો જ દાવો હોઈ શકે. જુનવાણી તમામ સાધનોનો ઉપયોગ—એટલે ગ્રામ-પુનર્રચના, એવી અણુઘડ અને એકપક્ષી સમજ આપણને યુગબળની સામે ટકવાનું પણ સામર્થ્ય નહિ આપે. આપણા નાનામાં નાને ગામડે પણ નવી દૃષ્ટિની તાલીમ લેવી જ રહી. એ પોતાનાં આપદાદાનાં હળ જેવી રીતે વાપરતો તેવી જ રીતે હજી વાપર્યા કરે અને તમામ વૈજ્ઞાનિક મદદનો ઇનકાર કરીને પોતાનું સત્ત્વ જળવી શકે, એવી મોહક જાણીતી સાદી રીતથી, ગામડું પુનર્રચના પામશે એ ખ્યાલ અવૈજ્ઞાનિક ને અણુઘડ છે. ગ્રામપુનર્રચના માટે—તમામ આધુનિક સાધનો વાપરવાં જ પડશે. એ આધુનિક સાધનો સરળવા માટેની વૈજ્ઞાનિક મનોવૃત્તિ પણ ગામડાંએ કેળવવી પડશે. અને વિજ્ઞાનનો તિરસ્કાર કરવાથી જ ગ્રામ રચી શકાશે એ મનોદશા છોડી દેવી પડશે. જૂના ખ્યાલો ઉપર નહિ તેમજ નવા ખ્યાલોના પોપટિયા અનુકરણમાં નહિ—એવી એક સમન્વયી પૂર્વભૂમિકા રચવાનો સમય હવે આવ્યો છે. તો ગ્રામ-પુનર્રચના શક્ય બનશે.

વિવેચનનો અધિકાર

માણસની વૃત્તિઓનો અભ્યાસ જે સાધન વડે શક્ય છે તે ચિત્ત-શાસ્ત્ર, ઘણું જ અનિશ્ચયાત્મક ને વિવાદાત્મક શાસ્ત્ર છે. એની પરિભાષા પણ Vague—કેટલેક અંશે દુર્ભાષ છે. મન પોતે, દેહથી કોઈ જુદો પદાર્થ છે, કે માત્ર શરીરનું જ એ પણ એક અંગ છે—એ વિષે જ બધાં વિદ્વાનો એકમત થઈ શક્યા નથી, ત્યાં માણસને એના મન વિષે કાંઈક માર્ગદર્શન મળે એવી વાત કરવી, એ કાંઈ જેવી તેવી મુશ્કેલીનો વિષય નથી. વળી એમાં બીજી મુશ્કેલી એ છે કે અભ્યાસ કરવાનો પદાર્થ મન—અને અભ્યાસ કરનાર શક્તિ એ પણ મન, અ બન્નેની વચ્ચે અભેદ ભાવ છે. અને મન, મનથી રંગાયા વિના, પોતે જ મનનો અભ્યાસ કરે, એ સ્થિતિ તો ઘણી વિરલ છે. વિવેચન, એ ખરી રીતે, સાહિત્યશાસ્ત્રના નિયમોનું જેટલું પરિશીલન છે, તેટલું જ એ વ્યક્તિગત માનસનું પણ પરિશીલન છે. કોઈપણ કૃતિમાંથી કર્તાને શોધી કાઢવો અને કૃતિની મહત્તા કર્તાની કઈ મહત્તામાંથી ઉદ્ભવી છે એ બાબતું એ વિવેચનનો ધર્મ છે. કૃતિ અને કર્તા બુદ્ધા દેખાય છે ખરાં, અને ઘણી વખત કર્તા એની કૃતિઓથી ઘણો જ જુદો તરી આવે છે, એટલે સુધી કે, એ બન્ને વચ્ચે કોઈપણ પ્રકારનો સંબંધ હોવાની પણ મન ના પાડે, છતાં કૃતિ અને કર્તાનો અભેદભાવ જ સિદ્ધાંત તરીકે સ્વીકારવાની વધણ વધારે સ્પષ્ટ થતી જણાય છે. કહેવાયું તો ત્યાં સુધી છે કે જેને તમે

Self Control કે Self denial-સંયમ માનો છો—એ સંયમ પણ તમને મળેલા કોઈ કુદરતી સામર્થ્યને લીધે જ, જન્મ લેતો પદાર્થ છે. એટલે કામનાને વશ થનારું મારું મન અને કોઈપણ પ્રકારની કામનાની સામે થનારું મારું મન—એ બન્ને પ્રકારનાં મન—એ પણ કુદરત તરફથી પ્રાપ્ત થયેલ કોઈ સામર્થ્યનો પડવો માત્ર છે. મેકડુગલ મૂકે છે તેમ—It is only by drawing upon my natural forces that I can defy my Nature—આ સિદ્ધાંત એ વિષયમાં કોઈ છેલ્લો શબ્દ નથી. પણ આપણે આપણા કામ પૂરતી એક વસ્તુ આંહીં લઈ શકીએ કે સત્યનિષ્ઠા એ હરકોઈ સામાજિક કાર્યની પેઠે સાહિત્યકારનો પણ પ્રધાન ધર્મ મનાયો છે. અને એના વિના સાહિત્યનો જન્મ કદપણ પણ મુશ્કેલ છે. એ સત્યનિષ્ઠા એટલે એની પ્રેરણા કહો, એની પ્રતિભા માનો, કે એની કુદરતી શક્તિ ગણો, કે એની ચિત્તવૃત્તિનો કોઈ અકલ્પ્ય પદાર્થ કહો, પણ એના વિના સાહિત્ય હોઈ શકે નહિ. આવી રીતે સત્ય ઉપર ભાર મૂકવામાં એક વસ્તુની ઉપેક્ષા થવી ન ઘટે. સત્યનિષ્ઠા એટલે વાસ્તવિક દુનિયાની ભૂમિકા ઉપર કરેલી માંડણી એવો અર્થ આંહીં લેવાનો નથી. તેમ જ આ સત્ય એ કોઈ અમર્યાદિત નિરપેક્ષ પદાર્થ નથી. પણ સાહિત્યકારનું—કે કોઈ પણ કલાકારનું કે કોઈ પણ માનવનું સત્ય, એ એનું મર્યાદિત અને સાપેક્ષ સત્ય છે. અને તેથી એની કિંમત એક મત કરતાં વધારે ન હોઈ શકે. એટલે વિવેચન માટે પણ મોટામાં મોટો પ્રશ્ન આ છે કે, એના વક્તવ્યને એક મત કરતાં વધારે મહત્ત્વ કયારે અપાય અને કયારે ન અપાય? વિવેચનનો અધિકાર એ આખો વિષય છણવા માટે તો એક અનોખું પુસ્તક જ હોઈ શકે, આંહીં તો ઉપરછલ્લી રીતે કહી શકાય કે માણસનું ચિત્ત, સત્યને એના નિરપેક્ષ સ્વરૂપમાં ગ્રહણ કરવાની કેટલી શક્તિ ધરાવે છે, એના ઉપર જ એણે રજુ કરેલા સત્યનો છેવટનો આધાર હોઈ શકે. તર્કશુદ્ધ વિચારસરણી દ્વારા

પણ સત્યનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ મેળવવો મુશ્કેલ છે. વિચારસરણી તર્ક શુદ્ધ હોવા છતાં, હેતુ વિહીન તો ભાગ્યે જ હોઈ શકે. એટલે એક લેખકે કટાક્ષ કર્યો છે તેમ સત્યનું પ્રતિપાદન એ પણ એક પક્ષનું જ પ્રતિપાદન કહેવાય. માણસ, સત્ય વિષે બંને જમે તેટલું કૌભાંડ કરે, છતાં એનું સત્ય એ એની ભાવના કે લામણી કે પૂર્વગ્રહ કે એનો પક્ષ—એને વળગી રહેલું એક ચીંથરકું જ માત્ર છે, 'The meaning of Truth is that which gives emotional Satisfaction' સત્ય આપણી બહાર રહ્યું નથી, એટલે સુધી કહી શકાય. આમાંથી એવું જણાય છે કે આપણે જોને સત્ય તરીકે રજુ કરીએ છીએ તે સત્ય હો કે ન હો—એ પ્રશ્ન જ એક રીતે મહત્વનો રહેતો નથી, કારણ કે સત્યને એના સંપૂર્ણ સ્વરૂપમાં જોવાનો કોઈને પણ અધિકાર મળ્યો હોય એવું જણાતું નથી. ભગવાનનું પણ વિરાટ સ્વરૂપ જોઈને અનુનને કહેવું પડ્યું હતું કે તમારું આ સ્વરૂપ સંકેતી લો. સંપૂર્ણ સત્ય વિષે માણસ પણ કદાચ એ જ ઈચ્છા વ્યક્ત કરે.

એટલે માણસ, પોતાનું સત્ય રજુ કરતી વખતે જોટલો પોતે સાચો એટલું જ એનું સત્ય સાચું. અને પોતે પોતાના મંતવ્ય વિષે ફેટફેટલી માનસિક ક્રિયા પ્રક્રિયામાંથી પસાર થયો છે એ, વસ્તુનું દર્શન તો માણસ પોતે ન કહે—અને સત્યનિષ્ઠાથી ન કહે—તો મુશ્કેલ તો ધણું જ છે. "The subjectivist theories of beauty" એટલે સુદરતા કોઈ વસ્તુમાં રહી નથી, પણ વ્યક્તિની દૃષ્ટિમાં રહી છે; સત્ય વિષે પણ છેવટે એ જ ન કહી શકાય ? પરંતુ એટલું છતાં સત્યને પોતાનું જીવું જ અસ્તિત્વ છે—શી રીતે એ છે એ સિદ્ધ કરવું તો પ્લેટો જેવા વિદ્વાન ફિલસૂફને પણ ધણું મુશ્કેલ પડ્યું છે—છતાં આપણા માટે અત્યારે એટલું જ જાણવું પૂરતું છે કે સત્ય, બંને વ્યક્તિના રંજથી રંજાયેલું એક દર્શન માત્ર હોય, છતાં એવું અપૂર્ણ અને મર્યાદિત સત્ય પણ, જો વ્યક્તિએ, ભુદ્ધિ,

અહુશ્રુતતા, મેધા, તર્ક, એ સર્વથી પર એવા કોઇ સાધન વડે મેળવવાનો પ્રમાણિક પ્રયત્ન કર્યો હશે, તો એનું સત્ય નિષ્કળ નહિ મળાય, એ ઉપરથી બુદ્ધિ વગેરે સત્ય મેળવવામાં મદદ ન કરી શકે એમ સમજવાનું નથી, પણ એ ઉપરાંત એમ સમજવાનું છે.

જે સત્યનિષ્ઠા સાહિત્ય સર્જક માટે છે તે જ સત્યનિષ્ઠા હરકોઇ ક્ષેત્રના સર્જક માટે અનિવાર્ય છે. એના ઉપરથી જ અધિકારનો સ્વીકાર કે અસ્વીકાર થાય છે. અને વિવેચનના અધિકારમાં પણ આ સત્યનિષ્ઠા જ મુખ્ય વસ્તુ છે.

વિવેચક જે અધિકાર વડે વિવેચન કરે છે એ એનું વિવેચન એની પોતાની ન્યાયતુલા આપે છે એમ કહેવા કરતાં એની પોતાની શક્તિ અને મર્યાદા ખતાવે છે એમ કહેવું વધારે યોગ્ય છે. છતાં એને પણ ઉપલા ધોરણથી જ કસી શકાય. અને વિવેચનને પણ માણસની સર્જકશક્તિની એક પ્રકારની અનોખી રીતિ મળી શકાય. સર્જનથી અરાખર વિરુદ્ધ વિવેચન કે વિવેચક હોય તે સર્જક ન જ હોઈ શકે, અથવા તો સર્જન અને વિવેચન, એ બન્ને જુદી જુદી દિશાના જીવનપ્રવાહો હોઈ બન્નેની વચ્ચે કોઈ પ્રકારનો સંબંધ નથી, એવું વિધાન કરવું એ અતિશય સંકુચિત હોઈ સ્વીકારવા લાયક જણાતું નથી. સારો સર્જક સારો વિવેચક હોઈ શકે; અને સારો વિવેચક એ સારો સર્જક પણ થઈ શકે; એ પ્રમાણે ઘણા દાખલામાં નથી ખનતું એ ખરું, પણ જે નથી ખનતું તે ખની ન જ શકે, એવી સિદ્ધાંતસ્થાપના વધારે પડતી વ્યાપક છે. પરંતુ સર્જન જેમ મનુષ્યની શક્તિ અને મર્યાદા બન્ને દર્શાવે છે તેમ વિવેચન પણ માનવની શક્તિ અને મર્યાદા બન્ને ખતાવે છે. એટલે જમે તેટલી વિશુદ્ધ કસોટી ઉપર લીધેલી કનકરેખા પણ, કનકરેખા દોરનાર હાથના અને દૃષ્ટિના શુણ્ણદોષ લક્ષને જ જન્મે છે, તેમ જમે તેટલું વિશુદ્ધ વિવેચન પણ, છેવટે તો એના લખનારની શક્તિ પ્રમાણેની જ તેજસ્વિતા અને સત્યતા ધારણ કરે છે; એથી એવું ખનવાનો સંભવ પણ ખરો કે,

સારા નટને હાથે જેમ નાટક દીપી ઉઠે છે અને એ નું એ નાટક કુનટને હાથે જેમ હાનિ ભોગવે છે, તેમ એકની એક કૃતિ, સુવિવેચક અને કુવિવેચક મેળવીને, એના મૂલ્યાંકનમાં વધારો કે ઘટાડો મેળવે છે; આટલું છતાં એ મૂલ્યાંકન, બીજું કાંઈ નહિ તો છેવટે, પ્રામાણિક મતભેદ દર્શાવે તો વાંધો ન ગણાય; કારણ કે પ્રામાણિક મતભેદ એ સાહિત્યક્ષેત્રમાં કે કોઈપણ ક્ષેત્રમાં દોષ પાત્ર વસ્તુ નથી.

પરંતુ જેમ સર્જનમાં, તેમ વિવેચનમાં, જ્યારે માણસ પોતાના મતાગ્રહો, અંધમતવ્યો, અધકચરા ખ્યાલો અને પૂર્વગ્રહોને સ્થાન આપવા માંડે છે ત્યારે એ જે કાંઈ આપે છે તે કુવિવેચન પણ ન રહેતાં, અપંગ વિવેચન બને છે; કુવિવેચન કે જેમાં ખરાબ તો ખરાબ, પરંતુ છેવટે ખરાબ કહી શકાય એવી પણ, કાંઈક તો શૈલી હોય છે, પરંતુ અપંગ વિવેચનમાં તો માથું મોં પગ કે હાથ કોઈનો પત્તો જ લાગતો નથી. વિવેચક પોતે થું કહેવા માગે છે એ પોતે જ સમજતો હોતો નથી. આયું તદ્દન શિખાઉ અપંગ વિવેચન નવા નિશાળિયાઓને હાથે થવાનો બહુ જ સંભવ છે. એટલે સર્જનમાં જેમ અમુક સિદ્ધપ્રકારના હસ્તની હમેશાં અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે, એવી જ કાંઈક અપેક્ષા વિવેચનના ક્ષેત્રમાં પણ રાખવી આવશ્યક બને છે. અત્રે સત્યનિષ્ઠા ઉપરાંત વિવેચનના સિદ્ધાંતોનો અભ્યાસ, પોતાના વિષય ઉપરનું પ્રભુત્વ અને કર્તાનું માનસ સમજવાની પુરેપુરી તૈયારી, એ ત્રણે વિના વિવેચન એ એક પ્રકારનું અંધમતદર્શન જ મળીય. આજે જ્યારે 'જર્નાલીઝમ'માં સાહિત્ય પ્રત્યે લોકઅભિરુચિ ફેળવવાની કાંઈક તમજા જાગી છે ત્યારે બની શકે તો સ્વતંત્ર વિવેચનોને સિદ્ધહસ્ત અધિકારી વિવેચકો દ્વારા લખાવાય—અથવા તો એ દિશા તદ્દન બંધ કરી દેવાય એ બે જ યોગ્ય માર્ગ લાગે છે. કારણ કે 'જર્નાલીઝમ' જેમ સાહિત્યને પોષક બને છે, તેમ કુવિવેચનથી ઘાતક પણ બને છે.

સર્જન કરતાં પણ વિવેચનનો મનોવ્યાપાર ઘણો વધારે જટિલ

અને વધારે જાતજાતિ માનનારો છે. દરેક ક્ષણે જે લખ્યું તેને તોળવું અને તોળ્યા પછી કસવું અને કસ્યા પછી એનો આંક કાઢવો, એ કામ દેખાય છે એટલું સહેલું નથી. એક વસ્તુ વિવેચકને સંતોષે, છતાં પણ એ સંતોષ એની પોતાની જ ભ્રમણામાંથી ઉત્પન્ન થનારો કેવળ એનો અંત અનુભવ બની શકે અને એનું સામાન્ય સર્વ મુકાબલે ઘણું ઓછું પણ હોય. મિત્રધર્મથી પ્રેરિત વિવેચન કે 'ચા એવડાની 'ડીશ'માંથી જન્મતું વિવેચન—મિત્રધર્મ' તરીકે અતિ મૂલ્યવાન છતાં, અને સંબંધો સ્થાપવામાં આવશ્યક છતાં—વિવેચન, કુવિવેચન, કે અપંગ વિવેચન કાંઈ જ ન બનતાં, કેવળ અધ-પ્રશસ્તિ થઈ જાય; અને જે વસ્તુને ઉપેક્ષાથી જોવામાં વિવેચકને પોતાની દષ્ટિ સાચી લાગતી હોય, એ જ વસ્તુ એના માથા ઉપર ટોકારાખંધ એસીને, એનું પોતાનું મૂલ્યાંકન પ્રગટ કરતી જાહેર થાય. એકની એક કૃતિ વિષે જુદા જુદા માસિકો અને સાપ્તાહિકોના વિવેચકોના મંતવ્યો એમાં કરવામાં આવે તો એમાંથી ઘણી રસપ્રદ સાહિત્યચર્ચા મળી શકે; સાહિત્યના ઇતિહાસમાંથી એવા સંખ્યાબંધ દાખલા આપી શકાય. કવિ નર્મદે પોતે પોતાને આંક પ્રેમાનંદ નેટલો આંક્યો હતો; અને વિવેચક નવલરામે પણ નર્મદને વધારે ગુણ આપ્યા હતા. વર્ડઝવર્થને ઘણો મોટો કવિ માનવામાં આવ્યો હતો અને ક્રીટસને ઘણો લઘુ ગણવામાં આવ્યો હતો. એ ઉપરથી જોવાશે કે વિવેચનમાં દષ્ટિદાપનો ફાળો કેટલો મોટો હોય છે.

એનું કારણ એ છે કે વિવેચકમાં જે શક્તિ માનવામાં આવે છે, એ ખરી રીતે એટલી બધી વ્યાપક અને તેજસ્વી શક્તિ છે કે, સર્જકની પેઠે જ કાંઈક પણ નૈસર્ગિક પ્રતિભા વરી ન હોય, એવો માણસ વિવેચનનો વ્યાપાર તજ દે, એમાં એ સાહિત્યકાર કરતાં પણ પોતાને વધુ ફાયદો કરે છે. જે લખી ન શકે તે વિવેચક થાય એ જૂની માન્યતા તો આજે હાંસીપાત્ર ગણાય છે. એટલે વિવેચક એ શોકઅભિજ્ઞિને સાચી દિશા આપનારો, અને સર્જકને, જે

વસ્તુ, જાતઅભ્યાસી હોય તો, પોતાના એકાંત વાચનમાં કાંઈક પણ મળી આવે છે, તે વસ્તુ શોધી શોધીને એની સમક્ષ મૂકીને ‘જુઓ આ ચિત્ર’ અને ‘જુઓ આ ચિત્ર’ એમ સત્ય અને પ્રિય છતાં, સો ટચનું બની શકે તેટલું શુદ્ધમાં શુદ્ધ કુંદન શોધી આપનારો, સ્થિર સુકાની છે. સાચું સર્જન પહેલું કે સાચું વિવેચન પહેલું, એ પણ એટલો જ ફૂટ અને રસિક પ્રશ્ન છે. પરંતુ આટલું તો અવશ્ય કહી શકાય કે, મતમતાંતરથી પર અને પોતાના જ વાડાના તમામને એક એક છાપ આપી દેવાની હલકટ મનોવૃત્તિમાંથી જો વિવેચન ન જન્મ્યું હોય તો, ગમે તેટલું કડક હોય છતાં શુદ્ધ વિવેચન એ તમામે તમામ સર્જક માટે અત્યંત ઉપકારક ક્રિયા છે; અને એ દૃષ્ટિએ તો અધિકારીજને કરેલ શુદ્ધ વિવેચન વિના તો સાચું સર્જન પણ સાહિત્યમાં અસ્પષ્ટસ્ક થઈ મૃત્યુ પામે છે એમ કહેવું વધારે પડતું નથી.

સાહિત્યનાં મૂલ્યાંકનમાં ‘કાલ’ એ ઘણું મોટું બળ ધરાવનાર સત્ય છે. જેના ઉપર ‘કાલ’ મર્યાદા નથી એવા તાજાં ધાણની વિવેચના કે આલોચના નહિ—પ્રાસંગિક નોંધ જ હોય. પ્રાસંગિક નોંધ કરતાં વધારે મહત્ત્વની તેજસ્વી કૃતિઓ વિષે વિસ્તૃત નોંધ અને રેખાંકન હોય; જેના ઉપર કાંઈક પણ ‘કાલ’ ગયો છે—વધુ નહિ તો એક દસકો પણ—એવી કૃતિઓ જ વિવેચનનો અધિકાર ધરાવે છે. આટલું સાદું સત્ય પણ જો સમજાય તો એમાંથી વિવેચન કરવાના અધિકારની ભૂમિકા બંધાય. અને વહેલે કે મોટે આપણાં સાહિત્યપત્રોમાં આ અત્યંત ઉપયોગી અને આવશ્યક તત્ત્વની કાંઈક પણ અધિકાર પ્રજ્વાલિકા રચાય.

વાર્તાલાપની કલા

સાહિત્યક્ષેત્રમાં તો વાર્તાલાપનું મહત્ત્વ ધણું જાણીતું છે. અંગ્રેજી સાહિત્યનાં કોશી હાઉસો અને ક્રાન્સની કલમો એ વિષે વિખ્યાત છે. પરંતુ આપણે ત્યાં તો ગામડાના ‘ચોરા’ અને ‘દાયરા’ જેવું કાંધક, શહેરી જીવનમાં પ્રવેશે એ હેતુથી સ્થપાયેલી ‘કલમો’ માં વાર્તાલાપની કલાના વિકાસની, આશા રાખી શકાય. હજી સુધી વાર્તાલાપને—શાંત વાતાવરણમાં છાની મૈત્રી ભરેલી, સંસ્કારી જીવનને હળવું, અને હલકું નહિ બનાવનારી પાનગોષ્ટિને—આપણે સમજી શક્યા જ નથી તો સરખવી તો શી રીતે શકીએ જ? વાર્તાલાપની પણ કલા છે. પ્રવચન, કથા, ભાષણ, જેને Talk કહીએ તે આપણી હેતુપૂર્વક યોજેલી સંવાદ ચર્ચા—એમાંનું કોઈ જ વાર્તાલાપનું સ્થાન ન લઈ શકે. વાર્તાલાપને પોતાની અનોખી શૈલી છે. એ રમતિયાળ હોય પણ કેવળ રમત ન હોય; એમાં હાસ્ય મર્મ, નર્મ સંઘળાને સ્થાન હોય, છતાં એ પણ ભોજનમાં આવતાં રસાસ્વાદી બજીયાં શાક ચટણીની જગ્યાએ હોય; એમાંથી મળતી માહિતી જીવન ઉપકારક કે જીવન રસિક હોવા છતાં સાંભળનાર પોતે કાંઈક શીખે છે કે સાંભળે છે કે નવું જાણે છે, એવા પ્રયત્ન ભાનથી મુક્ત હોય. એ મૂકાયલી જ એવી રીતે હોય. વાર્તાલાપની કલા સિદ્ધ કરવી ધણી મુશ્કેલ છે. કારણ કે દરેક કલાની પેઠે એ એના કતી પાસે વધારેમાં વધારે સંયમ માગનારી કલા છે. એને કલા તરીકે સમજનારા બહુ વિરલ છે.

ધણા, વાર્તાલાપને સ્થાને પોતાનું જ Caricature—અતિચિત્ર— આપવા માંડે છે. કેટલાક પોતાને મળેલી છેલ્લામાં છેલ્લી માહિતીના પ્રાગટ્ય માટે એટલા ઉત્સુક હોય છે કે એ પ્રદર્શનને લીધે આખું વાતાવરણ બાંગી બન્યું છે. કોઈ પોતાના મંતવ્યના જ આગ્રહી દેખાઈ આવે છે. વાર્તાલાપના પ્રવાહને એ રૂંધી નાખે છે. થોડા એવા પણ હોય છે કે જેમને એ કલાનો ખ્યાલ છતાં, એક મિત્રમંડળીમાં, એને શી રીતે, શાંત વહેતા ઝરણાંની માફક, ચાલુ રાખવી, એ સંયોજન એમને સાધ્ય હોતું નથી.

એટલે આપણી કલબોમાં આ કલાનો હજી જન્મ થઈ શક્યો નથી. જો કે પ્રયત્નો ધણા થયા છે. એવી કલાના જન્મ માટે થયેલા નિષ્ફળ પ્રયોગોનો જો કોઈ ઇતિહાસ ભેગો કરે તો એમાંથી ઘણી રસિક ને જાણુવા લાયક માહિતી મળે. એમ તો આપણે ત્યાં સાહિત્યનું વાતાવરણ લઈએ તો, વીર કવિ નર્મદના જમાનાથી માંડીને અમદાવાદી બંધુ મંડળ સુધી, અને ત્યાર પછી આજ સુધી પણ, ઘણી મંડળોએ વાર્તાલાપને મિથે જુદા જુદા પ્રયોગો કર્યા હશે, પણ એ વિષે મળતી માહિતી ઘણી જ ઓછી છે અને એનો વિકાસકર્મી સંકલિત ઇતિહાસ અપ્રાપ્ય જેવો છે. પરંતુ આપણે ત્યાં કોઈ વાર્તાલાપી સુંદર મંડળ ચાલુ રહી શક્યું નથી, એ બતાવે છે કે એને આપણે કલા તરીકે વિકસાવી શક્યા નથી, અને એની પરંપરા સ્થાપી શક્યા નથી. આના કારણમાં એમ જણાય છે કે, આપણી ગુજરાતીઓની મનોવૃત્તિ કાંઈક શોષીન છે. ગમે તે રીતે આવાં વાર્તાલાપી સ્થાનો છેવટે બાંગી પડે છે. અને એમણે પ્રાપ્ત કરેલી સિદ્ધિ નહિ જેવી હોય છે. કેટલીક વખત તો પછી એ મંડળો પણ સામાન્ય મિષ્ટાન્ન મંડળ જેવાં થઈ રહે છે.

એમ તો નહિ હોય કે કેવળ આંખ વડે ગ્રહણ કરવાની આધુનિક પરીક્ષાકેળવણીની પ્રણાલિકાએ મૂંગા મૂંગા વાંચતાં શીખવાડ્યું ત્યારે એક અનિવાર્ય વસ્તુ પણ એની સાથે જ આવી, આપણને બાલતાં બૂલાવ્યું ?

આજે ઘણા ખરા ભણેલાઓ મૂંઝા હોય છે. મૂંઝા નથી હોતા એ ચર્ચારસિયા હોય છે. પણ વાર્તાલાપની કલાની સાધના એમાં હોતી નથી. જીવનના અનેક અનુભવો લીધા વિના એ સિદ્ધ થતી પણ નથી. આજના જુવાન માણસો ન્યારે વાર્તાલાપ કરવા ભેગા થાય છે, ત્યારે બહુ જ થોડા વખતમાં એ વાર્તાલાપનું સ્વરૂપ, કઢંગી, ઢંઢપડા વિનાની ચર્ચા જેવું, અથવા દષ્ટિવિહીન ફેંકાલોજી જેવું, મખમલી ધાખાજી જેવું, કે અર્થહીન કટાક્ષી હાસ્યવિહીન હાસ્ય જેવું બની જાય છે. કોઈ મીઠી હલકવાળા મવૈયાનું ધીમું, સુરીલું ગળું, વાતાવરણને જેમ સંગીતમય રાખે, અને છતાં સંગીત સાંભળવાનો લેશ પણ શ્રમ કોઈને ન પડે એવું, શાંત વહ્યા આવતા એકરંગી ઝરણાં જેવું, વાર્તાલાપનું સ્વરૂપ બાગ્યેજ જોવામાં આવે છે. આ ખામી ફેળવણીની તો છે જ; અને એમાં વ્યક્તિગત ભટકણિયા ખૂણાઓનો પણ ઓછો ભાગ નથી. સામાન્ય રીતે માણસ પ્રદર્શન શોખીન હોય છે. જાતને વ્યક્ત કરવાનો એનો શોખ એ સમજી શકાય તેવી વસ્તુ છે. એટલે સ્ત્રીઓ જેમ કપડાં દ્વારા, જે એમનામાં નથી, તે એમનામાં છે, એમ પ્રદર્શિત કરવાનો નિર્દોષ શોખ ધરાવે છે, તેમ પુરુષો એ શોખ વાણી દ્વારા પ્રગટ કરે છે. વસ્ત્ર અને વાણી એ બન્ને આ પ્રમાણે સ્ત્રી પુરુષનાં બંધન છે. આ બંધનને સમજીને કે એમાંથી મુક્ત થવાનો પ્રયત્ન કરીને, વાર્તાલાપની કલાને એક સામાજિક ઉપયોગી વસ્તુ લેખે અપનાવી લેવાય, તો એમાંથી પણ કીંમતી વસ્તુઓ મળે. વાર્તાલાપ કરતાં, ઘણી વખત, હલકટ કે હલકો તો નહિ, પણ અર્થહીન હાસ્ય કહીએ, તેમાં સરી જવાય છે. હાસ્ય-રસ ન્યારે અર્થહીન હોય છે ત્યારે એ અપરસ થાય છે. બધા જ રસમાં અર્થનું ગૌરવ તો જરૂરી અંગ છે જ, પણ હાસ્યરસમાં તો એના ઉપર ઘણા મદાર બાંધવામાં આવે છે. એટલે અર્થહીન હાસ્ય-રસ જેવી એક પણ કરુણ દશા નથી. વાર્તાલાપમાં બીજી સંભાળ કુલ્લક પ્રશ્નોના મહત્ત્વની હોય છે. એને લીધે ના વાર્તાલાપ એ વાર્તાલાપ જ રહેતો નથી. અને વાર્તાલાપ કરનારાઓને જે પ્રશ્ન મહાન જણાતો હોય

છે એનું મૂલ્યાંકન ઘણી વખત એ બદામનું પણુ હોતું નથી. ત્રીજી મહત્ત્વની વાત, જેને સામાન્ય સમજણ કહીએ તેની છે. પોતાના વિષે માણસ ઘણુંખરું કાંઈ જાણતો હોતો નથી. એટલે પોતે જે કાંઈ કરી રહ્યો છે એમાં કેટલો રસ ઉત્પન્ન થઈ શકે છે, કેટલો રસાભાસ છે, ને કેટલો કેવળ વિવેકી મોંઝે ધારણ કરેલો દેખાવ માત્ર છે, એ જાણવું સૌને માટે સુલભ નથી. પણ વાર્તાલાપ કરનારી મંડળીમાં એ ચાર એવા બાદગ્ન જોઈએ, કે જેમ ચોપટમાં, કાંકરી ગાંડી થાય ને રસની પરંપરા ચડતી જ રહે, એમ વાર્તાલાપ પણ એક હાથેથી બીજે હાથે વધારે વેગવાન ને વધારે તીવ્ર, વધારે રસિક ને વધારે સુંદર થતો જવો જોઈએ. ચોરામાં જ્યારે પરનિંદાનો વિષય ન હોય ને વાર્તાલાપે ચડ્યા હોય, સારે એક કરતાં એક વધુ એવી રસમય વાનીઓ, ક્યારેક નીકળ્યા કરે છે અને જૂની નવી, ઐતિહાસિક અનેતિહાસિક, સાચીખોટી, પરંપરાથી પ્રાપ્ત થયેલી, જોયેલી, જાણેલી અને સાંભળેલી એવી કિંવદંતીઓ દ્વારા એક એવું શાંત સુંદર વાતાવરણ રચાઈ જાય છે કે જેમાં માણસ અનાયાસે માણસની વધુ નજીક આવે છે—વાર્તાલાપનું આવું સ્વરૂપ-ઘડાય તો એમાંથી સામાજિક શાંતભાવનાનો પાયો રચી શકાય. એ રીતે તો ગામડાઓમાં ચોરાઓને, સુતારની કાઢમાં શિયાળાની ઠંડી રાતે પ્રગટતા છોડિયાના અગ્નિને, અથવા તો બકરાની લોડીઓની ધૂણીને, ફરીને સામાજિક સંસ્કારી ભૂમિકા તરીકે, રચનાત્મક રીતે, નવેસરથી યોજવામાં આવે એ જરૂરી છે. અને અત્યારે ડોળાયલા ને વધુ ડોળાયલા બનવાના વાતાવરણ પ્રસંગે તો ખાસ. અલગત, આમાં વિષયાંતર વધુ થતું રહે છે ને વિનોદની માત્રાનો જ પારો ચડતો રહે, પણ એ ચોરાને સો ગળણે ગળીને રથાપેલી કલ્પોએ પણ વાર્તાલાપ કલાને સિદ્ધ કરી નથી એ જોતાં એમાં કાંઈ બહુ દોષ લાગતો નથી. બ્યારે એને અભાવે તો સામાજિક જીવનનાં પ્રેમ બંધન—અત્યંત મુશ્કેલ થતાં જાય છે.

મહાન વ્યક્તિઓ, કોઈ સિદ્ધાંતને ખાતર, એકાકી જીવનનો શોખ ધરાવે એ વસ્તુ સમજી શકાય, પણ ભણેલાઓ ન બોલી શકવાને પરિણામે, આવો વાર્તાલાપનો મોંઘો જીવનરસ ગુમાવે એ અસંભવ છે. તેમજ કેવળ ક્ષુદ્રક વાતો કરવા માટે પોળને નાકે નાકે માણસો બેગાં થાય એ વસ્તુ પણ અસંભવ છે. વાર્તાલાપની કલાના વિકાસ તરફ આપણું કોઈનું ધ્યાન હજી ગયું નથી, પણ જે પરિચય સિદ્ધ કરવા માટે આપણે સભાઓ ને પરિષદો ગોઠવ્યા કરીએ છીએ તે પરિચય સિદ્ધ કરવાની પ્રાથમિક ભૂમિકા તો વાર્તાલાપમાં રહી છે. વાર્તાલાપ એક જ વિષય ઉપર હોય તો સાદું, પણ એ પંક્તિાષ્ટના ભારથી ભાંગી પડવાનો ભય છે. વિવિધ વિષય ઉપર હોય તો વિષયાંતર થવાનો ભય છે. એટલે સમાન રસ ને સમાન વિષય ઉપર વાર્તાલાપ વહેતો રહે—એ લેશ પણ જાંચો કે જરા પણ નીચો ન જાય એવો એનો પ્રવાહ ચાલ્યા કરે તો એમાંથી જે મિષ્ટ પરિણામ આવે, એ સામાજિક દૃષ્ટિએ ઘણું મૂલ્યવાન નીવડે. આવી વાર્તાલાપ કરવાની કલા આપણે ખીલવી નથી. એનું કારણ કાં અતડો સ્વભાવ, કાં આપણો અહંકાર; કાં આપણો—મુખ્યત્વે ઉચ્ચ ગણાતી ને ભણેલી કોમની સામાજિક પરિસ્થિતિ. પાંચસો રૂપિયાનો અમલદાર આપણે ત્યાં પંદર રૂપિયાના કારકુન સાથે ભળી શકતો નથી. અને પંદર રૂપિયાનો કારકુન એક ખેડુત કે મજૂરની સાથે વાર્તાલાપ કરી શકતો નથી. આને પરિણામે તો આપણે ઘણું ગુમાવ્યું છે, એ આપણે ભૂલી જઈએ છીએ.

અહંકારી માણસ પોતાના વિષે જ એટલી વાતો કરશે કે છેવટે એમાંથી વાર્તા નીકળી જઈ કેવળ આલાપ રહેશે. અતડો માણસ પોતાના વિષે કોઈ કહેશે નહિ ને ખીજની કહેલી વાતને માણી શકશે નહિ. એ સિવાય આપણે ત્યાં સ્થપાયલા વાદ—અને વાડા—એ પણ વાર્તાલાપને મિથ્યા બનાવનાર તરવો છે. વાદની ચર્ચા બાગ્યે જ ટૂંકી થાય છે. વાડાવાળો બાગ્યે જ પોતા સિવાય ખીજ વાડાના મેંદાને

ઓળખે છે. એટલે રાજદારી ને સામાજિકક્ષેત્રોમાં વાદને લીધે વાર્તાલાપની કલા અદ્યત્ત જેવી થઈ ગઈ છે; ને સાહિત્યક્ષેત્રમાં વાડાને લીધે. પછી તો પોળોમાં એટલે ખેસીને ‘રેશનીંગ’ની વાતો કરતી ખૈરીઓ જ માત્ર વાર્તાલાપનો કાંઈક પથ જીવંતરસ માણી શકે એવું રહ્યું છે. વિદ્વાનો તો વાર્તાલાપમાં પડતા નથી—અહંભાવને લીધે; સામાન્યો એમાં રાચતા નથી—વાદતા કંટાળાને લીધે; અને બાકી જે વર્ગ રહ્યો—પેન્શનરોનો અને સ્ત્રીઓનો—એમણે વાર્તાલાપને કાંઈક પથ જીવંત રાખ્યો છે એમ કહી શકાય.

વાર્તાલાપને કલાની દૃષ્ટિએ વિચાર કરનાર તો એમાંથી જ એક હજાર ને એક નવાં નવાં રૂપો શોધી શકશે. આપણને ગ્રીક તત્ત્વવેત્તાઓના ઉચ્ચ જ્ઞાનભર્યા સંવાદો સાંભરશે; તપોબ્રૂમિમાં શાંત રીતે સાંધ્ય સમયે ટહેલતા ઋષિમુનિઓ ને શિષ્યોનાં વૃંદો નજરે આવશે; જ્ઞાનગોષ્ઠિ કરતા સાધુઓ દૃષ્ટિએ પડશે; ધૂણી ધખાવી બેઠેલા નિર્દોષી બાવાઓ ધ્યાન ખેંચશે; વાનપ્રસ્થોની કથાપરંપરા પણ સાંભરશે; અને એવાં એવાં તો અસંખ્ય નવાં રૂપો મળી આવશે. પણ આપણે હજી કોઈ શાલા-મહાશાલામાં ટહેલતા અધ્યાપક અને પાછળ ઉત્સુક પ્રશ્નોથી ને રસિક પ્રત્યુત્તરોથી આનંદી આનંદી બની જતું શિષ્યવૃંદ, એ જોવાનું બાકી રહ્યું છે; એવી જ રીતે એકાદ વિષયને પોતાનો કરીને એને માટે જીવન સમર્પણી ધ્યાનવૃત્તિ ધરાવતા વિદ્વાનોનું મંડળ દેખવાનું પણ બાકી છે; એવી જ રીતે સામાજિક પ્રેમબંધનો સ્થાપવા માટે જ રચાયેલું અને તમામ કામ અને ધર્મનું વાર્તાલાપી વાતાવરણ પણ જાણવું બાકી છે; અને એવું બધું આપણે ત્યાં નથી, છતાં વાર્તાલાપની આ નાની સરખી ભૂમિકા દ્વારા આ સંબંધોનો વિકાસ શક્ય છે, એટલું જ જો સમગ્રય તો જતે દહાડે કાંઈક પણ સુંદર રૂપ અવસ્થા આવે.

ટૂંકી વાર્તા

વાર્તાસાહિત્યના ઉદ્ભવ વિષે એક એવી કાલ્પનિક અને છતાં વાસ્તવિક માન્યતા છે કે વાર્તાસાહિત્ય સ્ત્રીઓ માટે જન્મ્યું : સ્ત્રીઓએ એને ધણે અંશે પોષ્યું : અને સ્ત્રીઓ માટે એ જરૂરી બન્યું. આ કથન કાંઈ તત્ત્વતઃ સોએ સો ટકા સાચું ન હોય, પણ એક ચિત્રકારે એક સુંદર ચિત્ર આપ્યું છે એ આ વસ્તુને એના સાચા સ્વરૂપમાં પ્રગટ કરે છે. નાઈલ નદીના કિનારા ઉપર પાણી ભરવા અથેલી કોઈ સ્ત્રી પોતાના રમણીય ઘટ ઉપર હાથ રાખીને, એકાદ સુંદર વાર્તા સાંભળવામાં તદ્દલીન થઈને બેઠી છે. એની પાછળ નાઈલ નદીનો અવિશ્રાંત જલપ્રવાહ વહી રહ્યો છે, પણ પેલી સ્ત્રી તો સમયનું, પ્રવાહનું, કે પોતાનું કોઈનું અસ્તિત્વ જ ન હોય તેમ વાર્તારસમાં તદ્દલીન થઈ ગઈ છે. આ ચિત્ર એક ખીજ વસ્તુનો નિર્દેશ કરે છે. વાર્તા કહેવાની પણ કલા છે : અને એ કલાદ્વારા જીવનનાં ધણાં દષ્ટિબિંદુઓને સમ્યક્ રીતે જાણી શકાય છે. એટલું જ નહિ, જે પ્રજામાંથી કથા અને વાર્તાઓ કહેનારા મરી પરવારે છે એ પ્રજા જ જાણે મરી પરવારે છે. અત્યારે વાર્તાસાહિત્ય સામે ચિંતન-પ્રધાન વિદ્વાનો તરફથી ફરિયાદ રજૂ થઈ રહી છે કે, બાલકો, સ્ત્રીઓ, વૃદ્ધો, વિદ્યાર્થીઓ સર્વ વર્ગ તરફથી એનો ઉપભોગ અવિવેકી રીતે થઈ રહ્યો છે. પણ વાર્તાએ તો જેમ સંસ્કૃતિને તેમ પરંપરાને ને પ્રજાને

જીવંત રાખ્યાં છે. વાર્તાસાહિત્યના ઉપયોગનું મૂલ્યાંકન જેમનાથી સમજાતું નથી, એવા બીજા પણ અનેક લેખકો (૧) ‘અરે ગૂજરાત વાર્તાશ્રુષ્ટ્યું, વાર્તાશ્રુષ્ટ્યું, છોકરવાદ,’ એવી સમન્વ્યાવિનાની ખૂબો મારે છે—પણ એ સમજાના મૂળમાં તો વાર્તા કહેવાની કલા અસિદ્ધ દશામાં હોવાની ફરિયાદ લાગે છે. ન આવડે તો વાર્તા ન કહેવી કે ન લખવી એ પણ એક કલા છે. પરંતુ એક બીજી વસ્તુના અસ્તિત્વ વિષેની જરૂરિયાત પણ એમાંથી જ પ્રગટ થાય છે. ઉત્તમમાં ઉત્તમ પ્રકારના વાર્તાકારોની—માત્ર ગૂજરાતના જ નહિ, પણ દરેકોઈ દેશના સાહિત્યને—હમેશાં ખોટ રહી છે. સ્ત્રીઓએ તો વાર્તાઓ પ્રત્યે પક્ષપાત દર્શાવીને એટલું જ કહેવા માગ્યું છે કે, કોઈ વાર્તા-નવેશ, અમને જીવનરસનાં બે ચાર ખિંદુઓની અણમોલી લા’ણુ આપી શકે તેમ હોય તો એ અમ્મરી ચિરંતન તૃપ્તા છે. સારામાં સારી રીતે કહેવાયેલી વાર્તા જૂના જમાનામાં તો દેશ અને લોકના સીમાડા વટાવીને મુસાફરીએ નીકળી પડતી, અને અનેકોનાં મનરંજન કરતી, અનેકોનાં મન ઘડતી. એ સમયે તો વાર્તાસાહિત્ય એ જ પ્રવાસીઆનું પરમધન બની ગયું હતું. એટલું જ નહિ, દેશ દેશની સંસ્કૃતિની આપ લે, અને પ્રગતિની પણ આપ લે કરાવનાર મોટામાં મોટું સાધન જ વાર્તાઓ હતી. આજે સિનેમાએ મનોરંજનનું સ્થાન મેળવ્યું છે, છતાં સિનેમા જોનારાનો ઘણો મોટો વર્ગ ‘વાર્તા’ માગે છે. અને સીનેમાની પાસે વાર્તા સિવાય બધું છે. એની પાસે પણ વાર્તા નથી. ટૂંકી અને સુંદર વાર્તા એ તો જીવનનું પરમ રસાયન છે. એટલે જ વાર્તા જેમાં નથી હોતી, એવું સિનેમા પણ નિષ્ફળ ગય છે. આજે પણ સુંદર વાર્તાઓ દેશ અને બાહ્યાના સીમાડા વટાવીને દુનિયાની મુસાફરીએ નીકળી પડે છે, અને ઘણે ઠેકાણે પોતાની જન્મભૂમિ હોય તેમ ધર કરીને રહે છે.

આવી રીતે વાર્તાઓનું આકર્ષણ એ માનવમાત્રને માટે સહજ છે. અને સ્ત્રીઓને એનું આકર્ષણ વધારે થયું હોય તો એમાં, ઘણા

માને છે તેમ, અભ્યાસ અને કૃતિવણીમાં સ્ત્રીઓ પછાત છે, એ એક જ વાત કારણરૂપ નથી. સ્ત્રીઓના સ્વભાવમાં રહેલી સહાનુભૂતિની વૃત્તિ અને શૌર્ય પ્રત્યેની માનવૃત્તિ એ પણ એમાં કારણરૂપ છે. કારણ કે વાર્તાઓ કોઈની દુઃખકથા કહે છે; પરાક્રમ કથા કહે છે; અથવા તો અનેક પ્રકારની માનસસૃષ્ટિ રચી કરે છે, અને માણસને માણસના મન જેવો બીજો કોઈ રસિક વિષય હોતો નથી. અને આ બન્ને પ્રકારો સ્ત્રીજીવનના અંતરભાગને સ્પર્શી શકે તેવા છે. એટલા માટે સ્ત્રીઓનું વાર્તાઓ પ્રત્યે વધુ આકર્ષણ હોય એ સ્વાભાવિક છે.

એ આકર્ષણ અવિવેકી હોય તો જ દોષરૂપ ગણાય, અન્યથા નહિ. કારણ કે અવિવેકી હોય તો એનાથી સાહિત્યમાં અવ્યવસ્થા થાય. પ્રજાની સંસ્કારલક્ષ્મી રોળાય અને વાર્તાસાહિત્ય, જીવન ધડવાને બદલે, જીવનને આગસુ બનાવી મૂકે. એટલે સ્ત્રીઓએ વાર્તાપસંદગીમાં એવો આદર્શ સેવવો જોઈએ કે કઠંગી અને ખોટી વાર્તાઓનું ચલણ, બોદા રૂપિયાની પેઠે, ધસાઈ જૂંસાઈ જાય. આમ થાય તો વાર્તા વાંચનારાઓએ, વાર્તાઓનું, વધારે ઉચ્ચ સ્વરૂપ નિર્માણ કરવામાં મદદ કરી કહેવાય.

આવી વસ્તુસ્થિતિ પ્રવર્તે તો વાર્તા-સાહિત્ય ઉપર અત્યારે જ અનેક પ્રકારના દોષારોપણ થાય છે તે ન થાય, અને સાહિત્યના બીજા પ્રકારોની પેઠે એનું પણ સાચું મૂલ્યાંકન મૂકાય. અત્યારે તો વાર્તાઓ ગાજર જેવી ગણાય છે. ગાજર જેમ ગરીબોનો ખોરાક છે, તેમ જ અભ્યાસગ્રીબ હોય, કાંઈ વાચનવિવેક ન ધરાવતા હોય, એવાઓના જીવનની આગસુ પળોને ગાળી નાખવા માટે વાર્તાસાહિત્ય છે એવી માન્યતા ધર કરી ગઈ છે. વાર્તાસાહિત્યને વધારે ઉચ્ચકક્ષા પર લઈ જતાં આ માન્યતા પણ, સિનેમાના ‘પીટકલાસ’ની પેઠે આડે આવે છે. પણ જીવનકથાઓ દ્વારા જેમ માનસ ધડાય છે, તેમ વાર્તાઓદ્વારા પણ માનસ પરિવર્તન શક્ય બને છે, એ ઉદાહરણ વડે સિદ્ધ કરી શકાય, એવી અત્યંત સમર્થકૃતિઓ, આપવાનો સેખર

પ્રયાસ કરે, તો જ આ માન્યતા ટળે; અને તો જ સાહિત્યકારો એ પણ જીવનનિર્માણના સ્વામીઓ છે એમ સૌ વિના સંકેતે માનતા થાય. આવું શક્ય અને એટલા માટે જે કોઈ ગુજરાતી સાહિત્યમાં રસ લેતા હોય, તે બરાબર લખી જાણતા હોય કે બરાબર લખી ન જાણતા હોય તોપણ, પોતાની બાંગીતરી ભાષાદ્વારા સાહિત્યની સમગ્ર અસર વિષે કંઈ ને કંઈ જણાવવાનો પ્રયાસ કરે તો ઘણું માર્ગ-સૂચન મળી રહે અને સામાજિક જીવનના સર્વાંગી વિકાસ માટે થવો જોઈએ તેવો સમૂહ-પ્રયત્ન પણ અસ્તિત્વમાં આવે.

‘દ્રુકી વાર્તા’ને માટે ગુજરાતીમાં પ્રચલિત થયેલું ‘નવલિકા’ નામ હવે તો ચલણી બની ગયું છે. પરંતુ એ નામમાંથી ઉઠતો ધ્વનિ ‘નવલનું નાનું સ્વરૂપ’ એ નિર્મૂળ થઈ જવો જોઈએ. અર્વાચીન સાહિત્યના આ ‘અપૂર્વ’ પુષ્પ ‘-નવલિકાએ છેલ્લા બે ત્રણ દસકામાં એટલી ચડી પ્રગતિ કરી છે કે એક વખત ‘નવલકથા’ પદબ્રૂજ તો નહિ થાય કે?’ એવી લાલખતી પણ વિવેચકોએ બતાવી હતી. *એ બધા માત્ર કાલ્પવિક હતા અને નવલકથાનું સ્થાન નવ-

• We are even told that it is the ‘Coming form’ of fiction, and that ultimately it will displace the novel entirely. Such claims, however, may be safely set aside. The story is not in the least likely to displace the novel for the very good reason that it cannot meet the novel on the novel’s own ground or do precisely what the novel does’ [An introduction to the study of Literature: William Henry Hudson.]

• ગુજરાતી ભાષામાં તો હાલ લખાતી નવલિકાઓને અસલની નાની વાર્તાઓ સાથે વિકાસદષ્ટિએ બહુ થોડો સંબંધ છે, છતાં જેમ નર્મદના ગદ્યને હાલના ગદ્યનું પૂર્વ સ્વરૂપ કહી શકાય એ અર્થમાં હાલની નવલિકાઓને ગુજરાતી ભાષાની-છેલ્લા પાંચ છ દસકાની નાની વાર્તાઓ સાથે સંબંધ છે, એમ ખુશીથી કહી શકાય. માસિકોના જન્મ સાથે જ વાર્તાઓનું કોઈ ને કોઈ સ્વરૂપ અનિવાર્ય હતું. હાલની દ્રુકી વાર્તા સ્વરૂપે તદ્દન

લિકા કે નવલિકાનું સ્થાન નવલકથા લઈ શકે એ સંભવિત લાગતું નથી. જે પરિસ્થિતિમાં નવલિકાના ઉદ્ભવનું ધણા કારણોમાંનું એક

ભિન્ન છે, માટે ઉત્તરોત્તર પ્રગતિ થતાં આ સ્વરૂપ ધડાચું છે એમ કહેવું વધારે પડતું છે. અંગ્રેજી સાહિત્યના ગાઢ સંપર્કને લીધે હાલનું સ્વરૂપ ઉદ્ભવ પામ્યું છે. ભાષા એ જીવનનું પ્રતિબિંબ છે એટલે છેલ્લાં વર્ષોમાં ગુજરાત જે જે ફેરફારોમાંથી પસાર થયું તે સઘળા ફેરફારો એક કે બીજા રૂપે ભાષામાં મૂર્ત થયા. અને તેમાં નવલિકાએ પણ પોતાનું સ્થાન મેળવ્યું. નવલિકા શબ્દ પહેલવહેલો પ્રચારમાં આવ્યો [કૌમુદી. આશ્વિન: ૧૯૮૦] રા. વિજયરાયને હાથે. એને ધણો રા. જ. ક. ઠા. એ [‘દશનિયું’ પ્રસ્તાવના.] ભાષાના એવા સ્વરૂપને દર્શાવવા વાતો કે વાર્તાઓ એ શબ્દ ધણા જૂના સમયથી પ્રચલિત છે. કવિ હલપતરામે ‘તાર્કિકવાતો’ એમ લખેલું, [યુક્તિપ્રકાશ જુન ૧૯૬૫]; નમંદે ‘ગાથા’ [નમંગલ. સપ્ટે. ૧૯૬૫ ના અંકની ચર્ચા]. Short Story માટે નવલિકા કરતાં ‘દૂંઝી વાર્તા’ એ શબ્દ વાપરવાનું, રા. નરસિંહરાવ વધારે પસંદ કરે છે. [કલ્પનાના કુસુમોની પ્રસ્તાવના.] ‘દૂંઝી વાર્તા’ રા. ડાહ્યાભાઈ લક્ષ્મણભાઈ પટેલે Short Story વિષે લખતાં વાપર્યો છે. [ત્રીજી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ, રાજકોટ, ૧૯૦૯] તે પહેલાં સપ્ટે. ૧૯૦૪ના ‘સાહિત્ય’ના અંકમાં રા. અનંતરાય મુનશી, બી. એ. એ કાલ્પનિક નામ નીચે સ્વ. રજૂજતરામે ‘નંદાની વાર્તા’ વાપર્યો છે. તે પહેલાં ‘રત્નગ્રંથી’ અથવા ‘દૂંઝી વાતો’ રા. ચતુર્ભુજ માણકે-શ્વરની ત્રણ ચાર દૂંઝી વાર્તાઓ વડોદરાથી પ્રસિદ્ધ થયેલી તેમાં વપરાયેલી છે. [સુંદરીસુભાષ, ફેબ્રુ. ૧૯૦૪]. આચાર્ય આનંદશંકર ધ્રુવે [વસત વર્ષ ૧૪-અંક ૧] લઘુવાર્તા શબ્દ યોગ્ય છે. દૂંઝી કહાણીઓ-[ઈ. સ. ૧૮૯૦] માં પ્રસિદ્ધ થયેલા સૌ. શૃંગારના પુસ્તકમાં જડે છે. રા. વિશ્વનાથ પારિભાષિક કોશમાં ‘દૂંઝી વાર્તા’ [અજ્ઞાત] રાખી છે, પણ ઘણું કરીને એનું ઉદ્ભવ સ્થાન ૧૮૯૦-૧૯૦૪ ના વર્ષો વચ્ચે છે. નારાયણ હેમચંદ્રે સાહિત્ય ચર્ચા લખતાં ૧૮૯૬ સુધીમાં એ શબ્દ વાપર્યો નથી. એણે સાદો વાર્તા શબ્દ જ વાપર્યો છે. ‘દૂંઝી વાતો’ વિષે સ્વ. રમણભાઈએ ઉલ્લેખ કર્યો છે. (કવિતા અને સાહિત્ય વૉ. ૩. પૃષ્ઠ ૨૦૧ ‘ગુજરાતી સાહિત્યનું હાલનું વલણ’ ૧૨-અને ૧૬ માથે ૧૮૯૮-એ દિવસોએ કરેલું કાવળ.) એટલે આવી રીતે ઈ. સ. ૧૮૯૮ માં એ પહેલો વપરાયો હોય એ સંભવિત લાગે છે.

કારણ રહ્યું છે તે પરિસ્થિતિ, ‘વિજ્ઞાની ગાડી, મોટરગાડી ને એરોપ્લેન’ હજી એકદમ પસાર થઈ જવાનાં હોય તેમ લાગતું નથી. એટલે નવલિકાએ સાહિત્યમાં કાયમનું સ્થાન પ્રાપ્ત કર્યું છે. અને તેને માનસિકરોગ રૂપે થઈ જતી અટકાવવી હોય તો એની વિશુદ્ધ કલા પ્રત્યે વિવેચકોએ વધારે લક્ષ આપવું રહ્યું.

નવલિકા એ અવૈચીન સાહિત્યનું પુષ્પ છે પણ તેનો પરિમલ માનવપ્રાણુ જેટલો પ્રાચીન છે. કોઈને કોઈ સ્વરૂપમાં નવલિકા છેક સૃષ્ટિના આરંભકાળથી મનુષ્ય સાથે છે એમ કહેવામાં લેશ પણ અતિશયોક્તિ નથી. માનવજીવન નવલિકા જેવું છે; ઇતિહાસ, નવલ-કથા જેવો છે. ઇતિહાસને જેમ કોઈ જાતની ઉતાવળ નથી, તેમ નવલકથાને પોતાનું સ્વરૂપ પ્રગટ કરવામાં લેશ પણ ઉતાવળ નથી. ક્રમે ક્રમે એક પછી એક ગડી ઉકેલાતી આવે છે. પણ નવલિકાને-રાત થોડી ને વેષ ઝાઝા - એ સ્થિતિમાં કામ કરવાનું છે.

નવલિકા એ ટૂંકી વાર્તા છે એ ખરું પણ એમાં વપરાયેલું વિશેષણ ‘ટૂંકી’ દોષ પણ થઈ શકે છે ને ગુણ પણ થઈ શકે છે. કોઈપણ કલાકૃતિ વિષે વિવેચન કરવું હોય ત્યારે હમેશાં ત્રણ પ્રશ્નો ઉપસ્થિત થાય છે, સમય સાધન અને સત્ત્વ. જરાક શીઘ્રસુષી ભરી ભાષામાં બોલીએ તો કલાકૃતિને ‘દિગ્ અને કાલ’ ની મર્યાદામાં રહીને તપાસવાની છે. એક પથ્થર પર શિદ્ધી પચીસ કલાકે સુંદર ફૂલ કાતરી રહે અને એવું જ સુંદર ફૂલ બીજો શિદ્ધી પાંચ કલાકમાં તૈયાર કરે-ને બંનેનાં હથિયાર તથા સામગ્રી સરખા પ્રકારનાં હોય-તો થોડામાં થોડા વખતમાં સુંદરકૃતિ રજુ કરનાર શિદ્ધી પાસે ઓજસ્ર વધારે છે એ વાત નિર્વિવાદ થઈ એટલા માટે કેટલાક વિવેચકો ટૂંકીવાર્તાની કલાના વિવેચનમાં જેટલો ભાર ટૂંકાણુ પર મૂકે છે તેટલો જ ભાર વાર્તા ઉપર મૂકે છે. એ ટૂંકી હોવી જોઈએ એ ખરું, પણ એ વાર્તા તો અવશ્ય હોવી જોઈએ. એમાં રસ જોઈએ. સૌન્દર્ય જોઈએ.

હરેક પ્રકારની કલાનો જે એક અનિવાર્ય નિયમ છે તે એ કે એમાં સૌન્દર્ય હોવું જોઈએ. *કલાકારે પોતાની પાસેના ઓછામાં ઓછા સાધનોમાંથી વધારેમાં વધારે સુંદર કૃતિ રચવાનો પ્રયત્ન કરવાનો છે. માત્ર કલાકારનું જ નહિ પણ જીવનક્ષેત્રમાં હરેક પ્રકારનું વીરત્વ-મુશ્કેલીઓ અને અપૂર્ણતામાંથી-સરળતા ને સંપૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરવામાં રહ્યું છે. એટલે ટૂંકી વાર્તામાં ટૂંકી એ શબ્દનો ખવનિ એટલો જ છે કે એના વિધાનમાં સૌન્દર્ય અવશ્ય હોવું જોઈએ. ટૂંકી એટલે short એ તો છે જ, પણ અંગ્રેજીમાં એની સાથે ધણી વખત સંકળાએલો sweet અધ્યાહાર સમજી લેવાનો છે- નાની સુંદર નાળુક નકશીદાર વસ્તુ તરીકે ટૂંકી વાર્તા રહેવી જોઈએ.

ટૂંકી વાર્તાની જન્મભૂમિ અમેરિકા માનવામાં આવે છે. અને એ પ્રદેશ કે જ્યાં માણસને નિરાંતે ખાવાનો પણ સમય* નથી ત્યાંનો આ પાક હોવાથી ત્યાંના જીવનનું પ્રતિબિંબ તેના સ્વરૂપમાં પડવાનો સંભવ છે એ સાચું પણ કેવળ 'ધમાલ' એ એક જ

---

* The severest-test imposed upon the artist is the demand that he attains perfection within a circumscribed area; with every limitation of means must his talents increase and he who thus hampered attains fullness of expression is the only master of art' [Introduction: 'Twenty three tales' Tolstoy centenary edition] આ વિચાર સાથે સામ્ય ધરાવનાર એક શિલ્પકૃતિ યાદ આવે છે. બેલુરના એક મંદિરમાં શિલ્પીએ પથ્થરના એક મનોરમ શિલ્પાભરણખચિત સ્તંભમાં, એક નીચે એક નાના સરખા ચોરસમાં માખીની આકૃતિ કાતરી છે. એટલી તો ઢૂંઢૂં કે ધડીમર જોનાર મુગ્ધ થઈ જાય; અને એટલો જ ચોરસ એ કૃતિની પાસે શિલ્પીએ ખાલી મૂકી રાખ્યો છે, નહિ બિવિધતા શિલ્પીને આવાહન દેતો કે, આ ખાલી જગ્યામાં તમે આવી કૃતિ રચી આપો !

* English Short Stories XIX-XX centuries: Oxford university press: Introduction by Hugh Walker.

કારણ તેના ટૂંકાણુ માટે આવશ્યક બન્યું છે એમ કહેવું વધારે પડતું છે. એનાં બીજાં પણ અનેક કારણો છે. વર્તમાનપત્ર અને માસિકોએ ટૂંકીવાર્તાને અમત્યનું સ્થાન આપ્યું એ પણ એક કારણ છે. બીજું ઉપદેશાત્મક નિબંધો-સાહિત્યનું એ પ્રાથમિક અંતઃ-ધીમે ધીમે હુપ્ત થઈ ગયું છે. અને જીવનના એકાદ પ્રશ્નને તદ્દન શાંત રીતે સ્પર્શ કરી સંવેદન જમાડે એવા કોઈ ને કોઈ સાહિત્ય સ્વરૂપની ધણા પ્રાચીન સમયથી સ્વીકારેલી જરૂરિયાત એ પણ એક કારણ છે. ધણી ટૂંકી વાર્તાઓ ટૂંકજીવી નીવડે છે એ સાચું, પણ ધણી ટૂંકી વાર્તાઓમાં અમરત્વના અંશ દેખાય છે એ પણ એટલું જ સાચું છે. સાહિત્યનો પ્રધાન અને પ્રથમ ધર્મ 'સૌન્દર્યવિધાન' છે.* સૌન્દર્ય અને સત્ય બહુ નિકટના સંગાથી છે એ કહેવાની આવશ્યકતા પણ નથી, કારણ કે જે કાંઈ અસત્ય છે તે સુંદર હોઈ શકે નહિ. સુંદર દેખાય ખરું; પણ એવા આભાસ માત્રથી મોહ પામનારી વૃત્તિ સાહિત્યનો સાચો આનંદ ન મેળવી શકે.

કલામાત્રના સર્વમાન્ય નિયમો ટૂંકી વાર્તામાં જોડલા આવશ્યક છે તેટલા કદાચ સાહિત્યના બીજા સ્વરૂપોમાં નથી. એનું કારણ સ્પષ્ટ છે. જેમ પારિખતના નાળુક ફૂલમાં જરાક જોડેલો પણ ડાઘ હોય તો ફૂલનું સૌન્દર્ય હણાઈ જાય છે, તેમ નવલિકાના નાના ઘાટમાં જરાક જોડેલી પણ ભૂલ, ગંભીર બની જાય છે. એ રીતે ગણો તો ટૂંકી વાર્તા 'સીસોત્રાક' જેવી છે. એક જરાક જોડેલી ધૂળરી પણ એમાં જેમ એક મોટો લીસોટો કરી દેખાડે છે તેમ જરાક જોડેલી ક્યાશ નવલિકામાં ધણી મોટી બની જાય છે. એટલે વિવેચકોએ નવલિકાને

* The business of literature is just to be literary, and every form of it has a right to develop in its own way, subject only to the laws of beauty.'

Literature exists to please—to lighten the burden of men's lives 'Obiter Dicta.'

સાહિત્યના સર્વોત્તમ નમૂના તરીકે મૂકેલ છે.* પારિજાતમાં જેમ પરિમલ અદૃશ્ય રહેલ છે અને એ પરિમલ વિના એ પારિજાત નથી તેમ હરેક સાચી કૃતિમાં કલા ધૂપાયલી હોય છે અને આવા ગુપ્ત-શાંત-પણ સુંદર તત્ત્વ વિના કોઈપણ કૃતિ કલા બની શકતી નથી. 'એક જ સાળુ અનેક સ્ત્રીઓ પહેરે પણ તેમાંથી એક જ પહેરનારી તે સાળુને એવી ઢાળઢાળ, રીતભાત, સ્વચ્છતા, મર્યાદા પ્રસારણ અને સંક્રાંત્યનથી ઓઠી લે કે કોઈ પણ એમ કહી શકે કે આ પહેરવેશમાં એવું 'કાંઈક' છે કે જે બીજા કોઈનામાં નથી; એ 'કાંઈક' કલાનો આત્મા છે; અને તે માત્ર પ્રેરણાથી જ આવે છે.' નવલકથાના હરીફ સ્વરૂપ તરીકે કે નવલકથાને પદબ્રજ કરનાર કૃતિ તરીકે નવલિકાનું વિવેચન અંધ થવું જોઈએ. નવલકથાની પડખે જેમ નાટક ઊભું છે, જેમ કવિતા ઊભી છે, તેમ સાહિત્યના એક વિશિષ્ટ પ્રયોગ લેખે આ 'પ્રાચીનમાં પ્રાચીન' કલા 'અર્વાચીનમાં અર્વાચીન' સ્વરૂપ ધરીને ઊભેલ છે. કલામાત્રના સામાન્ય નિયમો એ એના નિયમો તો છે જ; પણ એ હિપરાંત એના વિશિષ્ટ સ્વરૂપને લીધે આવશ્યક એવા બીજા નિયમો પણ છે; અને છતાં એ નિયમોને લીધે એનું સ્વરૂપ નિર્માણ નથી પણ એના સ્વરૂપ નિર્માણને લીધે એ નિયમો છે.

નવલિકાના કલાવિધાનમાં બે મુખ્ય અને વિશિષ્ટ નિયમો તે આ. સપ્રમાણતા અને સરસતા. નવલિકાનિર્માણમાં એક પણ વધારે પડતો શબ્દ હજરગણો મોટો બની બેડોળ દેખાય છે. અને જરાક

* The art of the story is so much exacting than that of the novel that many critics rate it higher than the novel.

'દરેક કલાનું હાઈ આર્ટ હું જ છે કે વ્યક્ત થવું અને છતાં અવ્યક્ત રહેવું: ધુંધટમાંથી બે મસ્તીખોર આખો બતાવતી રસિક સ્ત્રીની માફક રૂપ બતાવવું અને છતાં રૂપ ન બતાવવું: રૂપ ન બતાવવા માટે ધારેલા ધુંધટને લીધે જ રૂપને વધારે રસભર કરવું.'

પણ આડું અવળું ટાયલું એકલાખગણો મોટો અવાજ ધારણ કરે છે. જેને ખરેખરી સુંદર કૃતિ કહી શકાય એવી નવલિકાઓ તો દુનિયાભરના સાહિત્યમાં પણ ગણીમાંડી જ છે. ટૂંકી વાર્તા—એના ખરાખર સ્વરૂપમાં માત્ર ‘રિપોર્ટ’ જેવી જ વંચાય છે. એના ઉત્કૃષ્ટ-રૂપમાં એ મુગ્ધ કરનારી સ્વપ્નસૃષ્ટિનું નાણુક મનોહર ‘સોનેરી પંખી’ લાગે. ટૂંકી વાર્તા પોતે પોતાની રીતે સંપૂર્ણ છે. અને એ સાદી સંપૂર્ણતામાં જ એના વિન્યનું રહસ્ય રહ્યું છે.

શરૂઆતમાં માનવામાં આવતું કે નવલિકા એ નવલકથાનું જ ટૂંકું રૂપ છે. એ માન્યતાની ભૂલ આજે તો હવે સ્પષ્ટ થઇ ગઇ છે. પણ હજી એક ખીજ ભૂલ પ્રચલિત છે. નવલિકાની કલા નવલકથાની કલા કરતાં ઉતરતી છે—અને માણસમાં થોડું જ્ઞાન અને થોડી બુદ્ધિ હોય, ઓછો અનુભવ હોય અને થોડું વાચન હોય—તો નવલિકામાં ચાલી શકે, પણ નવલકથામાં ન ચાલે. એ મત કાંઇક ભૂત બરેલો ને સુધારવાને પાત્ર છે. સમય જતાં નવલિકાની સર્વોત્તમ કૃતિઓ જ એ વિવેચનમાં સુધારો કરાવશે. ત્યાં સુધી આટલું કહેવું બસ છે. ‘ટૂંકીવાર્તા’ને પણ જીવનના પ્રશ્નો સાથે અતિનિકટનો સંબંધ છે. જીવનના પ્રશ્નોને જેવી રીતે એ છેડી શકે છે, અને જરાક ઈશારત કરીને આખું સ્વરૂપ દેખાડી શકે છે તેવી રીતે કદાચ સાહિત્યની ખીજ કાઢપણુ કૃતિ નહિ કરી શકતી હોય. ટૂંકી વાર્તાને ઉત્કૃષ્ટમાં ઉત્કૃષ્ટ સ્વરૂપ પર લઇ જવાનો જો કોઇ પ્રયત્ન કરે અને સ્વદેશી, સર્વસમયના પ્રશ્નો, પુરાણના, ઇતિહાસના અને સમાજના, ભૂતકાળના, વર્તમાનના અને ભવિષ્યના, કલાકારની સહજ દૃષ્ટિએ રજુ કરે તો તે પ્રગ્નનું માનસ ફેરવી શકે: અને જીવનમાં અત્યંત અગત્યના અંકૂરો મૂકી શકે. ટૂંકીવાર્તાની કલામાં સર્વકલાની જેમ—શાંતિ અને સર્જનનો આનંદ એ જ પ્રધાન સ્વર રહેવો જોઈએ.

સરળ, સ્પષ્ટ, સરસ, સપ્રમાણ, સુરેખ—એવી કોઇ સુંદર નવલિકા તપાસીએ તો તરત લાગશે કે ભણે એનો દેહ નાનો છે, પણ એના વિધાયકને

એટલી નાની જગ્યામાં એક પણ ખામી વિના, જે રંગો પૂરવા પડે છે, તે કોઇપણ સુંદર કલાકૃતિને મુકાબલે ઉતરતા નથી. પણ ઉપર કહ્યું તેમ-જ્યાંસુધી મુગ્ધ કરી મૂકે તેવી સુંદર નવલિકાઓ સાહિત્યમાં ન આવે ત્યાં સુધી અવિવેચકો કદાચ પોતાનો મત ફેરવવાની ના પાડે અને ટુંકબંડોળી લેખક જ નવલિકા લખે, એમ કાંઈક ગેરસમજ ફેલાવે તો એવો મત બાંધતા એમને રોડી શકાય તેમ નથી.

જે શક્તિ કલાની કોઈ પણ જાતની કૃતિનું નિર્માણ શક્ય બનાવે છે, કદાચ જરૂરી બનાવે છે, તે જ શક્તિ-એટલે કે ‘જીવન-સત્યની સહજ ઉપલબ્ધિ’* એના વડે સર્જાતી કૃતિઓ-અને બુદ્ધિ શક્તિના ચમત્કાર લેખે સર્જાતી કૃતિઓ-એ બન્ને વચ્ચે રહેલું આકાશ ને પાતાળ જેટલું અંતર જે ન સમજે-તેમના વિવેચનમાં સંભવ છે કે ‘નવલિકા’ ટૂંકી કલ્પનાનું પરિણામ લાગે. કદાચ કલ્પનાનું દારિદ્ર્ય પણ લાગે. પરંતુ કલાના નિયમોને વશવર્તી જેટલો કલાકાર, જે એના કરતાં વધારે વશવર્તી એ પોતે ‘આંતર જરૂરિયાતોને’ છે. ખરી રીતે-સંગીત અને સાહિત્ય-ચિત્રનિર્માણ ને શિલ્પ-એવી સમ્પત્તિય છતાં વિગ્નતીય કલાઓનો વચ્ચે જેટલું કલા નિયમન સંબંધે સામ્ય હોઈ શકે, તેટલું જ સામ્ય સાહિત્યની પણ જુદા જુદા પ્રકારની કૃતિઓ વચ્ચે છે એમ કહેવાય.

એટલે જે ટૂંકીવાર્તા સરસ હોય-એક વખત શરૂ થયા પછી અંત સુધી તમને ખેંચી જવાની શક્તિ ધરાવતી હોય અને છતાં એ આકર્ષણ દરપગે તમને જીવનની એક અગ્નિદીપ્તિ દિશા દેખાડતું હોય-અને સપ્રમાણ હોય-જ્યાં જેટલો જોઈએ તેટલો જ સમય લેતી હોય-અને સ્પષ્ટ હોય-તે ટૂંકી વાર્તા ઉત્તમ પ્રકારની કલાકૃતિ કહેવાય. પછી ઉપનિષદમાં આવેલી સત્યકામ જાળાની આખ્યાયિકાનું અમરત્વ વિવેચકો પિછાને-ટૂંકી છે માટે એમાં ટૂંકબંડોળ ગણે કે ન ગણે તેથી, એ કલાકૃતિ થતી અટકી શકે નહિ-તેમ એને કોઈ અટકાવી શકે નહિ.

● હોમીદી: વિનયશય.

નવલિકાનું સાહિત્ય આજે ધણામાં ધણું વધે છે. નવલકથા, નાટક અને કવિતાની પડખે, એણે પોતાનો એક સ્વતંત્ર આકર્ષક વિભાગ રજૂ કર્યો છે. અમરસાહિત્યકારો કહી શકાય એવા ધણાની કૃતિઓ એ વિભાગમાં રજૂ થઈ ચૂકી છે—અને છતાં હજી એક પ્રશ્ન વિવેચકોને મૂંઝવી રહ્યો છે: ‘નવલિકા સાહિત્ય જીવશે કે મરશે?—એ ચિરંજીવ તરુ ધારણ કરશે કે માત્ર વર્તમાનપત્રોનું અને સીનેમાનું રંજન અંગ બની રહેશે?—એનો જવાબ આ રહ્યો. નવલિકા-નવલકથા નાટક કે કવિતા-સાહિત્યનું કોઈપણ અંગ-ચિરંજીવ નથી. ચિરંજીવ છે માત્ર, મોપાસાં, એલ્ફોક્સ, મેક્સીમગોર્કી, થોમસમાન, હાર્ડી બાલ્ડ્રાક, ટોલ્સટોય, ટાગોર-સાહિત્યની કોઈ કૃતિ જીવશે કે મરશે—એનો આધાર એના બહારના આકાર ઉપર નથી. એ આધાર એના સર્જકે જે અભિરસ અને તેજતરુવડે ઘડ્યો છે એ ઉપર બધો આધાર છે. ધણી કૃતિઓ ઉત્પન્ન થાય એથી એનો વિનિપાત થવાનો નથી: વિનિપાત વ્યક્તિઓનો થશે. હા, એટલું ખરું, એકાદ દોઢ દસકાને માટે એની ભરતી એક વખત તો સાહિત્યના ધણા અંગોને વિકળ કરી મૂકશે. પરંતુ છેવટે તો સાહિત્યની સમગ્ર ચિરંજીવ કૃતિઓની પેઠે—એ નજર સમક્ષથી લુપ્ત થશે—અને પછી જીવશે.

The story of today may destroy itself or be destroyed; but like the Phoenix, it is eternal and will renew forever its youth.

બેરખો

આ જ મને એક નવીન જ વિષય સાંભરે છે. બેરખો. આપણામાં ધણાને એ પશુ છે, પક્ષી છે, કે કોઈ વસ્તુ છે એનું કદાચ ધ્યાન નહિ હોય. ગુજરાતી જોડણીકોષ [આવૃત્તિ ત્રીજી: ૧૯૩૭] માં શ્દાક્ષના મોટા મણકાની માળા એવો એનો અર્થ આપ્યો છે. એમાં મોટા મણકા હોય છે, પણ એ માળા નથી. માળા વિષેનો ખ્યાલ એવો છે કે એમાં સામાન્ય રીતે એકસોઆઠ મણકા હોય. બેરખામાં તેર મણકા સાધારણ રીતે આવે છે. વળી આપણા ગૂઢ ગણાતા નવના આંકના મેળમાં અઠાર સત્તાવીસ એમ મણકા પણ હોય છે. પણ એ સંખ્યાનું આંહી કાંઈ મહત્ત્વ નથી. આંહી તો બેરખા વિષે એક જુદા દૃષ્ટિબિંદુથી જ વિચાર કરવાનો છે.

આજે એક પ્રશ્ન થાય છે કે આ બેરખો ગુમાતીને આપણે કાંઈ ગુમાવ્યું છે કે મેળવ્યું છે? નિવૃત્તિપરાયણ જીવન, જે ધીમે ધીમે આગસ્ટ વાતોડિયા જીવનમાં પરિણમતું હતું, તેમાં આ બેરખો જોઈને ધણાને એ પ્રત્યે ધ્રુણ થઈ હશે, અને તેથી બેરખો ફેંકી દેવામાં ઉદ્ધાર જોયો હશે, અને આજે તો હવે એ બેરખા વિષે ખોલવું એ પણ લગભગ અશ્વક્ષણ્ય ગણાય તેવું છે. પણ આ બેરખાને તજીને આપણે કાંઈ મેળવ્યું છે કે જીવનમાંથી કાંઈ ગુમાવ્યું છે એ વિષે બે ક્ષણ શાંતિથી વિચાર કરવો ઘટે છે.

માણસનું મન શાંતિ મેળવવા ઈચ્છે છે. એ મળી શકે તેવા પદાર્થ નથી. એ શાંતિ એટલે આળસુ નિવૃત્તિમય, પડયું પાથર્યું, બ્યાજખોરી ઉપર કે સંગ્રહ ઉપર જીવનાર જીવન એમ નહિ; પરંતુ પ્રયત્નોમાં નિષ્ફળતા પણ મળે; આ વિચિત્ર સંસારમાં વિશ્વાસઘાત, દમાખોરી અન્યાય એમને પણ સ્થાન હોય; વ્યવહારવટુ માણસો તાત્કાલિક વિજય પણ મેળવે; પવિત્ર બાવનાઓ છતાં ગેરસમજણ પણ જન્મે; અને જેમ કુદરતમાં તોફાનોને, રોગ-ચાળાને અને અકસ્માતોને સ્થાન છે, તેમ સંસારચક્રમાં પણ અનેક વિષમતાઓનો સ્થાન છે. અને એ વિષમતાઓ વડે જ માણસની કસોટી થઈ શકે—સંસારચક્ર વિષે આવો શાંત ખ્યાલ મેળવી લઈ, પોતાના પ્રાપ્ત કર્તવ્યમાં તદ્દસીનતા ફેળવે જવામાં જ છેવટનું શ્રેય રહ્યું છે એવી શ્રદ્ધા રાખવી—શાંતિનો સાચો અર્થ એ છે. પણ આવી શાંતિ પોતાના મનમાં સ્થાપવા માટે માણસે પહેલાં તો માનસિક વ્યાયામ કરવાનો હોય છે. આ માનસિક વ્યાયામ માટેનું આપણને પરંપરાથી મળેલું એક સાધન એ આ ‘બેરખો.’

આ બેરખામાં તેર મણકા છે એ બહુ સૂચક વસ્તુ છે. નાનકડા વિદ્યાર્થીને, કુશળ શિક્ષક જ્યારે શ્લોક ગોખાવે છે, ત્યારે આખું વાક્ય એને બારે પડી જાય માટે શબ્દો છુટ્ટા પાડે છે; અને શબ્દો પણ બારે લાગે તો અક્ષર અક્ષર દ્વારા શબ્દનું પણ પૃથક્કરણ કરે છે. એવી રીતે એ નાનકડો વિદ્યાર્થી આખો શ્લોક ગ્રહણ કરે છે. એનો અર્થ સમજનાં એને રસ પડે છે. અને એ રસના ચર્ચિત ચર્ચણ વડે એ શ્લોક એના જીવનનું નિયામક બળ પણ બની છે. ‘બેરખો’ પણ માણસની વૃત્તિને થોડીવાર શાંત અને સ્થિર કરવાનું એક પ્રકારનું સાધન છે. એ નાનકડું સાધન છે એટલે તરત હાથે ચડી જાય છે. આખો મીચીને ખેંસીએ એટલે સમય હમેશાં લાંબો ચલે લાગે છે. પણ બેરખામાં તો તેર જ મણકા રચ્યા એટલે એનો મેર—છેવટનો મણકો—આવનાં વાર લાગતી નથી. એથી માણસ થોડીવારની

શાંત વૃત્તિની કેળવણીને પાયો નાખી શકે છે. માણસની ચંચળ વૃત્તિના ઘણા જોડા અભ્યાસમાંથી આ ખેરખાની યોગ્યતા થઈ છે. માણસને પાષાણ યુગમાંથી જેમ લોહયુગમાં આવતાં ઘણા ઘણા અનુભવોની આપ લે કરવી પડી હશે, તેમ આ ‘ખેરખા’નું સાધન શોધનારે પણ ઘણી ઘણી રીતે પોતાની વૃત્તિઓના અભ્યાસ કર્યો હશે. આપણને જે વસ્તુનું આજે મહત્ત્વ રહ્યું નથી, એવી ધંડી કે માફું પણ, શોધતાં શોધતાં માણસગતની તો કસોટી થઈ હશે.

ખરી રીતે માણસ માટે સૌથી વધુમાં વધુ રસિક વિષય માણસ પોતે જ છે; જે માણસ, માણસ વિષે કાંઈક પણ જાણવા મથે છે, તે પોતા વિષે જ જાણવા મથે છે. એ રીતે જણાતો માણસની વૃત્તિને થોડી પળની શાંતિને રસ્તે વાળનાર આ ‘ખેરખા’ એ જેવી તેવી શોધ નથી.

એક વાક્ય છે કે, કોઈ પણ માણસ એની કૃતિ કરતાં વધારે મદાન હોતો નથી. એ વાક્યમાં જીવનનું અત્યંત કશું પણ ગુપ્ત રહસ્ય સુંપાયું છે. પોતે નિર્મળ અને એમ કોઈ પણ માનવ ઇચ્છતો નથી. નાનામાં નાનું છોકરું પણ પોતે સમર્થ અને એમ ઇચ્છે છે. પરંતુ જિવાતું જીવન એટલી બધી સંકુલ વૃત્તિઓનું ધર્ષણસ્થાન છે, કે માણસ દોષ કરે, જૂલ કરે, ગુનો કરે કે નિર્મળતા બતાવે, તો રણસંગ્રામમાં યુદ્ધ ચઢેલા યોદ્ધાને, જેમ આપણે હજારો ધાવ ઝીલીને પાછો ફરતો જોઈએ અને એના પ્રત્યે પ્રેમ, સદાનુભૂતિ અને એની ટક્કર ઝીલી રાખવાની શક્તિ પ્રત્યે આનંદ દર્શાવીએ, તેવી જ રીતે જીવનસંગ્રામમાં હારેલા હરેક યોદ્ધાને માટે પણ પ્રેમ, સદાનુભૂતિ અને આનંદ દર્શાવવાં ઘટે. જિવાતું જીવન—એ આપણે માનીએ છીએ તેમ સીધું, સાફું, શાંત, રેખાજીવન હોતું નથી. હોઈ શકે પણ નહિ. કોઈનું હોય નહિ. મોટા મદાત્માથી માંડીને મુડદાલ સુધી હરેકનું જિવાતું જીવન એ અનેક પ્રકારની વૃત્તિઓના, સમજ શકાય તેવાં ને ન સમજ શકાય તેવાં, અકલ્પ્ય અને અમમ્ય સંઘર્ષણ

બળોની રણબૂમિ છે. એ રણબૂમિ વિષે જ્યાં થોડો પોતે જ બહુ ઓછું જાણે છે ત્યાં પ્રેક્ષક તો શું જાણે? એવી રણબૂમિ વિષે કાંઈ પણ ન બોલવામાં ઔચિત્ય રહ્યું છે. પરંતુ કાંઈક બોલવામાં જીવનના મૂળભુત સિદ્ધાંતોના અભ્યાસનો પ્રયત્ન છે. આવો પ્રયત્ન કરીએ તો એક વસ્તુ આપણને દૃષ્ટિગોચર થશે કે જુદા જુદા પ્રકારની વૃત્તિઓ દરેક વ્યક્તિને વળગેલી જ છે. એમાંની કેટલીક એના જન્મ પછી જન્મી હશે; તો કેટલીક માટે સામાજિક પરિસ્થિતિ જવાબદાર હશે; કોઈક વારસામાં પણ આવી હશે; કોઈકને માટે શિક્ષણ જ કારણ. ૩૫ હશે. એમાંની કઈ કેવી રીતે આવી છે એ તો માનસશાસ્ત્રનો અથવા શુદ્ધ પરિભાષા વાપરીએ તો ચિત્તશાસ્ત્રનો એક રસિક વિષય છે. જે વૃત્તિઓ એના જન્મ પછી જન્મી છે એને માટે એ સમાજને જવાબદાર છે ને સમાજ એને જવાબદાર છે. જે વૃત્તિઓ એના જન્મ પહેલાં જન્મી છે એને માટે એ પોતે પોતાની જાતને જવાબદાર છે. એ જવાબદારીનું સૂક્ષ્મત્વ એટલું બધું શાસ્ત્રીય અને છતાં અનિશ્ચિત જેવું જણાય છે કે વિદ્વાનો હજી એ વિષે એકમત થઈ શક્યા નથી. પરંતુ આ વૃત્તિઓનાં ચણતર અને ઘડતરનો જે સમય—તે સમય, જે શિક્ષણ અને સંસ્કારના ક્ષેત્રોમાં અવ્યવસ્થિત રીતે વહેંચાયેલો હોય, તો જીવનની ધણીઓ નિર્બળતાનાં બીજ પણ આ સમય દરમિયાન જ મળી રહે છે. સામાજિક રચના, વ્યક્તિના વિકાસ પ્રત્યે જે બેદરકારી બતાવે, તો એ બેદરકારીનું પરિણામ એણે સહન કરવું રહ્યું અને આપણે થોડો રાજદારી કટાક્ષ વાપરીએ તો કહી શકાય કે એને પરિણામે જ કહેવાતા મહાન પુરુષોની અનેલી નાની ટોળાકી સામે, નાના પુરુષોની અનેલી મહાન પ્રજાએ સતત લડવું રહ્યું. કારણ કે બહુમતવાદી ગણતંત્ર રાજતંત્ર એ પણ છેવટે એક ટોળાકી તંત્ર જ થઈ શકે છે પણ આદી એ વસ્તુનું કામ નથી. Desire—ધામના અને Determination વિવેકશક્તિ—એમની વચ્ચે વ્યક્તિના માનસમાં સતત યુદ્ધ ચાલ્યા જ કરતું હોય છે. એ બન્ને એક જ વ્યક્તિમાં વસે છે. એમ પણ કહી શકાય કે દરેકનું વ્યક્તિત્વ

નક્કી કરનાર તરવો જ આ છે. પણ એ શી રીતે આવ્યાં ને શા માટે આવ્યાં એ અનિશ્ચયાત્મક વસ્તુ છે.

વધુ અભ્યાસ પહેલાં પ્રશ્ન વિષે કરવો જરૂરી છે. જે વૃત્તિઓ માણસના જન્મ પહેલાં જન્મી છે એ એની પોતાની મિલકત છે. એના વિષે એ ધારે તો કાંઈક કરી શકે. ખરું કરવાનું પણ ત્યાં જ છે. જે વૃત્તિઓ માણસને વળગેલી છે તેનાથી તદ્દન અનભિગ્ન એવો જડસુ માણસ તો કોઈક જ હોય છે, પણ જે વૃત્તિઓ એને વળગેલી છે—એને શી રીતે વાળવી—અથવા તો એમને શી રીતે ખીજ દિશામાં કામ કરતી કરવી—એ એટલો તો મોટો ચિત્તશાસ્ત્રનો પ્રશ્ન છે કે આના વિષે માણસોની સમક્ષ, જેમ રોગીઓની સમક્ષ ધરમથુ ઉપાયો મૂકવામાં આવે છે તેમ, સાદા ઉપાયો મૂકવાની હવે જરૂર છે. આપણે ઉપદેશ જોતો નથી; વિચારજીવનને ક્રિયામાં ઉતારવાનો રાજમાર્ગ શોધવો છે. એ રાજમાર્ગ યોજનારાઓ જે ચિત્તશાસ્ત્રના સાચા અભ્યાસી હશે તો સેંકડો, હજારો ને લાખો જુવાનોને જીવનનું દર્શન આપી જશે. અંગકસરત જેવો જ મનની કસરતનો એક વિષય છે. આપણા શિક્ષણનું એ સૌથી મહત્ત્વનું અંગ છે. મન ઘડવા માટેનો ખોરાક, એના જુદાજુદા પદાર્થોનું પૃથક્કરણ, શારીરિક વિકાસ, યોગ-શાસ્ત્ર, પ્રાણાયામ, પ્રાર્થના, શ્રમ, સંઘજીવન, ને વંશવિજ્ઞાન, એ સઘળાં અગઉપાગોનું સૂક્ષ્મ અવલોકન કરી એમાંથી, હમેશના જીવનમાં ઉપયોગી એવાં અનુભવી સત્યો તારવીને મૂકવાનો પ્રયત્ન થવો જરૂરી છે. જે કોઈ આ કામ કરશે તેણે તરુણ પ્રગળે ઘડવાનો મહાન ધર્મ પાળ્યો કહેવાશે. વ્યક્તિમત રીતે માણસ પોતાને મળેલી વૃત્તિઓના અભ્યાસ કરી શકે અને એમાંથી શાંત રીતે, અત્યંત ધીરજથી, પોતાનો માર્ગ ઘડી શકે. કોઈકે એમ શિખામણ આપી હતી કે ગુરસો આવે ત્યારે દસ ગણવા. એણે : માણસની ઉશ્કેરાયલી નસોને શી રીતે ખીજે રસને લઈ જવાય એના વ્યવહાર માર્ગ જતાવ્યો હતો. માણસના જીવનનું, અત્યંત આવેશથી, અક બચકર

ખડક ઉપરથી ફેંકી દે તેમ ફેંકી દેનાર, એને વારસામાં મળેલી સૌથી ખજાનાનું વૃત્તિ, પ્રેમની વૃત્તિ-એ વિષે પણ આપણો અભ્યાસ એવો જ નિર્માળ છે. ઉપદેશ ને ધર્મ સિવાય ખીજું કંઈ જ જીવનદર્શનાત્મક સાહિત્ય જ આપણી પાસે નથી. વૃત્તિઓનો પણ અભ્યાસ કરવામાં આવે તો એમાંથી જીવનસામર્થ્ય શી રીતે જાળવી શકાય એનો કંઈ ને કંઈ માર્ગ મળેઃ એક વસ્તુ છે કે, જેમ શરીરને ઘડવા માટે શરીરને કસવું જરૂરી છે, તેમ મનને ઘડવા માટે મનને જ કસવું જરૂરી છે. અને માણસ પોતે જ એ કરી શકે. ખીજાનો અનુભવ તો જરૂરી વ્યવહાર સત્યો જ આપી શકે. એવું થાય તો જ વિચાર અને ક્રિયા વચ્ચેનું અંતર ઘટે. આ અંતર જેટલું ઓછું તેટલો માણસ વધારે ખજાના. આપણી વૃત્તિ અભ્યાસીની હોત તો ચિત્તશાસ્ત્રના નિયમોને કચારના પ્રજામાં વહેતા મૂક્યા હોત કે જેથી, જે કોઈ માણસ પોતાની વૃત્તિઓ સાથે યુદ્ધમાં હોય, એને ખીજું કંઈ નહિ તો ધર-ગથ્ય ઔષધ તો મળી રહે. આ વિષયને સાદી ભાષામાં મૂકવાનો કોઈ પ્રયત્ન થયો નથી. હવે એ સમય આવ્યો છે કે જ્યારે રેડિયોની માફક જુવાન માણસો મન વિષે પણ કાર્મિક જાણતા થાય અને યુનિ-વર્સિટીમાં બેઠેલાઓએ પણ વિચારવાનો પ્રશ્ન ઊભો થશે કે કેવળ પરીક્ષા અને ગોખણપટ્ટી એ જીવનચરિત્રને નિર્માળ બનાવનાર વસ્તુઓ તો નથી નાં ?

આ દષ્ટિએ વિચારતાં બેરખો એ વૃદ્ધી માટે જ નહિ, જુવાનો માટે પણ એક આવશ્યક વસ્તુ બની જવી જોઈએ. જીવનમાં ઘણી વસ્તુઓ એવી પણ હોય છે કે જે સમજાયે વગર સમજાયે ક્રિયામાં મૂકવાની શરૂઆત કરે તો જ સમય જતાં એનું રહસ્ય મળે. કુદરતી ક્રમ પણ એ જ લાગે છે. વાક્ય બોલનાર શિશુ એનું વ્યાકરણરૂપ પહેલાં હાથ કરવા પ્રયત્ન કરે તો એ કોઈ દિવસ ભાષા શિખે જ નહિ. આ બેરખા વિષે પણ એવું જ છે. થોડી થોડી શાંતિની પળોના અભ્યાસથી ચિત્ત જેટલું શાંત થાય છે એ જાણવા માટે પહેલાં આ

માત્ર તેર જ મહુકાથી શરૂઆત કરવી જોઈએ. ત્યારપછી અઠાર સત્તાવીશ કે એકસો આઠ મહુકા તરફ જવું. આપણી પોતાની તંદુરસ્તીમાં આપણે મનનો કાંઈ હિસાબ જ ગણતા નથી. એ હિસાબ રાખતા હોઈએ, તો દરેક માણસ પોતે, આજ કેટલી પણ તદ્દન શાંત રહી શક્યો એનો ખ્યાલ કરે જ.

જીવનમાં આવનારા મહાન પ્રસંગો માટે પણ માનસિક વ્યાયામ હોવો જરૂરી છે; એ વિના માણસ ખરેખરી કસોટીની પણ જાળવી શકે નહિ. આપણે ક્યારે સમજીશું કે આપણાં કેટલાંક સાદાં સાધનો અને સત્યો આપણે ફરી વસાવ્યે જ છૂટકો છે? ખેરખો એવું જ એક સાધન છે. એ નિર્બળનું અમોઘ શસ્ત્ર જ નથી, સમજીને સામર્થ્ય આપનાર સાધન પણ છે; હરેક જુવાન માણસ પણ એનો, પોતાના માનસિકશાંતિના સાધન લેખે, નિત્યજીવનમાં ઉપયોગ કરે તો એમાંથી એને ઘણું મળી રહેશે એ નિઃસંશય છે.

અપવિત્ર અને પતિત

પૃષ્ઠી શહેરનો એક ન્યાયાધીશ ઊભો થયો અને તેણે કહ્યું :
' પ્રભુ ! ગુના વિષે અને ગુનાની શિક્ષા વિષે કાંઈક કહેા. '

અને તેણે જવાબ આપ્યો : ' જ્યારે તમારો આત્મા ભ્રમમાં કે ભ્રમણામાં પડી જાય છે ત્યારે તમે અનાતમ એવા એકલા અને અણજાણુ, પાપકર્મ આચરી એસો છો અને તેથી જેટલો અન્યને તેટલો જ તમારી જાતને પણ અન્યાય કરો છો.

અને આ અન્યાય માટે તમારે તમારી જાતને એ મહાન ન્યાયાધીશના સાન્નિધ્યમાં રજુ કરવી જોઈએ અને એના પ્રત્યુત્તરની રાહ જોતા થોભવું જોઈએ.

તમારો આત્મા—એટલે તમારો ઈશ્વરી અંશ—સમુદ્ર જેવો છે; તે નિરંતર સ્વચ્છ અને સુંદર રહે છે. આત્મા, હવા જેવો છે; જેને પાંખ હોય તેને જ માત્ર એ હિંચન આપી શકે છે. તમારો આત્મા સૂર્ય જેવો છે. તે સર્પના દરમાં માર્ગ કરતો નથી કે રજ-કણના રસ્તાનું એને ધ્યાન નથી. પણ તમારા પોતાનામાં કેવળ તમારો આત્મા એકલો જ રહેતો નથી; બીજી પણ કેટલીક વસ્તી દેહરૂપી નગરીમાં વસે છે; દાખલા તરીકે તમારું કેટલુંક અવિકસિત સ્વત્વ ત્યાં હોય છે; કેટલુંક સ્વત્વ સુષ્પ્ત પણ હોય છે; પરંતુ હું તો તમને અધકારમાં ગોથાં ખાતા અતિશય અવિકસિત માનવ વિષે, તેમ જ તમારામાં રહેલા માનવ વિષે કહેવા માગું છું. કારણકે પેલો અવિક-

સિત લઘુ-માનવ કે તમારામાં રહેલો અણુવિકસ્યો માનવ—એ પાપ-કર્મ આચરે છે; તમારો આત્મા નહિ.

ધણી વખત કાઢના અન્યાય વિષે તમે બોલો છો, ત્યારે જાણે અન્યાય કરનાર તમારા પોતાનાથી કોઈ બિન્ન હોય એવી રીતે તમે બોલો છો. જાણે કે આ દુનિયામાં કોઈ અગ્નિપ્રયો પેસી ગયો હોય !

પણ પવિત્રમાં પવિત્ર ને ન્યાયીમાં ન્યાયી પણ તમારી અંદર જિગ્મ્ય સ્થાને વિરાજેલ તત્ત્વ કરતાં વધારે જિગ્મ્ય નથી; તેવી જ રીતે અધમમાં અધમ ને નિર્જાનમાં નિર્જાન પણ તમારી અંદર વસેલ અધમ કરતાં વધારે અધમ નથી.

અને જેવી રીતે વૃક્ષનું માત્ર એકલડોકલ એકાકી પાન પીળું પડી જાય અને બીજાં લોલાંછમ રહે, એમ જેમ બનતું નથી, તેમ જ એ પાન પીળું પડે, એની આખા વૃક્ષને ગુપ્ત અગોચર રીતે જાણે કે જાણુ હોય છે. તેવી જ રીતે પાપકર્મ આચરનાર હરકોઈ, તમારી શુભ અને સંપૂર્ણ ઇચ્છા વિના પાપકર્મ આચરી શકે નહિ.

તમારો સઘળાંનો જાણે કોઈ મહાયાત્રામાં નીકળેલો ને સાથે ચાલતો સંઘ છે. તમારામાં બન્ને છે: તમે જ માર્ગ છો અને તમે જ માર્ગે ચાલનાર માર્ગી પણ છો. અને ન્યારે તમારામાંનો કોઈ પડે છે, ત્યારે એના પછી આવનાર સઘળાને, માર્ગમાં રહેલ પરચરના ભયનું જાણે કે સૂચન કરવા માટે એ પડે છે. તેમ જ એની આગળ વધી ગયેલા માટે પણ એ પડે છે. આગળ ગયા છતાં એમણે પાછળના માટેના ભયનું નિવારણ કર્યું ન હતું.

અને તમારા અતઃકરણ ઉપર કોતરાઈને કાયમ રહે એવા આ વધારે શબ્દો પણ કહેવાના છે.

જેનું ખૂન થયું એનું ખૂન કેવળ આકસ્મિક ન હતું; જે લૂંટાયો તે કેવળ નિર્દોષ છતાં લૂંટાયો એમ નથી; જે પોતાને ખરો માને છે, તે ખોટાના કરતાં વધારે ખરો નથી; પોતાને સ્વચ્છ માનનારનો પણ લોહીના પિંદુમાં ભાગ હોય છે; અપરાધી, એ ધણી વખત, જેનો એણે અપરાધ કર્યો એના સકંજમાં પડેલો હોય છે. અને વધુ તો

અપરાધી, એ, ખીનઅપરાધી અને સ્વચ્છ સૌનો માત્ર બાર વહેનાર અને છે એટલું જ. ન્યાયને અને અન્યાયને, સારાને અને નરસાને, તમે એકખીજથી તદ્દન વિભિન્ન ન કરી શકો. કારણકે એ બન્ને સાથે જ ભેમાં છે. કાળા અને ઘોળા દોરાની એક વણાટ હોય એવાં એ બન્ને છે. જ્યારે કાળો ધાગો તૂટે ત્યારે વણકર તો આખી શાળને તપાસે છે ને શાળ પર ચડેલા આખા વેળને જુએ છે. અનીતિમાન પત્નીને શિક્ષા માટે લાવનાર, પતિનું અંતઃકરણ પણ તપાસે અને એના આત્માનું પણ નિદાન કાઢે. શિક્ષા કરનાર પોતાની જ વૃત્તિમાં દષ્ટિ કરે, અને સુકાં વૃક્ષ ઉપર કુદાડાનો ધા કરનાર એનાં મૂળિયાંની દશા તપાસે, તો એને માલુમ પડશે કે, સુકાં અને લીલાં સઘળાં જ વૃક્ષોનાં મૂળ એકખીજ સાથે ગુંથાયેલાં છે. અન્યાયી અને ન્યાયી, સાચી અને ખોટી, પવિત્ર અને અપવિત્ર, અપરાધી અને ખીનઅપરાધી એ સઘળી જ વૃત્તિએ એકખીજથી જુદી નથી; તેમ જ એકખીજના પડધામાંથી ઉત્પન્ન થનારી છે. અને તમે ન્યાયાધીશે દેહને દંડ આપો છો પણ વૃત્તિને શું કરી શકો છો ? અને વૃત્તિમાં જ જ્યાં ક્રિયાનું રહસ્ય છે ત્યાં આ ન્યાય, ન્યાયાધીશી, કાયદાખાણ અને શબ્દલીલા કેટલી પાંગળી અને પાગલ અને અપંગ રમતમાત્ર છે ! પાપના પ્રમાણમાં વધારે બારે ગણાય એવું પ્રાયશ્ચિત્ત જેમણે, શરૂ કર્યું છે, અને જે માટે કાયદો અસ્તિત્વ ધરાવે છે—માનવજાતની સુધારણા માટે—એની જાત સુધારણામાં પગલું માંડ્યું છે એવાની ન્યાયવૃત્તા ધરવાનું તો તમારું પોતાનું સામર્થ્ય કેટલું ? અને એવો તો કોઈ અપરાધી નથી કે જેના અપરાધમાં ન્યાયાધીશનો પોતાનો હિસ્સો પણ ન હોય.

માનવ માત્રનો દેહ મંદિર હોય તો પાપાનો હલકામાં હલકો પથ્થર પણ શિખરના ટોચના પથ્થર જેટલો જ મૂલ્યવાન છે. અને આ જે સમજે છે તે ન્યાય સમજે છે. કાયદો સમજવો એટલે જ ન્યાય નથી; કાયદાનો અર્થ એસારવો એ પણ ન્યાય નથી; ન્યાય તો આ છે—પતિત અને પવિત્ર—સૌ એક પંક્તિમાં ભેભેલા છે.

કવિતા

કુદરપનાજન્ય અસત્ય કે પરમસત્ય? આ પ્રશ્ન કવો સ્વાભાવિક છે. સાધારણ રીતે વ્યવહારમાં કવિતાને કુદરપનાજન્ય અસત્ય જ ગણવામાં આવે છે. એમ જ હોય. શરીરનો અમુક ભાગ વિકારગ્રસ્ત થાય છે, ત્યારે ખરી રીતે શરીરની સમગ્ર રચનામાં એ દોષ ફેલાયલો હોય છે. માનવશરીરને લાગુ પડતું એ સત્ય પ્રજ્ઞશરીરને પણ લાગુ પડે છે. પ્રજ્ઞપતનની પારાશીશીમાં કવિતાને પણ સ્થાન છે. પ્રજ્ઞ પડે છે ત્યારે સઘળું પડે છે. સૌથી પહેલાં પડે છે એની સૌન્દર્યભાવના. સૌન્દર્યભાવના વિકૃત થાય, પછી પ્રજ્ઞનું પતન-એ સદી એસદીનો નહિ-પણ દસ વીસ વર્ષનો સવાલ છે. કારણ કે સાચી શક્તિનું મૂળ બીજ-એનાં મૂળ તરવો-સૌન્દર્ય સત્ય અને અહિંસામાં જ રહેલ છે. અહિંસા એ સત્યનું નહિ પણ સૌન્દર્યનું બીજું નામ છે. એક રીતે તો એ ત્રણે શબ્દોમાં એક જ ભાવનાનો ધ્વનિ છે. જે મનુષ્ય સૌન્દર્ય જોઈને-એહકોમાં કે નાટકોમાં દેખા દે છે તેવું નહિ-પણ સાચું સૌન્દર્ય-વજ્ર જેવા ખડકમાં રતિની મનમોહન આંખ જેવું એકાદ લાલ ફૂલ, કે હિમાલયની કોઈ અગ્નિથી પગદંડીએ દેવદાસના વૃક્ષની છેદતી ટોચ પર મધુર સ્વરે ગાતું નાતું પંખી, કે ઉપાનું વેદની ઋચા જેવું રમણીય નૃત્ય કે સેંટ રુથ ડેની-સનો મારવાડી સ્વાંગ, કે પરસેવે રેખાંજલ નીતરતા વૃદ્ધ મજ્જુરનું પોતાના એકના એક પુત્ર માટે શરીરનું ધર્પણ કે કે ગટરની દુર્ગંધમાં

છેલ્લા શ્વાસ લેતું મનુરશીશુ-ને મનુષ્ય જીવનનાં આ પરમસત્યો જુએ છે, તે સાચું સૌન્દર્ય જુએ છે. એ સૌન્દર્ય એને મૂળમાંથી હલાવી મૂકે તો એ પોતાના આંતર શબ્દને-પચ્ચરમાં, લાકડામાં, સંગીતમાં, રંજમાં કે બાષામાં, પ્રજા-કલ્યાણ માટે, મૂકવાની જરૂરિયાત જુએ છે. આ જરૂરિયાત આંતરપ્રેતસાહનને મળતું સંવેદન છે, અને હરેક મહાનપુરુષે એને પિછાન્યું છે. ને મનુષ્ય એ સંવેદન બાષામાં મૂકે છે તે કવિ છે, કારણ કે વસ્તુની પાર રહેલું પરમસત્ય તે જુએ છે. જ્યાં બીજાને કેવળ રંજ દેખાય છે, ત્યાં એને એ રંજમાં ગુમ રહેલું સંગીત દેખાય છે. ને મનુષ્યનું આંતર આવી વૈજ્ઞાનિક દ્રષ્ટિ ધરાવે છે તેને કવિ કહે છે. જ્યાં બીજાને મનુરનો પરસેવો માત્ર દેખાય છે, ત્યાં કવિને, લોહીનીમળતું યુદ્ધ દેખાય છે. જ્યાં બીજાને રશિયાનો કંગાલ ખેડૂત નજરે પડે છે ત્યાં ટોલ્સ્ટોય, ઝારનો શિરચ્છેદ જુએ છે. જ્યાં દુર્યોદન માત્ર દ્રૌપદી જુએ છે, ત્યાં વિદુર મહાભારત નિહાળે છે.

સૌન્દર્યનો એક નિયમ છે કે તે પ્રમાણ માગે છે. હગલાખંધ ખડકેલા પૈસા પાસે, ચીંથરે હાલ ઊભેલા મનુર-એમાં પ્રમાણ નથી, માટે સૌન્દર્ય નથી, માટે સત્ય નથી, માટે એ દેખાવ ભ્રમ હોવો જોઈએ. એટલે કવિએ આ વસ્તુસ્થિતિની પાછળ રહેલું પરમસત્ય જાવા માટે પોતાની વીણા ઉપાડે છે. હિમાલય જેવા, આકાશ સુધી પહોંચતા, મહાપર્વતની એકાદ અગ્નણી પમદંડીએ, કાંઈપણ હેતુ વિના ગાતું નાતું પક્ષી જોઈને, એના સ્વાનંદની પાછળ રહેલ પરમસત્ય નિહાળી, એકાદ રખડતા શેર્બાને કાવ્ય સ્ફૂરે છે, કારણ કે વિશ્વસંકલનામાં એ દસ્યનું સાચું પ્રમાણ શોધવાની એની આંતરવૃત્તિ જાગે છે. 'શતદલપદ્મમાંપોદેલ' 'પરિમલ' એ અકસ્માત ન હોય શકે-એ સત્ય જાણનાર કવિને-એકાદ ફૂલ હરિદર્શન નિમિત્તની પમથી જેવું લાગે તો, એને કલ્પનાજન્ય અસત્ય ગણીને હરકોઈ અસ્કરોમાં હસી શકે-કારણ કે હસવામાં મહેનત ઓછી છે; સમજવામાં મહેનત

વધારે છે. અને માણસને મહેનત ગમતી નથી. પણ એ છે પરમ સત્ય.

સંસ્કૃતિમાં શાન્તિપતાકાને વિન્ય જોનાર રોરિકે એક જગ્યાએ લખ્યું છે કે મુશ્કેલી શોધવામાં છે, મેળવવામાં નથી. મેળવી હરકોઈ શકે, શોધી શકે, માત્ર પરમસત્યના ઉપાસકો. ઐતિહાસિક રામ હો કે ન હો-તુલસીદાસે ‘પ્રાન જાય અરુ અચન ન જાઈ’-એ સત્યની સંગ્રા રૂપે એને વાપરીને એ શબ્દમૂર્તિ શોધી, અને પોતાના ચૈતન્ય વડે એને અમર કરી મૂકી. જંતરડામાંથી ખેંચાતા તારમાં જ્યાંસુધી શક્તિ હોય ત્યાં સુધી એ અખંડ રહે છે. સમયના અનેક બળમાં રામનું અથડાતું નામ ત્યાં સુધી અખંડ રહેશે, જ્યાં સુધી વાદિમકી કે તુલસીદાસે પરિશુદ્ધ કરેલી એની શબ્દમૂર્તિમાં ચૈતન્યનો અંશ હશે. કાન્તદર્શી કવિઓ વિના કોઈ પ્રજા જન્મતી નથી, જીવતી નથી, ખડાતી નથી. હમણાં જ ક્યાંક વાંચ્યું કે વીરરસનાં કાવ્યો ગાનાર કવિઓ હોય-પછી બસેને, સ્વતંત્રતાને આંધનાર જંજિરો પણ હોય.

રાષ્ટ્રમાંથી જ્યારે જ્યારે કોઈ પણ વસ્તુસ્થિતિનું પ્રમાણ નાશ પામે છે, ત્યારે, ગીતાગાનારે કહ્યું છે કે હું જન્મ લઉં છું-અને ભૂત-જના ફેરફાર સમજનારને ખબર છે કે પૃથ્વીના આંતર રસો અગમ્ય કારણોથી એકાદ હિમાલય રચી કાઢે છે, કે એકાદ રાજરથાની સમુદ્ર છૂપાવી દે છે; માનવસમાજમાં પણ એવા જ આંતરરસો વહી રહ્યા છે. જ્યારે પ્રમાણમાત્રનો નાશ થાય છે, ત્યારે કવિઓએ, બાહુ ઊંચા કરીને પોકાર કર્યો છે કે સંયમ ફેળવો, સંયમ ફેળવો, સંયમ ફેળવો. માણસે જેવો પોતાના આંતરજીવનમાં તેવો જ બહારના જીવનમાં સંયમ ફેળવવાનો છે. સંયમ વિના સૌન્દર્ય ટકી શકે નહિ, સત્ય જન્મી શકે નહિ, વસ્તુસ્થિતિ નભી શકે નહિ. સંયમ એ જ ધર્મ છે. અને ધર્મ વડે જ પ્રજા ટકી શકે છે. કાંઈ હેતુ વિના ફેવળ યાંત્રિક બળથી, કે પરિસ્થિતિનો લાભ લઈને મેળવેલી લક્ષ્મી-સમાજમાં અસંખ્ય બેકારો અને નિર્ધનો જેવા છતાં, મનુષ્ય, પોતાના કષ્ટજર્મા રાખી મૂકે, તો એવી ગુણહીન સંગ્રાહકતા, ઉકરડાની પેઠે અનેક

પ્રકારનાં વિનાશનાં જન્તુ નિષ્પન્નવે. આ ઉદ્દેગ જોવા છતાં ન જોવાનો માણસ ઠોંગ કરે કે દલીલ કરે, તો સમાજમાં સંચરતા અનેક ભયંકર આંતરરસોને જન્મ આપે. સમાજની આવી સ્થિતિ થાય ત્યારે કવિઓ કહે છે કે, ‘સંયમ કેળવો, સંયમ કેળવો; સંયમ કેળવો.’ શું મેળવ્યું એ ન જુઓ, કેવી રીતે મેળવ્યું એ જુઓ.

એ રીતે તો જાણે હાલનો કવિ પક્ષવાદી હોય અને પરમસત્ય ન જોતો હોય એમ લાગે છે—જાણે એને વર્તમાનયુગનો પવન ગુલાબના ફૂલની સુમધ્ધ ગાવાને બદલે ગુલાબના કાંટાનું ગાણું ગાવા પ્રેરતો હોય એમ લાગે છે—પરંતુ પરમસત્યનું દર્શન, કવિઓ, યુગદર્શનમાંથી કરે છે. જેવી રીતે સૂક્ષ્મદર્શક ચંત્રમાંથી મચ્છરને જોનારો કુશળ વૈદ્ય મચ્છરની સૂંઢને જોઇને એમ કહે કે હું મેચેરીયા જોઉં છું. તો એનું વચન ખોટું નથી, તેમ, સમાજની પ્રાણહીનતા જોઇને કવિઓ, આમાં સૌન્દર્ય નથી પરંતુ ઠાઠ આગામી લોહીનીગળતું યુદ્ધ છે એમ જોયે, તો એમાં પક્ષવાદ નથી, પણ દૂરની સ્થિતિનું વસ્તુદર્શન જ છે.

સાધારણ જનસમૂહથી વધારે દૂર—અને સાચું જોઈ શકે છે, માટે જ કવિ એકલો છતાં એકાકી નથી. માત્ર એણે આંતરપ્રોત્સાહનથી પ્રોત્સાહિત થઇને—અને નહિ કે જનસમુદાયના અભિપ્રાયથી દોરાઇને—પરમાત્માની શ્રદ્ધા કેળવવી જોઇએ. એને ખાત્રી હોવી જોઇએ કે એ જે ગાય છે, એ એના જીવનની સાચી શક્તિ અને ખરી જરૂરિયાત છે. જરૂરિયાત વિના લખેલો દરેક શબ્દ—એક બૌદ્ધ-કાલીન કથામાં આવે છે તેમ—તેના રચનારનું કેદખાનું છે.

ઉઝમાં ઉઝ જીવનમાં, વાદળા ઉપર રૂપેરી કોર દેખાય છે ને કુમાશ દેખાય છે, ને કુમાશ કવિતાની છે. જેના જીવનમાં ઠાઠ પણ દિવસ કવિતા નહિ સ્ફુરેલી તેવો મનુષ્ય, અશક્ય નહિ તો અસંભવિત તો છે જ.

‘ધૈર્ય કયાં છે?’ એ પ્રશ્નનો જવાબ ‘ધૈર્ય કયાં નથી?’ એ પ્રશ્નમાં જ આવી જાય છે. કવિતા એટલે શું અને એ કયાં છે?

એનો જવાબ પણ એમ જ આપી શકાય. કવિતા ક્યાં નથી એ ખતાવે એટલે કવિતા ક્યાં છે તે ખતાવું. મોટા મોટા મહેલથી માંડીને ગરીબની ઝુંપડી સુધી, શયતાનના પર્યટર જેવા હૃદયથી માંડી ને કુમળા બાળકના અંતઃકરણ સુધી અને સહરાના રેતીના મેદાનથી માંડીને ઉત્તરધ્રુવના બરફ સુધી કવિતા સર્વવ્યાપી છે. કવિતા અને જીવનઃ અથવા કવિતા અને પ્રેમ, અથવા કવિતા અને સૌન્દર્ય, એ સઘળાં એકજ અર્થના સૂચક દંદો છે.

દરેક મનુષ્યના જીવનમાં એક ક્ષણ એવી આવે છે કે જ્યારે એની નબળાઈ, સંકુચિત મનોદશા, વ્યાવહારિક કટુતા, નિરાશા ને નિરુત્સાહ, સઘળાં સરી જાય છે. એક ક્ષણને માટે જાણે કે એ, જીવનમાં પ્રેમ, પ્રેત્સાહન પ્રાણ ને સૌન્દર્ય જીએ છેઃ જીવનમાં અર્થની પાછળ અર્થ એમ બ્રહ્માંડના ત્રહોની જેમ અર્થની પરંપરા જીએ છે, સારે પોતાના અંગુલી સ્પર્શથી એ પોતાની વીણા જગાડે છે અને એના જીવનમાં કવિતા રુકે છે. કવિતા, જીવનનો મર્મ ખતાવે, સર્વ વ્યાપી પ્રેમનું આવાહન કરે, સત્યને જીએ, પણ એ સઘળા દર્શનમાં એકતા છે. બ્રહ્માંડની અનેક વિવિધતામાં હરઘડીએ એકતા દેખાય છે તેવી.

મનુષ્યમાં આશા ન હોય તો પછી જીવન જેમ સુકકું બની જાય છે, તેમ મનુષ્યમાં કલ્પના ન હોય તો જીવન સંકુચિત બની જાય છે. મનુષ્ય જેટલા ક્ષેત્રમાં ફરે છે તેટલા જ ક્ષેત્રને સર્વસ્વ માને, અને કલ્પના માટે જીવનમાં સ્થાન જ ન રહે તો એનું જીવન એટલું સંકુચિત લાગશે કે પછી એને જીવનમાં કાંઈ આનંદ જ ન રહે.

એથી વધુ, જે મનુષ્યમાં કલ્પના નથી, તેનામાં કવિતા પણ નથી. કવિતા જીવનને કુમાશ આપી, બીજાનું દષ્ટિ બિંદુ સહાનુભૂતિથી જોવાની તક આપે છે. કવિતા એ રીતે જીવનને વધારે વિશાળ વધારે સુંદર, અને વધારે સંગીન બનાવે છે. કદાચ એવું બને કે

ન્યારે દરેક મનુષ્ય કવિતાને ધિક્કારવા માંડે—અને નરી વ્યહાર જૂમિ ઉપર વસવા માંડે—એક લેખકે કલ્પના કરી છે કે, સહાનુભૂતિ ભરેલા અસત્યના લેશ પણ ન્યારે તલવારની ધાર જેવું સત્ય—મિશ્રણથી દૂર સત્ય જેમાં ફેલાય, તો દુનિયા એટલી ભંયકર થાય કે મનુષ્ય એના કરતાં મૃત્યુને વધારે પસંદ કરે: તેવી જ રીતે ન્યારે મનુષ્ય એટલો નયો વ્યવહાર અને કે માત્ર—નક્કર હકીકત જ પસંદ કરવા માંડે, ત્યારે પણ એવો જ પ્રલયકાળ પ્રગટે.

પણ લોકો ઘણી વખત ચાર લીટીની કવિતાને જ કવિતા સમજતા લાગે છે; જે રાગ કાઠીને ઝાઈ શકાય. ખરી વાત તો એમ છે કે ન્યારે ન્યારે મનુષ્ય નક્કર વ્યવહારથી જરાક પણ દૂર ખસે ત્યારે એ કલ્પના ને કવિતાના પ્રદેશમાં છે એમ ગણી શકાય. એ રીતે દરેક મનુષ્યમાં કલ્પના છે. દરેક કવિ છે; કારણ કે ભાવબીનું લાગણી બધું મનુષ્યત્વ એનામાં છે. લાગણીના અતિરેકથી કંટાળીને કેટલાક તાકિદો એને ખીન જરૂરી આવેશ માને છે, પણ શુદ્ધિનો પોતાનો વ્યાપાર, ન્યારે જીવનમાં નર્મ સત્ય કરતાં સહાનુભૂતિના તત્ત્વને વધારે મહાન ગણવા પ્રેરાય છે, ત્યારે એ વ્યાપાર લાગણીથી પ્રેરિત છે એમ કહેવાય. અને લાગણીને એ અર્થમાં જ લેવી પડે છે. એ દષ્ટિએ જેનું મનુષ્યત્વ વધારે વિકાસ પામ્યું છે તે વધારે સારો કવિ છે. પ્રજાનો સર્વોત્તમ મનુષ્ય સર્વોત્તમ કવિ હોઈ શકે. પછી એ લોકપ્રિય હોય કે નહિ એ સવાલ જુદો છે. લોકપ્રિયતા એ કેટલીક વખત મોડું કાટલું છે, ને જૂઠું માપ છે. ભરિખમાં અમદા ધરાવનાર માટે એ સંતોષનું સાધન છે ખરું, પણ એણે બધું ખઈ દગો જ આપ્યો છે. ને લોકપ્રિય મનુષ્યો મસાણામાંથી ફરી બેઠા થાય તો તેમણે પ્રતિષ્ઠા માટે જે દોડાદોડી કરી—આ સંરથા તે સંરથા આ મંડળ ને તે મંડળમાં—જે ધમાલ મચાવેલી, તે કેટલી ક્ષણજીવી નીવડી એ જાઈને તેમનો આત્મા જો રડી શકે તો—જીવનની અસત્ય પ્રતિષ્ઠા માટે કરેલી જૂલો સંભારીને રડે.

એટલે કવિતા તો જીવનમાં કુમાશ પ્રમટાવે. ઉત્સાહ આપે, આશા સીંચે, વિકાર શમાવે, મનુષ્યત્વ ખીલવે અને દુનિયાને સુંદર દેખાડે: કવિતા જીવનનું આવશ્યક રસાયન છે. એકલી નક્કર હકાકતો ઉપર મનુષ્ય કોઈ વિસ જીવ્યો નથી, અને કોઈ દિવસ જીવશે પણ નહિ, અને જીવી શકે પણ નહિ.

જીવનનું ખરું અવલંબન દુઃખમાં કવિતા છે: અને સુખમાં પણ કવિતા જ છે. જીવનની જે જે પળ સુંદર હોય છે તે સૌન્દર્યની દૃષ્ટિએ જીવાય છે તે દરેક પળ ઉત્તમપ્રતિની કવિતાથી ભરપૂર છે. આવું જીવન જાણવાની ટેવ ધણાને હોતી જ નથી. હોય છે તેમાંથી એ પળને શબ્દમૂર્તિમાં સરજવાની શક્તિ બહુ થોડામાં હોય છે, એ થોડામાંથી પણ, એ સૌન્દર્યદર્શન વ્યક્તિગત અનુભવ ન રહેતાં, સમાજનો સર્વવ્યાપી અંશ અને એવી રીતે કહેવાની શક્તિ, તો વળી વધુ વિરલ છે. મહાકવિ—એ યુગની સંસ્કારમૂર્તિ તેમ જ યુગ-યુગાંતરની સંસ્કૃતિમૂર્તિ હોઈ શકે. એનામાં ત્રણે કાળની દૃષ્ટિ છે. એનું દર્શન ઘણાં વર્ષો સુધી ઘણાંને દોરે છે. એની કવિતામાં ખરું અમરત્વ છે અને એવી કવિતા પ્રગ્નની સર્વોત્તમ સમૃદ્ધિ છે.

ઘણી વખત બવ્ય શહેરો પોતપોતાની સર્વોત્તમ પળમાં અતિ-શય સુંદર મકાનો જોઈને, રેલંગેલ થતી સમૃદ્ધિ જોઈને, અને હાલકડોલક થતી જનતાને નિહાળી, પોતપોતાની અમરતાનાં આ ચિન્હો જોઈને રાગ્યાં છે. પણ રોમ પડયું, પાટલીપુત્ર ગયું, વિજયનગર રોળાયું—અને તેના ભગ્ન અવશેષો છેક ચેનનહીન પડ્યાં રહ્યાં. રહ્યાં, માત્ર તે જમાનાનાં કે પછીના જમાનાનાં સર્વોત્તમ કવિએ દોરેલાં શબ્દચિત્રો! આ યુગમાં હવે, મનુષ્ય જ્યારે આત્મા વિષે ઓછી ને ઓછી વાતો કરે છે, ત્યારે તે પોતે સમજી શકે એવું સાદું સત્ય મળી આવશે કે ન દેખાતી વિજળીમાં અતુલ બળ રહ્યું છે તો એ ઉત્તરી જ અનુમાન કેમ ન થાય કે ‘શબ્દ’માં એથી પણ વિશેષ બળ હોઈ શકે? શિવાજીના પિતા શાહજી હતા એ

વાત સાચી. દાદાંજી કોંડદેવે એને ઉઝર્યો એ પણ સાચું. રામદાસની અસર પણ ખરી. પરંતુ એ બધું છતાં એનું સર્જન જે અદ્ભુત વ્યક્તિઓ પાસેથી પ્રેરણા પામ્યું તે, વ્યાસ, વાલ્મિકી, મહાભારત અને રામાયણ પણ નહિ ? વિજ્ઞાનની રીતે એમ ન કહેવાય કે વ્યાસ વાલ્મિકીની શબ્દસૃષ્ટિ—પાંચ હજાર વર્ષ સુધી ચાલે તેટલું બળ ધરાવે છે ? જેમ કાવેરીના ધોધમાંથી પ્રગટતો વિજળીપ્રવાહ સીતેર માઇલ દૂર ખેંગલોરમાં દિવા કરી જાય છે, તેમ શબ્દ એ વધારે અદસ્ય અને સુકોમળ છે માટે એમાં વધારે બળ છે, અને પાંચ હજાર વર્ષ પછી પણ એ દિપક પ્રગટાવી શકે છે. કવિતામાં પ્રગટ થયેલ આ શબ્દશ્લેષ અને એ શબ્દશ્લેષને બાળવાની જોવાની ને માણવાની શક્તિ એ જ પ્રગ્નકીય બળ, એ જ પ્રગ્નતું ચેતન. જે પ્રગ્ન ખરી કવિતા કરે નહિ, સમજે નહિ, જાણે નહિ, કે માણે નહિ તે કોઈ દિવસ પ્રગ્ન તરીકેનો સંસ્કાર મેળવે પણ નહિ. જીવનની સર્વ દૃષ્ટિ અને બળ કવિતામાંથી જ આવવાં જોઈએ. એ જ વિકાસક્રમ છે.

ગુજરાતનો વીરકવિ નર્મદ

ગુજરાતના વીરકવિ નર્મદનો આ અભ્યાસ એનું સાહિત્ય-મૂલ્યાંકન કરવા માટે નથી; પણ એના જીવનકથનમાંથી મળતી હકીકતો દ્વારા નર્મદમાનવનું રેખાંકન કરવા માટે છે. ઠંડી તાકાત માણસ શી રીતે મેળવી શકે છે એ જાણવા માટે એનું આ દૃક્ષતરંગેનું તેવું ઉપયોગી નથી. વિશેષ તો એટલા માટે કે નર્મદ ઘણો આપલક્ષી [Subjective] લેખક રહ્યો, એટલે એની કૃત્તલીક જીવનકવન વસ્તુઓમાં આરસીની સ્વચ્છતા અને સ્પષ્ટતા છે. જમાને જમાને માણસનું મૂલ્ય બદલાય છે. એક જમાનામાં જે વીર લાગતો હોય તે બીજા જમાનામાં બીજું લાગે છે. માનવપ્રકૃતિ એટલી ચંચળ છે કે કેવળ સમય-મૂર્તિઓને એણે પહેરાવેલી યશકલગી એક દસકો જતાં તો ઝાંખી પડી જાય છે. સમાજ સાગરે કૃતલાંચ માનવ યુદ્ધયુદ્ધ જોઈ નાખ્યાં; કૃતલાંચ જોઈ નાખશે; એના કિનારાના ખડક સાથે અથડાઈને કોઈક વિરલ જ જીવી શકશે.

ગુજરાતની સાહિત્યભૂમિએ ભક્ત નરસૈં જોયો. એ મૃત્યુ પામે તે પહેલાં એ ફરી જન્મ્યો. એણે કોઈ ધન્ય પળે લખેલાં પદો અમર-ત્વનો અંશ લાઇને અવતર્યાં હતાં. એણે લખેલું ‘વેણુવજન’ ઘેર ઘેર ગવાયું. આજે નરસૈં જેટલો જીવતો છે, તેટલો એના જમાનામાં પણ જીવતો નહિ હોય. એણે પહેરેલી ભક્તકવિની યશકલગી જીવનની વધારે ને વધારે સૌરભ પ્રગટાવે છે. એ યશકલગીને સમય ઝાંખી

પાડે તે પહેલાં એના તેજથી માનવપ્રકૃતિ ઘડાતી જાય છે. નરસે એના જમાનાનો ભક્તકવિ હતો. આ જમાનાનો તો એક રીતે એ રાષ્ટ્રકવિ જેવો બની ગયો.^૧

ગુજરાતની ભૂમિએ પ્રેમાનંદ, શામળ ને દયારામને જોયા. પ્રેમાનંદની માણુભટની પદવી કાંઈક આંખી પડી. રાષ્ટ્ર મંથન કર્યું ત્યારે લાગ્યું કે, પ્રેમાનંદની કવિતા, ભલે સમયના પલટામાં જરા આંખપ ધરે, પણ પ્રેમાનંદ અમર છે. કારણ કે નવા પ્રેમાનંદ વિના સભાશિક્ષણ શક્ય નથી અને યોગ્ય પણ નથી. નવા પ્રેમાનંદને કયાં મૂકવો તે હજી રાષ્ટ્ર નક્કી કર્યું નથી. પણ નવા પ્રેમાનંદ વિના રાષ્ટ્રને ચાલશે નહિ એ નક્કી છે. ઉત્તરનો પતિ અભિમન્યુ, જે રણજંગ મરીને જ્યોત્સેને પ્રેમાનંદે ગાયો અને હમરો ગુજરાતજોએ સેંકડો અભિમન્યુએને ગુજરાતના વણલખ્યા ઇતિહાસના મૂંગા પાણિયા બની જવા મોકલી આપ્યા. આજે રાષ્ટ્ર નવો પ્રેમાનંદ માગે છે. એની કશ્ણબાની વિના ગુજરાતના કેટલાય અભિમન્યુ સૈનિકને બદલે શાહુકાર બનવા જીવન વેડી નાખે છે. પ્રેમાનંદ કવિ જાય છે, પણ એની ખાખમાંથી જન્મેલ એનું નવું સંકેતચિહ્ન રાષ્ટ્રને દોરવાનું સામર્થ્ય ધરાવે છે. પ્રેમાનંદ અમર છે. દયાપ્રિય હવે ટકશે ? ધડીભર લાગે છે કે નહિ ટકે. પણ નવો પ્રેમાનંદ નવા અભિમન્યુને મૂંગો સૈનિક થઈ દફનાઈ જવા મોકલશે, ત્યારે ઉત્તરના કંઠમાંથી ‘મારા સાવજશરા’ કોણ બોલાવશે ?-કોઈ દેશને સુંદરીઓ વિના ચાલ્યું છે ? કોઈ સુંદરીને સંગીત વિના ચાલ્યું છે ? ભારખમ વિચારોને કાંઈ છંદમાં મૂક્યે સુંદરીગીત બને ?-એ તો મૃદુ-મૃદુ-શીળા રજનીની પ્રતિચ્છાયા જેવું મૃદુ ગીત, કોષક કવિએ હમેશાં ગાવું જ પડશે. દયારામ હમેશાં રહેશે : સુંદરીઓ રહેશે ત્યાં સુધી તો ખરો જ. અને શામળ ?-આ યુગ શામળની વાતોનો નથી, પણ વાતો વિનાની દુનિયા હાથ શકે ખરી ?-નવાસ્વરૂપે શામળ પણ

૧ ‘વૈષ્ણવજન’ નું ગીત હરેક રાષ્ટ્રકેરીએ ગાયું છે.

રહેશે. યાંત્રિકયુગને શામળ વિના ચાલવાનું નથી.

ગુજરાતની ભૂમિએ ધીર દલપતરામ અને વીર નર્મદને પણ જન્માવ્યા. આજે નર્મદનો નવો આંક પ્રગ્ભવે કાઢ્યો છે. એક રીતે મણી તો નર્મદ? આજે જીવતો છે, એટલો એના જમાનામાં જીવતો હતો? એને સમયમૂર્તિ કહેવામાં આવે છે, પણ એ નથી સમયમૂર્તિ નથી યુગપ્રતિનિધિ, નથી યુગદૃષ્ટા, નથી સ્વપ્નશિલ્પી—એ તો છે હરેક યુગનો સૈનિક. હરેક યુગનો સેનાની. હરેક યુગનો તરુણ.

નર્મદની યશસ્વળીમાં જેટલાં સામયિક રત્નો હતાં એ સઘળાં આજે આંખાં પડી ગયાં છે. અને છતાં નર્મદની પોતાની યશસ્વળી વધારે ને વધારે તેજસ્વી બનતી જાય છે. આ વિરોધાભાસનો પ્રત્યુત્તર સ્પષ્ટ છે. નર્મદ કવિ વિસરાઈ જવા આવ્યો છે. નર્મદ એક-ધૂળધોયાને માટે પ્રાચીનજંડારમાં ઠીક દેખાય છે. નર્મદ કોશકાર-આજનો જમાનો એને લેખશે પણ નહિ. નર્મદ સાહિત્યકાર-મર્ધ સદીનો પ્રતિષ્ઠિત પુરુષ—આજે ઓળખાણ વિનાનો લાગે છે, નર્મદ સુધારક-એટલો આકર્ષક રહ્યો નથી. પણ નર્મદ જીવાન હજી પણ આકર્ષક છે. વીર નર્મદ અમરયૌવનના પ્રતીક રૂપે છે. અને જ્યારે યુવકોની પ્રવૃત્તિ દેશભરમાં નવું સ્વરૂપ લે છે, ત્યારે નર્મદ જેવો જીવાનીનો, જંગનો અને જીવનસંગ્રામનો ખીજો સમર્થ સેનાની સાહિત્ય સૃષ્ટિમાં શોધવો મુશ્કેલ છે. નર્મદની મહત્તા—એના આ અપ્રતિમ વ્યક્તિત્વમાં રહેલી છે. નર્મદ આજે ફરીથી જીવાનોની પ્રવૃત્તિમાં જીવી રહ્યો છે. ‘યા હોમ નું’ નવું રૂપાંતર ‘સર જાવે તો જાવે’ છે. જડુનાથને કરેલો નર્મદનો એકાકી પડકાર આજે ફરીને ધર્મપ્રવૃત્તિને આહ્વાન કરે છે.

નાગરસાક્ષર થતો મટીને, જીવાન નર્મદ ગુજરાત વીર શી રીતે

૧ ‘સંખનાદ સંભળાય લેયા, શૂર પુરૂષને તેડું હો !’

આ અને એવાં ખીજાં અનેક રણગીતો અત્યારની પ્રજાના આનસનો પડયા કેટલો આમિદુલ રીતે પાડે છે ! એ રીતે જોતાં ગુજરાતનો પહેલો રણકવિ નર્મદ આજના જમાનામાં વધારે આવ્યું નથી લાગતો !

બન્યો એ એક કોયડો છે. સાધારણ રીતે ગુજરાતની ભેં અશક્તિ-
માનની અહિંસા જેવી મોળી અને સપાટ ખેતર જેવી સીધી સાદી
છે. એમાં જીવનસંગ્રામની ભાષા પણ અરથાને ગણાય છે. ગુજરાતના
સગવડીયા સંઘર્ષો બળીને સુધારાનાં અનેક ભાષણો, સંસ્થાઓના
જન્મ, માસિકોના જન્મ, સભાઓના જન્મ-એ સઘળી પ્રવૃત્તિમાં
ઝોતપ્રોત યર્ષ, વિવેકી સગવડીયો ધર્મ સાચવી, વાણિયાશાહી
સાહિત્યસર્જનને બદલે, એકાકી સંગ્રામની કલ્પના આ વીરપુરુષને શી
રીતે ઉદ્ભવી એ એક કોયડો છે. સુધારાના મહારથી થયા પછી જે
ઘડીએ વિચારો ફર્યા તે જ ઘડીએ તડ ને ફડ કહી દેવાની અગુજ-
રાતી વૃત્તિ એનામાં ક્યાંથી આવી એ એક કોયડો છે. ડાહ્યા વ્યવ-
હારપટુ નવલરામનો ઉપદેશ ઠોકરે મારી ‘ધન ધન કરસનદાસ’ લખી,
અર્ધચંદ્ર કરસનદાસને ન છોડવાનું યૌવન બીખારી નર્મદમાં ક્યાંથી
આવ્યું એ એક કોયડો છે. નર્મદની યશસ્વળી આ અણઉઠેલ્યાં
કોયડાને લીધે વધારે ને વધારે ભવ્ય થતી જાય છે. એ રખડુ હતો.
બાવા કિસનદાસનો લહેરી મિત્ર હતો. કદાચ એણે કલમનું શરણું
લીધું તેમાં એની ઇચ્છાશક્તિ કરતાં સુરતી લહેરીપણું વધારે કારણ-
રૂપ હશે, કદાચ એની કાર્તીના અનેક ડાખને નવલરામે વિવેકી
સખ્તોના સંભાર નીચે છૂપાવી રાખ્યા હશે, પણ ‘રે ગુજરાતીઓ,
હું નર્મદ આવો હતો’-એમ બેઘડક કહેવાની અગુજરાતી યૌવનવૃત્તિ
શાણ્વી, રાજખટપટી, નાગરી નાતના આ જીવાનમાં ક્યાંથી આવી એ
એક કોયડો છે.

નર્મદજીવનમાં આટલા બધા કોયડા હતા, માટે મધ્યમમાર્ગના
ઉપાસક ડાહ્યા ગુજરાતીઓએ એને બૂબે માર્યો. એ કામ ગુજરાતની
ડાહીબુદ્ધિને અનુરૂપ જ હતું. બાપદીકરી ભેગાં ખેતીને વાંચી શકે એવી
કવિતાને બદલે ‘સલામ રે દિલદાર’ના કવિતા લખનાર માણસ માટે
ગુજરાતમાં સ્થાન ન જ હોય. આજ પણ ગુજરાતીઓ સ્ત્રીઓની
શરમ-આશરને છૂપાવવા અનેક અનાથાશ્રમો ચલાવે છે. આજ પણ

ગુજરાતીઓ શરીરશૃંગાર કરતાં શબ્દશૃંગારને વધારે ધિક્કારે છે. આજ પછી ગુજરાતીઓ વિષય ભોજવવાથી નહિ, વિષયની વાતો કરવાથી આજ નય છે એમ માને છે. આવી ડાહી પ્રજા નર્મદને થોડીધણી જૂએ મારે એ તો એના અહિંસક સ્વભાવને લીધે એમ બને, બાકી તો નર્મદને આમલીરાનના મકાનમાં જીવતો જ બાળી મૂકે.

નર્મદ આજે એક કલાકને માટે ફરી જન્મે તો ગુજરાતીઓ એની જયંતિ ઉજવવી પડતી મૂકી એને પથરે પથરે મારે. એ તો જીતકાળનો આદમી થયો છે માટે મૂર્તિપૂજક પ્રજાને જરા મોહ લાગે છે. અને આજ પછી કોઈ નવો નર્મદ હોય તો નવા ગુજરાતીઓ એને એજ રીતે જૂએ મારવાના છે. ગુજરાતીઓ પોતાનું ડહાપણ તજીને કોઈ પણ સંસ્કારસ્વામીને જૂએ માર્યા વિના એમ ને એમ જવા દેવાના નથી. ગુજરાતે દયાનંદને દેશવટો ન દીધો ?—હાજીમહમ્મદને હણી ન નાખ્યો ? ગુજરાત એક અને અદ્વિતીય છે—ખાસ કરીને સંસ્કારસ્વામીઓને હણવામાં. ગુજરાતના સંસ્કાર સ્વામી થવું એ કાંઈ બચ્ચાંના ખેલ નથી.

અને નર્મદે ગુજરાતના સંસ્કારસ્વામી થવાની મહત્ત્વાકાંક્ષા સેવી માટે એને ‘ધીર ધર’નું કાવ્ય લખવું પડ્યું.

નર્મદની ખરી વિજયગાથા એના પ્રયત્ન અને પુરુષાર્થમાં છે. નવલરામે વર્ણવેલો ‘નર્મદાશંકરી’ જોરસો એ કેવળ આવેશી જીરસો ન હતો. એ તો પોતાની જીવનશુદ્ધિ કરીને જેણે જીવનસંગ્રામમાં જીકાવવાનું બીકું ઝડપ્યું હતું એવા નર્મદનો જીરસો હતો.

નર્મદ કવિતા — લગભગ પંદર રૂપિયાની કિંમતથી બહાર પાડેલો આ સંગ્રહ નર્મદ — કવિના દસ અગ્રિયાર વર્ષનાં કાવ્યોને સંગ્રહ છે. એમાં મહાકાવ્ય. ૧ રવીકાવ્ય. ૨ વાર્તાઓ. ૩ અપભ્રાંશકાવ્ય ધર્મ, નીતિ, શિક્ષણ, સમાજ, ઈતિહાસ ૪ અને સુધારાના રણ-

૧ વીરસિંહ ૨ રૂઢવસિંહ ૩ વલ્લભસિંહ : આંબા; ૪ વગેરે. ૫ હાથ આપ્યો છે તે ૫ હિંદુઓની પડતી.

સંત્રામની કવિતાઓ, ગરબીઓ, અને સામયિક કાવ્યો સ્વધર્મોના સમાવેશ થાય છે. ૧-૧, ૨-૨, ૩-૩ એમ એણે પોતાના કાવ્યોની વર્ગીકરણ પદ્ધતિ કરી છે. એના જમાનામાં એ કાવ્યો ધણું વખણાયાં હશે,^૬ છતાં આજે નર્મદ કવિતા, કવિતા, તરીકે જોડલી પ્રસિદ્ધ નથી, તેના કરતાં વધારે એની પ્રસ્તાવનાથી પ્રસિદ્ધ છે. નર્મદ માનવનો, નર્મદકવિ હોય તેના આ વિષય ખરેખર નોંધવા જેવો છે. નર્મદે પોતે પોતાને પ્રેમાનંદના પ્રમાણમાં અધિક માનેલ એ સૌને ખબર છે. આજે નર્મદ કવિતામાંથી ચૂંટી કાઢેલાં કાવ્યો સારાં મળી શકે તેમ છે. પણ નર્મદકવિ કરતાં નર્મદ માનવ મોટો હતો એ એની પ્રસ્તાવનાએ સિદ્ધ કર્યું—અને એ જ ખરું રહ્યું.

સમકાલીન પ્રશંસાઓ ને પક્ષપાત ભરેલી તુલનાઓ જ બુલાઈ ગઈ. સમકાલીન નિંદાઓ બુલાઈ ગઈ. રહી ગઈ એના પ્રયત્નની વિશ્લેષણની જેવી માત્ર અર્પણ પત્રિકા—જે રહેવાનું બાબતે જ કોઈ એ માન્યું હશે.

૬ હોમરના ૧૦૦ ગુણ હેતાં નર્મદની સાક્ષર મંડળીમાં ગુજરાતના કવિઓની તુલના આ પ્રમાણે થઈ છે.

	પ્રેમાનંદ. નર્મદ.	દયારામ. સામળ.
નવલરામે આપેલા માર્ક :	૬૦	૧૦ ૩૫ ૨૦
વિશ્વયશંકરે ,, ,,	૬૦	૬૦ ૪૦ ૩૦
નર્મદે પોતે ,, ,,	૬૦	૭૦ ૪૦ ૩૦

જ પોતાના સમયના પુરૂષનું માપ કામ કાઢવાનું જાણે છે તે સમયે પ્રગટ થતા ‘ગનેઆન. પરસારક’—પુ. ૨ જી અંક ૬. જુલાઈ ૧૮૫૦—અને તે પછીના અંકોમાં તે સમયના મનસુખ કવિનો ‘જન્ન-નામા’ અંથ નર્મદકવિતા કરતાં કેટલો ઓછો છે તે જણાયું છે. આ બેમાંથી કોઈને જન્નનામાને કે મનસુખને—કોઈ જોળખતું નથી. પણ ‘ગુજરાતી ભાશાને નરતી તન અરચનો’ લખનાર જ્ઞાનપ્રકાશના મતનું વળન કેટલું તે વગર કહી સમજાય તેવું છે. નવલરામ બાઈ જેવા વિવેકી વિવેચકને પોતાની ‘પડિત શુદ્ધિ’ નર્મદની ‘જનશુદ્ધિ’ કરતાં ઓછું વાજેલી ।

એટલા માટે એમ કહેવું વધારે પડતું નથી કે નર્મદની ખરી મહત્તા એની કૃતિઓમાં નથી—પરંતુ એના નિખાલસહૃદયથી કરેલા પ્રયત્નોમાં ૮ છે.

નવલારામે વિવેચન કર્યું છે—અને તે પછી એક ભ્રમ ચાલ્યો છે કે નર્મદાશંકર એટલે જોરસો. —પણ નર્મદાશંકરી જુરસો — —એ ધડીભરનો આવેશ નથી — જન્મથી મળેલ ‘ પ્રેમશૌર્ય ’ ના આવીર્ભાવનો જ એ અંશ છે. નર્મદજીવનના દરેક પ્રસંગને બરાબર તપાસી જોશું — તો જાણે, એમાં કોઈ વખત અભિમાન વેગ ને સ્પર્શપ્રભતા — આવી જાય છે, છતાં એકંદરે નર્મદજીવનનો પ્રવાહ જોટલા વેગવાન છે એના કરતાં વધારે ઠંડીતાકાત ધરાવનારો છે.

એની ઠંડી તાકાત — ખરી રીતે તો પ્રેમ માટે સાહસ અને શૌર્ય — ‘ પ્રેમશૌર્ય ’ — ‘ નર્મદાશમાં ટોચે પહોંચે છે. નર્મદની — પિંગળ માટેની શોધ અને પુનાર્માં શાસ્ત્રી પાસે જવું — ત્યારથી જ એના આવેશ પર એક જાતની ઠંડી શક્તિનો પ્રતાપ દેખાય છે હયારામના કાવ્ય સંગ્રહ વિષે લખે છે : ‘ ડોઝર્ડ જર્ડ એના પુસ્તકો આજવાને હું સને ૧૮૫૯માં વડોદરે ગયો હતો. પણ એનો શિષ્ય રણુછોડ ત વખતે વડોદરે હતો માટે હું તાંહાં જ રહ્યો ને

૮ નર્મદની સાચી તુલના કરવા માટે એના ખાનગી પત્રો અને નર્મદકવિતાનું અત્યંત સૂક્ષ્મ અવલોકન કરવું જોઈએ. રૂઢનરસિક પરની આ નોંધ વાચ્યા પછી નર્મદ વિષેનો ખ્યાલ વધારે વિશદ બને છે. એ નોંધ આમ છે : અને પડતી હાલતમાં આવેલો નાયક હોવા લાગ્યો ગમે છે. માટે મેં મારા નાયકનું નામ રૂઢનરસિક રાખ્યું છે. ખુબી કરતાં ડાહ્યા બતાવવા ’ વગેરે.

૯ પ્રેમશૌર્ય’ સ્પષ્ટ મધ્યકાલીન યૂરપની chivalry માટે થોભ્યો છે એ મત માટે શું સમર્થન છે એ અત્યારે ચાલ નથી માટે લખી શકાય તેમ નથી; છતાં નર્મદ કવિતામાંથી લીધેલ આ લીટીઓ સૂચક લાગશે :

પ્રેમ થકી છે શૌર્ય, શૌર્યથી પ્રેમ મચે છે,

સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાળ પ્રેમ શૌર્ય’ દીપે છે.

પછી તેને મળવા ગયો. તે મને ઝાળખતો નહોતો તેથી મને ધણે લાભ થયો કે મેં પુરા ભાવિક થઈ નર્મદ ને થોડું દ્રવ્ય આપી બે ત્રણ દહાડા લાગી રણુછોડને મોડે દયારામની તમામ હકીકત સાંભળી લીધી. મેં પણ કહ્યું હતું કે હું પણ થોડી થોડી કવિતા કરું છું. પછી એ મુંઝવે આવ્યો ત્યારે . . મેં કહ્યું હતું કે રણુછોડભાઈ, તમે દયારામનાં તમામ પુસ્તકો છપાવો. પણ તેણે તે વાત ઉડાવી દીધી . . એ ઠેકાણે ઠેકાણે જાય તાંહાં મારા શિષ્યો ખૂણામાં બેસીને છાનાં છાનાં લખ્યા કરે. જો કે દયારામને અમર કરવામાં હું તને મને ધને ધણે બસાયો છું ને મેં જેટલો કાળ કાઢાડ્યો તેટલો કાળ મારાં પુસ્તકો લખવામાં કાઢાડ્યો હોત તો મને વધારે માન હતું, પણ લોકને એક મોટા રસિક કવિનું પુસ્તક આપ્યું છે એથી હું ધણે સંતોષ માનું છું.’

૧૮૫૬માં લખાયેલા આ શબ્દોને યોદ્ધવર્ પછી ૧૮૭૩માં લખાયેલા ‘નર્મદાશ’ ના આ શબ્દો સાથે સરખાવતાં ઠંડી તાકાત એ કેવી રીતે ફેળવી રહ્યો હતો તે સ્પષ્ટ થશે : ‘નર્મદાશ’માં આ શબ્દો છે : ‘વ્યવહાર પક્ષે જો કે હું મારું બાહ્ય સ્થિતિ પરત્વે કાંઈક સંકેતિત છું તો પણ અન્તરસ્થિતિ પરત્વે વિદ્યાર્થીના મહેન્દ્રાનન્દનો ને તરુણયોદ્ધાના પ્રકુલ આનંદનો લાભ પામ્યો છું.’

પણ જેમ એકલે હાથે પ્રયત્નના આનંદની ખાતર એ ઠંડી-તાકાત ફેળવી શક્યો છે, તેમ જ એકલે હાથે ઝંઝુમવું પડે તો ઝંઝુમવાનો જુસ્સો પણ નર્મદમાં છે — અને એની આ રીતભાતે એના વ્યક્તિત્વમાં રહેલી ઊંચા પ્રકારની ઠંડીશક્તિ ઉપર એવું ધુમ્મસ પાથર્યું છે — કે કેટલાકને નર્મદની પ્રતિમા દેખાવાને બદલે એકલું ધુમ્મસ જ દેખાય છે. અને તેથી નર્મદ એટલે ઠંડીશક્તિ, એમ માનવાને બદલે નર્મદ એટલે વેગ એમ માનવા પ્રેરાય છે. ડાંડિયાની શરૂઆત નર્મદે આમ કરેલી : ‘મેં તરેહ તરેહવાર આદમીઓ જોયા

છે. પંડિત સાથે, મુરખ સાથે, નીતિમાન સાથે, અનીતિમાન સાથે બલા અને ડાંડ—ડાંડગા—ડાંડિયા લોકો સાથે મારે ઝાઝો પ્રસંગ પડેલો છે. પૈસાદાર ગરીબ ઘરોમાં ફરી વળ્યો છઉં. ગાડીધોડે બેઠો છઉં. નગલોમાં ચાલ્યો છઉં—સાહેબી ને વેઠ કરી છે . . વગેરે.’

અંદર એક જગ્યાએ છે. ‘હમારા ઉપર લાઇબલ આવવાનો હતો પણ એ દહાડો ક્યાંથી કે હાનરેબલ મામલતદાર, ફોજદાર, તીબેરર, મુનસફ, ડીપુટી વકીલ, સાહુકાર મુનીમ મહેતા ને ડાંડિયાઓ—એકે જ મામેરામાં મહાલત ?’ ‘હમે કેદમાં જઈએ (કેદમાં મોકલાવીએ તેવા હૈયે) તો પણ હમે હમારી ખરી તલવારને હાથ કરચા વગર રહેવાના નથી. આજકાલ તો છોકરાઓ સહુને ડરાવે તેવા છે.’ હવે આની સાથે જલુનાથ મહારાજ સામે પુત્રવિવાહવાદ કરવા જતા નર્મદનું આ વાક્ય વિચારો; ‘આ હેંડબીલ (નર્મદે વાદ માગ્યો તેનું) નીકળ્યા પછી મારા સાથીઓ અને ધણું બીવડાવતા હતા ને મારી મસ્કરી કરતા હતા ને કહેતા હતા હમે તમારી સાથે નહિ આવીયે’ હું કહેતો કે ‘દીયર ઉપર શું દીકરી જણવી છે ? જાઓ જાઓ ખાચલાઓ, હું એકલો જ છશ.’

એમ નથી લાગતું કે નર્મદ સેનાની પણ છે ને સૈનિક પણ છે—એકલો દંડી વિચારણા કરીને ધાયું પાર ઉતારવાની શક્તિ પણ ધરાવે છે. ને યુદ્ધમાં ધૂમવાની તાકાત પણ ધરાવે છે. નહિતર તો આ બેદકારી ક્યાંથી—જૂઓ નર્મગદ્દની આ પ્રસ્તાવના ‘આ સંગ્રહ મેં મારે માટે જ છપાવ્યો છે પછી લોકો એનો લાભ લે તો લે’—અને નર્મકાશની સદાયતા માટે થયેલા પત્રવ્યવહારનું આ વાક્ય ‘શ્રીમંત લોકને યુગ હોય નહીં. નામને માટે મદદ કરે ને તે વળી ચાપા ચીપથી—આ શૌ ગજબ !’

૧ નર્મદે મેવાડનો ઇતિહાસ લખવા મેવાડની મુસાફરી કરેલી.

૨ અને બન્યું પણ એમ જ. સુધારા તરફથી જનાર છ જણ હતા. સુધારા પ્રત્યે નર્મદને કાંઈક અણગમે. થયો એમાં આ એક કારણ હતું. સુધારાવાળાની પ્રેમશીર્ષવિહીન નીતિ.

હવે આની સાથે સરખાવો :

‘છડલે બાંધ્યાં બહાલીડા કુંજળી રોટલા

ચપટીથો બાંચની સુધે ના હો લી યા !’

એમ નથી બાગતું કે પૌઆ દૂધને બદલે કદાચ નર્મદ કુંજળી ને રોટલા ઉપર જીવત પણુ જીવનસંભ્રામનો આનંદ તો કદી ગુમાવવાનું પસંદ ન જ કરત.

એ આજન્મ સૈનિક હતો. એનામાંથી ગમે તેવા પ્રલોભન સમયે પણુ સૈનિકનો આનંદ ગયો નથી. નવલરામે જેને મોહનિદ્રા કહી છે તે સમયે પણુ એનો એક દીપક તો ટ્યુ ટ્યુ બળતો જ હતો. એને કાંઈનું કાંઈ કરી નાખવાનું મન થતું. એનું જીવન એ સૂત્ર ઉપર જ નબ્યું છે. જે વખતે આખું સુંબઈ ગાડું થયેલું — ને સુરતી ઘોતેરાનું ૩, ૧૨૦થી ૭૦૦ ઉપર ગયેલું—તે વખતે પ્રેમચંદ્ર રાયચંદના સાર્વભૌમત્વને ન ગણકારનાર એક નર્મદ ! પ્રેમચંદના પટાવાળાને ૩૦૦—૨૦૦ રૂપિયા લાંચ આપીને મળવા દોડાદોડી થતી, જેના કબજામાં સિત્તેર તો બેઠો હતો, જેનું નામ હરકોષ્ટને ધડીના છદ્દા બાગમાં તાલેવાન બનાવી દે— તે પ્રેમચંદના શેરસટ્ટાના કાગળિયાના કનકવા કરવાની હિમ્મત ડાંડિયો ધરે. ‘રણમાં પાછાં પગલાં ન કરવા વિષે’નો નિષ્ઠ ત્યારે વંચાયેલો—ખાસ કરીને કનકની મોહિનીમાં પડેલા મિત્રાને પાછા સાહિત્ય સમાજ તરફ ખેંચવા માટે. નર્મદનો આવેશ — એ ગાંડો આવેશ નથી— પણુ સિદ્ધાંત ખાતર સર્વસ્વ હોમવાનું બળ બતાવે છે, એ વાત આ શેરસટ્ટાના ઇતિહાસમાંથી સ્પષ્ટ થાય છે. નર્મદે પહેલેથી જ આ કાગળના કનકવા થાશે એમ કહ્યું હતું ! અને બેકમે કમ્પનીનો પાંચ હજારનો પંચાવન હજારમાં વેચાયેલો શેર પાછળથી તો પચાસ પણુ બાગ્યે જ ઉપજાવતો ! નર્મદે એ આગાહી પહેલેથી જ કરી હતી. ને પોતે પોતાના સિદ્ધાંતમાં અચળ રહીને સાહિત્ય— સમાજની સેવા કરવામાં જ વખત માળ્યો. નર્મદ આજે પણુ તરણ ચોક્કા તરીકે જીવે છે. એનો જીવન-

સંદેશ યુદ્ધનો છે. એણે જે જે કામ શરૂ કર્યાં—મહાકાવ્ય, વીરકાવ્ય, રણગીતો, નિબંધો, જીવનચરિત્રો, ઇતિહાસ, કવિચરિત્રો, રાજકારણ, શબ્દકોશ — એ સઘળાં, આજે સો વર્ષ પછી અધુરાં જ પડ્યાં છે. નર્મદની સ્વપ્નસૃષ્ટિ કોઈ ગુજરાતીના દિલમાં ઉતરે, અને ફવળ સાહિત્ય ઉપર જ નિર્વાહ કરવાનું આધુનિક સાહિત્યકારો માટે શક્ય અને — તો જ એ સ્વતંત્રતામાંથી મહાકાવ્ય જન્મ પામે. અથવા તો તરુણયોદ્ધાના આનંદથી સ્વપ્નજીવન જીવવાની ધગશ ગુજરાતના એકાદ સમર્થ સાહિત્યકારમાં જન્મે તો એના ખૂનથી ગુજરાતની ધરતી તો રંગાશે — ગુજરાતીઓ કદાચ એના મરણ પછી એક બે શોકસભા કરશે — પણ રંગ ગુજરાતનું સાહિત્ય સમૃદ્ધ બનવાનું તો એ રીતે જ શક્ય છે. કોઈ વૃક્ષને છાણનું ખાતર જોઈએ છીએ, લોંબુડીને હાડકાંનું ખાતર જોઈએ છીએ, ગુલાબને મચ્છીનું ખાતર જોઈએ છીએ, મીઠી દ્રાક્ષને લોહીનું ખાતર જોઈએ છીએ, પણ સ્વતંત્રતા અને સાહિત્ય એ બંનેને નરવીરોના માંસમેદનું ખાતર જોઈએ છીએ; આજે પ્રેમાનંદ, નમદ, હાજમદમદ એ બધા કોઈ જગ્યાએ બેગા હોવાનું શક્ય છે કે નહિ તે ખચર નથી, પણ એવું શક્ય હોય તો કદાચ એ સઘળા અદૃશ્ય કરીને પોત પોતાના સમારંભો જોઈ રહ્યા હશે, અને નર્મદ તો બોલતો હશે કે ‘રે ગંડુ ગુજરાતીઓ ! પુરુષને પૂજો છો, પણ એના પ્રયત્નનો એક અંશ તો તમારા જીવનસામર્થ્યથી શણગારો ! —’ નર્મદની છળીમાં દેખા દેતી પેલી વિવાદસૂચક અંગુલિ વખતે ઇંગ્લંડના કિનારા તરફ બનાડશીને બતાવી રહી હશે : એમ કહેતી કે ‘આ જોયો ? — છે એવી નિર્ભયતા તમારામાંથી કોઈમાં ?’

‘સજ્જન ચિંતન’ ‘રજકરણ’ ‘જીવન ચક્ર’ અને ‘જલપિંડુ’
એ ચિંતનપ્રધાન પુસ્તકાવલિના અનુસંધાનમાં,
હવે પછી

વિશેષ-વાતાયન

વિચાર-વાતાવરણ : મનોહસા

ખલિલ મિશ્કાન : જીવન ક્ષવન અને કથન

રજકરણ-દ્વિતીય વિભાગ

જલપિંડુ-દ્વિતીય ખંડ

પત્રકેડી-‘પત્રકેડી’ પછીનો વિશેષ પ્રવાસી ભાગ

તેજની મૂર્તિઓ [૧૮૫૭ અને બીજા પ્રસંગો-

માંથી લીધેલી ઐતિહાસિક નવલિકાઓનો અભિનવ
સંગ્રહ.]

[છપાય છે]

‘ધૂમકેતુ’ ની ‘યુગદર્શન ઝંથમાલા’ •

[એમાં પ્રગટ થયેલાં પુસ્તકો અને પુસ્તિકાઓ]

❖ નવલિકા સંઘ

તણખા

તણખા મંડળ બીજું

તણખા મંડળ ત્રીજું

તણખા મંડળ ચોથું

પ્રદીપ

અવરોધ

ત્રિભેટા

❖ નવલકથાવલિ

રાજમુગટ

પૃથ્વીરા

અનિતા

પરાજય

મસ્લિહા

વાયિનીદેવી

ચૌલાદેવી

રાજસંન્યાસી

કર્ણાવતી

રાજકન્યા

જયસિંહ સિદ્ધરાજ [૧]

સિદ્ધરાજ જયસિંહ [૨]

❖ મનોરમ ચિંતન ગદ્ય નિર્મળાવલિ

રજકણ

જલખિંદુ

સર્જન ચિંતન

પગ દંડી

પાનગ્રોષ્ટિ

ઠંડી કૂરતા ને બીજાં નાટકો

હેમચંદ્રાચાર્ય

* નાની પુસ્તિકાઓ

પડધા

પડછાયા

બીલકુમાર એકલવ્ય

વીર વનરાજ

નરકેસરી નેપોલિયન

ભુએનસંઝ

રજપૂતાણી ને બીજા વાતો

વીરાંગના ને બીજા વાતો

આનંદરાત્રિ ને બીજા વાતો

• આ યુગદર્શન ‘ઝંથમાલા’ના કોપીરાઇટની રૂઢિએ તમામ હક જોખકને સ્વાધીન છે.

ધૂમકેતુની 'યુગદર્શન ગ્રંથમાળા'

જીવનચક્ર

શ્રી ધૂમકેતુનાં સંસાર, સમાજ અને સાહિત્ય ઉપરના ચિંતન લેખોનો અભિનવ સંગ્રહ

સવા રૂપિયા

સર્જન અને ચિંતન

શ્રી ધૂમકેતુની શૈલીનાં ઉચ્ચત્તમશિખરોનિહા-
ળવા માટે આ પુસ્તક જોઈ જવું જોઈએ. 'સેનાની
નર્મદ' જેવા લેખો એમાં પ્રગટ થયા છે.
૨૫૬ પૃષ્ઠ બે રૂપિયા પાકું પૂઠું

ત્રિલેટો

નવી વાર્તાઓના આ સંગ્રહ વિશે કાંઈ વિશેષ
કહેવાપણું હવે રહ્યું નથી. ત્રણ રૂપિયા

રજકાણુ

શુભ પ્રસંગે બેટ આપવા લાયક,
અત્યંત મનોરમ શૈલીમાં લખાયેલાં
સુંદર સચિત્ર વિચાર મૌકિકોનાં પુસ્તક

બે રૂપિયા

જલખિંદુ

ધૂમકેતુની જલખિંદુની ગદ્યશૈલી ગુજરાતી
સાહિત્યમાં હજી સુધી અજોડ રહી છે. એમાં
વિરલ પ્રસંગનું મનોરમ નવલિકા જેવું
રૂપાંતર પામેલું બાવનાશીલ સુંદર ગદ્ય છે.

ત્રણ રૂપિયા

પગદંડી

પ્રવાસવર્ણનોનાં આ પુસ્તક વાંચનાર ધડીભર
પોતાનું રથળ ભૂલી ગિરનાર, નૈનિતાલ,
દાર્જિલિંગ, હિમાલય, નર્મદાના આરસપહાડો,
ભુવનેશ્વરમાં વિહરે છે. ચિત્ર ફોટો ત્રીસ.

બે રૂપિયા

‘ધૂમકેતુ’ની યુગદર્શન ગ્રંથમાળા

રાજમુગટ [ખોજ આવૃત્તિ] મલિકા
ત્રણ રૂપિયા સાડાચાર રૂપિયા

અજિતા પરાજય
સાડાચાર રૂપિયા - સાડાચાર રૂપિયા

વાચિનીદેવી જયસિંહ સિદ્ધરાજ
સાડાચાર રૂપિયા બા. ૧-૨ દરેકના
સાડાચાર રૂપિયા

ચૈલાદેવી રાજસન્યાસી
સાડાચાર રૂપિયા સાડાચાર રૂપિયા

કર્ણાવતી રાજકન્યા
સાડાચાર રૂપિયા સાડાચાર રૂપિયા

તાણુખા તાણુખા
મંડળ પહેલું મંડળ બીજું
ત્રણ રૂપિયા ત્રણ રૂપિયા

તાણુખા તાણુખા
મંડળ ત્રીજું મંડળ ચોથું
ત્રણ રૂપિયા ત્રણ રૂપિયા

પ્રદીપ પાનગોષ્ઠી
ત્રણ રૂપિયા બે રૂપિયા

પડછાયા અવશેષ
સવા રૂપિયા અઢી રૂપિયા

હેમચંદ્રાચાર્ય ઠંડી ફરતા
અઢી રૂપિયા ને બીજા નાટકો
દોઢ રૂપિયા

વાતાયન અઢી રૂપિયા

ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય

ગાંધી રસ્તા : : અમદાવાદ

